இப்புஸ்தகம் நாயுடு
பு
வைத்தியனாக வேணு
கோபால கிருஷ்ண
திருப்பு - (417)

L.C.
N17
1175

46 / 3-1917

[illegible]

[illegible] முனிசித்தர்கள்

[illegible]

வைத்திய வாத யோக

ஞானசாஸ்திரத்திரட்டு

ஒன்பதாம்பாகப் புஸ்தகம்

இஃது

மஹா வித்வான்

த. [illegible] நாயுடு அவர்களால்

[illegible]

மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தகஷாப்

[illegible]

குருசாமிக்கோனார்

அவர்களால்

[illegible]

[illegible] அச்சுக்கூடத்தில்

[illegible]

1917

Registered Copy Right

விலை [illegible] 1-4-0

117544
LC N17

S.R. GOPALSAMI
செப்பனிடுவதற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட
JAN மாதம் JAN வருடம் 1984
செப்பனிட்டு முடித்த
JAN மாதம் JAN வருடம் 1984
ஆராய்ச்சி தலைவரின் கையொப்பம்
Total No. of Sheets = 135 Sheets

கடவுள் துணை.

ரிஜிஸ்தர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான அச்சுக்கூடத் தலைவர்களுக்கும், புஸ்தக வியாபாரிகளுக்கும், இன்னும் மற்றுமுள்ள மகான்களுக்குத் தெரிவிப்பது யாதெனில்:—

இந்த யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு என்னு மிப்புஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கிற சாஸ்திரங்களின் முடிவிற் கண்டிருக்கிற ஒவ்வொரு மகான்களிடத்திலும் ஓலை ஏட்டுப் பிரதிகளைச் சகல சுதந்தரத்துடன் பெற்று, என் மூதாதைகள் வைத்திருந்த ஓலையேட்டுச் சாஸ்திரங்களையுஞ் சேர்த்து, இந்நூலுக்குப் பெரும்பாகமான திரவியத்தைச் செலவு செய்து என்னால் (கெவர்ன்மெண்டு சட்டப்படி) ரிஜிஸ்தர் செய்திருப்பதால் இச்சாஸ்திரங்களைப் பிறரெவரும் அச்சிடக்கூடாதென்பதை இதன் மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

இப்படிக்கு,
இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,
புஸ்தகஷாப், புதுமண்டபம் மதுரை.

உ

குமாரஸ்தவம்.

முகவுரை.

உலகின்கண் மகேஸ்வரனால் உற்பத்தியாக்கப்பட்ட சுவேதஜம்-அண்டஜம்-உற்பிஜம்-சராயுஜமாகிய நால்வகை யோனி, எழுவகைத் தோற்றம், எண்பத்துநான்கு லட்சம் ஜீவராசிகளிலும் இம்மானிடப் பிறவியே சிரேஷ்டமானது; இதில் ஜெனிக்கும் சிசுக்கள்-பாலர்-குமாரர்-யௌவனர்-விருத்தர்களாகிய ஆண் பெண்ணினங்களுக்குரிய சகல சுக துக்கங்களையும், தர்மார்த்த காம மோக்ஷ மர்மங்களையும், இகபர சாதனங்கட்குரிய இயல்பினையும், எண்ணிலாப் பிறவித் துன்பங்களையும் இஷ்ட காமியார்த்த இன்ப ரசங்களையும் எடுத்துக் கூறும் நூல்களை ஆராய்வார் பலருளர். அங்ஙனம் பெரியோரால் ஆயப்பட்டனவும், அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த வடிவாயுள்ள சின்மய சொரூப நிலையைப் பெற்ற தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளினவும் இந்த யோக ஞான சாஸ்திரங்களேயாம்.

இந்த சாஸ்திரங்களை வெளியிடாது நமது முன்னோர்கள் தொன்றுதொட்டு ஓலை ஏடுகளில் எழுதி, வீடுகளில் காலை மாலை பூசையில் வைத்துப் பூசித்து வாசித்து வருவது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமே. அப்படிப்பட்ட அரிய சாஸ்திரங்கள் நமது நண்பர் இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் முதாதைகளால் கையாண்டுவந்த ஓலையேட்டுப் பிரதிகள் பலவுள. அவற்றுட் சிலவற்றையும், க. ராம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடத்திற் சிலபிரதிகளையும், என்னிடத்திலிருந்த ஓலைச்சுவடிகளையும் ஒருங்கே திரட்டிப் பார்க்கையில், ,,பதினெண் சித்தர்கள்பாடல்களிற் சிலஇருந்தும் சிலஇல்லாதிருந்தன. அவற்றையுஞ் சேர்த்து நான் அச்சிடக்கருதி "சொல்லும் பொருளுஞ்,சுவையுங்கனியும், எல்லும் ஒ[illegible] அமைப்பது போல, என்பாற்பிரியா தெந்தில் நட்பதனை, அன்பாற்கொண்ட அருமை நண்பர்" இ. ராம. குருசாமிக்கோனாரிடம் வெளியிட, அவருமதற்கிணங்கிப் பலதேயங்களிற் சென்று சில ஏடுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு வந்தனர். அச்சமயம் தெய்வ கடாக்ஷத்தால் திருப்பழனியின்கண் வசிக்கும் ஸ்ரீ கைலாச போகமகாரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதீன ஆச்சிரமம் மகா கைலாச பரம்பரை 225-வது பட்டம் ஸ்ரீ கைலாச தெண்டாயுதபாணி ரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் தமது ஆச்சிரமத்திற் கையாண்டுவந்த பலசாஸ்

திரங்களடங்கிய ஏட்டுச்சுவடிகளை அச்சிட்டு வெளியிடும்படி. வரப்பிரசாதத்துடன் உதவி புரிந்தார்கள்.

எல்லாச்சுவடிகளையும் ஆராய்ந்து பார்க்கையில் சில சாஸ்திரங்களில் ஒவ்வோரிடத்தில் இரண்டு வரியும் மூன்றுவரியுமாகவுள்ள கவிகள் சில காணப்பட்டன. சிலவாக்கியங்கள் எதுகை மோனை கெடுதலில்லாதிருந்தன. அவைகளைப் பூர்த்திசெய்தற்கு இப்புஸ்தகத்தில், ஒவ்வொரு சாஸ்திரங்களின் முடிவிற் கண்டிருக்கிற நமது ஆப்த நண்பர்களாகிய ஓலையேட்டுப் பிரதிகள் மிக்குபகாரமாயிருந்தன. இவ்வாறு பல மகான்களின் உதவியைக்கொண்டு என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவாறு பரிசோதனை செய்து இதற்கு தேவரிஷி முனிசித்தர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய "யோக ஞான சாஸ்திர திரட்டு" எனத் திருநாமமுஞ் சூட்டிப் பதினெட்டுப் பாகங்களாக நான் வெளியிட்டனன்.

இச்சாஸ்திரங்களை யெல்லாந் திரட்டி ஒன்றுசேர்த்து அச்சிடுவதற்காகப் பொருட் செலவும், தேகப்பிரயாசையும் எடுத்துக்கொண்டு சதா துணைக்கருவியாயிருந்த மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தகவியாபாரியும், ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாஸ் பிரஸ் சொந்தக்காரருமாகிய நமது நேயர் இ. ராம. குருசாமிக் கோனாரவர்களது நன்றியும், தாலபத்திர சாஸ்திரச் சுவடிகளுதவிய ஏனைய நண்பர்களது நன்றியும் யான் என்றும் மறக்கத்தக்கனவன்று.

இவ்விதம் பதினெட்டு பாகமாய் அச்சிட்டிருக்கும் இவ்வரிய பெரிய சாஸ்திரங்களில் ஒரு புஸ்தகத்திலிருப்பது மற்றொரு புஸ்தகத்திலில்லாதிருப்பதால், பதினெட்டு வால்யூத்தையும் ஒவ்வொருவரும் பார்ப்பது அவசியம். ஆகையால் அறிஞர் ஒவ்வொருவரும் இதனை வாங்கிக் கையாண்டு வரும்படி நான் [illegible] யோக ஞான பண்டிதர்களை மிகவும் அன்போடும் வேண்டிக்கொள்கின்றனன்.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ க. சுப்புசாமி நாயுடு,

மதுரை.

உ

கணபதி துணை.

ஒன்பதாவது புஸ்தகம்.

தேவ ரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டின்

அட்டவணை.

தொகை	சாஸ்திரங்களின் பெயர்.		பாட்டு	பக்கம்
146	கருவூரார்	சிவஞான போதம்	43 ...	1
147	ஷை	பூரணஞானம்	100 ...	13
148	ஷை	தசதீட்சை	39 ...	27
149	ஷை	நாடிதாரணை சமாதி	12 ...	36
150	ஷை	கற்ப சூஸ்திரம்	30 ...	38
151	ஷை	பூஜா விதி	30 ...	43
152	ஷை	திருமந்திர சூஸ்திரம்	11 ...	51
153	ஷை	மெய்ச்சுருக்கம்	51 ...	54
154	ஷை	வாதகாவியம்	51 ...	68
155	ஷை	செவுனசூஸ்திரம்	32 ...	77
156	ஷை	குருநூல சூஸ்திரம்	110 ...	85
157	கொங்கணர்	ஆதியந்த சூஸ்திரம்	44 ...	114
158	ஷை	வாதகற்ப சூஸ்திரம்	120...	126
159	தத்துவராயர்	ஞானசுகாதீதம்	16 ...	150
160	ஏகநாதரென்ற பிரமானந்தசித்தர்சமாதி சூஸ்திரம்		12	153
161	ஷை பிரம்மானந்தசித்தர்	பாடல்	34 ...	155
162	சுந்தரானந்தர்	குருநூல்	110 ...	158
163	ஷை	தீட்சா விதி	50 ...	186
164	ஷை	மெய்ஞ்ஞானச் சுருக்கம்	16 ...	200
165	கல்லுளிச்சித்தர்	சொரூப நிலை	66 ...	205
166	ஷை	பாடல்	66 ...	222
167	இராமானந்தர்	ஞான மனோன்மணி	36 ...	232
168	திருமூலர்	குருநூல் முப்புசூஸ்திரம்	200 ...	238

உ

குமாரகுருபரன் றுணை.

தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

வைத்திய வாத யோக

ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

"ஒன்பதாம்பாகம்."

கருவூரார் சிவஞான போதகம் சா.

சதிராக அரனிடமா யிருந்தாளாத்தாள்
சாட்சியடா பொருந்தி[illegible]கண்டமெல்லாம்
சதிராகக் காலாலே புள்ளுண்டுபாற்
குண்டத்தஞ் செய்தவி[illegible] குட்சமானுள்
சதிராக மலேயேறி நிலையாகச்சோதித்
தண்ணீரைத் தலையாலே காலால்வாரிச்
சதிராக ஒருபுறமாய்க் கரையில்நிறுத்தித்
தான்படித்தா லிருதாளே சரணந்தானே. (1)

தானேதோ முகமாகாற் பிரணவமுஞ்சொன்னான்
தான்சொன்ன தலைமேதோ முகமேயாகு
கோனேதா னுபிரம்பேர் குறியாய்வாசிக்
குதிரையடா அங்கவடி கொண்டேயேறி
தானேநீ யென்றவுப நிட்தசோதி
நகாரமடா பட்டணத்தில் நாலாம்வீதி
மானேதான் குருதேசி தேவிவாலை
மகாராசி விசவாசி மயுனியாமே. (2)

மவுனியவள் கிராமமா யிருந்தாளத்தான்
மதிகுதையாக் கன்னிகை பிள்ளையப்பா
புவனமதிற் செகசால வித்தையாடிப்
புவனைதிரி புரையெனவே நின்றாள்வாலை
சிவமயமா யிரண்டெழுத்தா யசரையாகி
ஸ்ரீகோணக் குறியாகிச் சித்தர்க்கெல்லாம்
மவுனமென்ற வுபதேச மகண்டவீதி
மணிநனக கெவுனமதே மணியாம்பாரே. (3)

பாரப்பா இவருக்கும் பாரியென்றாள்
பவுரணையிற் பக்கமா வாசியென்றாள்
பாரப்பா அஷ்டசத்தி யெட்டுமானாள்
பகரரிதாய்ப் பூரணமாய் நிறைந்தாளத்தாள்
பாரப்பா அஷ்டசித்து மிவளேயானாள்
பதிவான தீட்சைபதி னெண்றுமானாள்
ஆரப்பா யிவளுடைய சொரூபந்தன்னை
யறிந்தவர்கள் சொல்லாரம் பரமாமென்னே. (4)

அம்பரமே பராபரமா யேதுமில்லா
அறிவிது வொன்றிலே தீட்சையானாள்
அம்பரமே பாஞ்சுடராய் மூன்றுதானுடே
ஆத்தாளே சிவக்கொழுந்தா யெழுந்தாளப்பா
பம்பரமே ஆடும்போற் கண்ணுலாட்டிப்
பரமசிவ னிடப்பாக மானாள்பாரு
தம்பரமே திகும்பரமாய்ப் பிரணவம்பண்ணைச்
சமத்தியவள் மதிக்கண்ணு லொளியைப்பாரே. (5)

ஒளியாகிக் குண்டலியாய் மூலந்தன்னில்
உதித்தெழுந்த முக்கோண சட்கோணத்தில்
வெளியாகி வெளிநிறைந்த வகண்டமாகி
வேதாந்தச் சிவனிடமாய் விளங்குந்தேவி
அழியாத கன்னிகையா மாத்தாளத்தாள்
அருபவொளி சிவபெண்ணு மருமைக்கன்னி
சுழியாகிச் சுழிகண்ட சித்தர்க்கெல்லாஞ்
சத்தமசத் தஞ்சத்தஞ் சொல்வாள்தானே. (6)

தானான வருத்திரன்று ளொட்டுமென்றாள்
தானவர்க்கும் இவருக்குந் தாரமென்றாள்
மானான ரூபியிவ ளரூபமானாள்
மவுனசத்தி நிருவாணி மாயாரூபி
தேனான சொல்லுடைய ளுமையென்றும்
சிவரூபி பேரிளம்பெண் பருவமப்பா
ஊனான அகாரத்தில் நாலாஞ்சோதி
உகாரசத்தி பத்தடையாட் குண்டமதானே: (7)

உண்மையிவ ளொருத்தியிலம் மூர்த்திகாற்று
யுயர்வானு யிருசுடர் யுயிராஞ்சத்தி
உண்மையிவ ளொன்றுக்கி விண்ணுமாகி
ஓம்காகோ பூரணமாய் மூலத்தாணி
உண்மையிவள் பதினெட்டில் நாலுமாகி
ஓங்காரப் பூரணமா யொளித்தாளத்தாள்
தன்மையிவள் தன்மையென்ற சித்தர்க்கெல்லாம்
சதாசிவத்தின் தாயாகி யிருந்தாள்பாரே. (8)

பாரடா பூரணத்தை புனைதெட்டு
பகாரிய முன்னூற்றுப் பத்திலப்பா
பாரடா கருவானு ளுமையாந்தேவி
பருவமோ ரெட்டானவிட்டாளத்தாள்
பாரடா அகாரமுதல் நகாரங்கொண்டு
பரிசுத்தத் தொக்காசி சாட்சமானாள்
பாரடா மனம்பூண்டா னுறவானாள்
பஞ்சவர்ண ரூபியிவள் குண்டமபாரே. (9)

குட்சமதா புஞ்சவிலே யொளிவிலே
சொரிகுழலில் மாதனம்பூ சென்னைதருடி
ஆட்சியிவ ளொருகாலில் மடித்ததிடி
அக்கைபிலே வீணைகொண்டு இருந்தால்மீட்டி
தாட்சியில்லா தருபதது நாலுராகம்
சமர்த்தியிவ ளனுராகம் பாடிப்பாடி
காட்சிபெற அம்ருரு மாடலாடக்
கன்னியிவ ளதிகமா யாடினாளே. (10)

ஆடினதோ ருஞ்சலிலே ஆந்தாள்ட
அண்டபகி ரண்டமெல்லாங் குலுங்கியாட
ஆடினதோர் மாலயனுந் தேவராட
அசையாத மணிபூர மசைந்தேயாடத்
தேடியதோர் சதாசிவனுந் தேடியாடச்
சித்தருடன் முனிவோர்கள் சேரவாடப்
பாடியதோ ராத்தாளைப் பார்த்துப்பார்த்துப்
பரமசிவன் பணித்தாடப் பணிந்தார்பாரே. (11)

பாரப்பா சிறுபிள்ளை மெத்தப்புத்தி
படித்ததொழி லெம்மாலே சொல்லப்போமோ
நீரப்பா மண்காலால் வெளியிற் றியால்
நெருப்பாறு மயிர்ப்பால மதின்மேற்காலை
சீரப்பா வொருகாலை யஞ்சுகாலாய்த்
திருநடன மாடியவள் தீர்த்தகூத்து
ஆரப்பா கண்ணாலே பார்க்கப்போறார்
அவள்லீலை நாடகமா யாடினாளே. (12)

ஆடியதோ ராறுபத்து நாலுகூத்தும்
அரைச்சணத்தி லாடிமறு தொழிலைக்கேளு
பாடியதோர் கைவீணை மெட்டுராகம்
பதித்தமெட்டி லடக்கிமறு தந்திமீட்டி
நாடியொரு கலைநாலு ராகம்பாடி
நாலுமறை பதித்தமெட்டு ராகத்தோடே
கூடியது தெரியாமல் வெளியிலாடக்
குறையாத கூர்மையினு லாடினாளே. (13)

நாளொன்றுக் கறுபத்து நாழிகையாமஞ்சில்
நமசிவயம் ஓமெனவே மாறிமாறிக்
கேளென்று ஆதார மாறுமொன்றாய்க்
கேசாந்தம் கூடியங்கே ஆடுங்கூத்து
மாளென்று மனமாண்ட சித்தர்கான
மாசற்ற சோதியென நின்றாளாத்தாள்
கேளென்று மின்னமொரு காரணந்தான்
கேசரியாள் பரவெளியி லாடுங்கூத்தே. (14)

கூத்தான தொண்ணூறியல்லை மெத்தமெத்தக்
கூறுதற்கு நாமுன்போ கூறப்போமோ
பாத்தானே சிறுபிள்ளை பிராயம்பத்துப்
பக்குவத்தாற் சைவனந்திப் பெற்றாள்பிள்ளை
காத்தானே தீப்பொருத்தி வீட்டைச்சுட்டுக்
கைத்திட்டங் காமனுஞ் சுட்டவீட்டை
ஆத்தானே இரும்பவனைப் பெடுத்துக்கட்டி
அஞ்சரைமீ லாறரையாய்க் கட்டினானே. (15)

கட்டியதோர் வீடெடுத்தாள் கட்டுமெட்டாய்க்
காலுமதா யிருகாலே மூக்காலாக்கி
கட்டநடு வீதியிலே வீட்டைக்கட்டி
நல்லவள்போல் நால்பேரும் பார்க்கப்பார்க்கக்
கட்டியிவள் மாமனைத்தான் மதியவேனை
சுகமாக வனுபோகங் கொண்டாள்கேளு
கெட்டிகெட்டி யிவளுடைய மார்க்கமெல்லாம்
கேட்டவர்க்குப் பரிகெட்ட கேள்விதானே. (16)

தானவளா யிருந்துகொண்டா ளஞ்சுமூன்றாய்த்
தானணைத்தா ளிருநாளும் கட்டிச்சேர்த்தாள்
மானவள்தா னிப்படியுஞ் செய்ததல்லால்
மறுபடியுஞ் சிறுபிள்ளை யாத்தாளென்றாள்
தேனவள்சொல் மொழியுடையா ளிவளைப்போலே
சித்தருக்குக் கிடையாது செகத்திலப்பா
கோனவளாய் நின்றாள்தான் குருவுமானாள்
சூட்சமென்ன யின்னமிவள் சொல்லக்கேளே. (17)

கோலமென்ன திருவாணி யாத்தாள்கோலம்
கொண்டவனை யம்பலத்தி லாட்டிக்கொண்டு
மாலயனுந் தேவர்களும் முனிவர்களும்
வந்துநின்று செயசெயெனப் பார்த்துநிற்கச்
சாலமொரு காலையவ ளெண்காலாடச்
சமரூனையி லொருகாலைச் சுழித்தாட்டி
மேலொருகா லேறியவள் நடனஞ்செய்து
வெற்றியென்ற மூக்காலாய்ச் சமைத்தாடித்தே. (18)

சமைந்தவனு மாடுகின்ற சமயந்தன்னிற்
சம்பிரம அம்பலவ ரும்பர்காண
சமைந்தவனைக் காண்பதற்குச் சமயங்காணச்
சாயுச்யம் பெற்றதொரு ஞானிகாண
உமைந்தெழுகால் முன்னோடி யெட்டுச்சாரி
உபநிடமாய்ப் பரசமய மாடித்தீர்ந்து
அமைந்தானு மாடினதோர் கூத்தைக்கண்டு
ஆத்தாளுங் கண்டுமெச்சிச் சிரிப்பாள்பாரே. (19)

சிரித்ததொரு ஆத்தாளை யரனும்மெச்சத்
தேவர்களும் மாலயனும் முனிவோர்மெச்சக்
குறித்திவர்க ளிருபேரு மாடுங்கூத்தைக்
கூறும்வெற்றி தோர்வையது மிச்சமேது
திறத்துடனே ஆடினதோ ரந்தக்காலத்
தீர்க்கமிதை யறிந்தவனே யோகசித்தன்
மறந்திபவ னுரைத்தசிவ னிரண்டுமெட்டாய்
வந்தகுறி பத்தாய மாடுதானே. (20)

மாடான ரிஷபமதி லீசனேறி
வருகிறது கண்டகன்னி பஞ்சாங்கூத்து
ஆடான முதலாறுங் கூடுங்கள்ளி
அளவற்ற பொருளையெல்லா மாயையாலே
கேடான வழிமார்க்கஞ் செய்துதன்னிக்
கே[illegible]க்கிற் பாய்ந்தேறி யீசனோடே
தேடாமற் சேர்ந்திரண்டு மெட்டுமொன்றுந்
சித்தாதி சித்தமொன்றாற் றெரியுங்காணே. (21)

காணாத சத்திசிவ மிரண்டுங்கூடிக்
கலந்துநின்ற சீர்மையினாற் கனிவதாகித்
தோணாம லாடுகின்ற சூட்சங்கண்டு
சோதியவள் பரஞ்சோதி யாட்டங்கண்டு
பூணாமற் பூண்டுகொண்டு மனமேபூணப்
பூரணமாய் நிராமயமாய் நிறைந்தாளாத்தாள்
ஆணான ஆண்பிள்ளைச் சித்தனால்
ஆத்தாளைப் பூசைபண்ணி யறிவான்பாரே. (22)

அறிவான அறிவுவச்சே யென்னசொன்னேன்
ஆத்தாளை யடிதொழுது வணங்கச்சொன்னேன்
குறியான குறிகண்டு கூடச்சொன்னேன்
குகைவாச லறிவோடே காக்கச்சொன்னேன்
நெறியான பூசைவிதி பண்ணச்சொன்னேன்
நிசமாக மனமாண்டு போகச்சொன்னேன்.
பிறியாமல் மவுனமுற்றே யிருக்கச்சொன்னேன்
பெண்களொரு கோடிகொண்டு கொன்று (23)

கொன்றுகொன்று பூணுவது கோடிக்கொன்று
கொல்லுவது மாரையினிக் கொல்லப்போமோ
நின்றுநின்று கருவிகளைக் கொன்றுநின்று
கட்டமென்ன பட்டமாம் பல்போற்பச்சை
ஒன்றுமில்லை யென்றுமில்லை உற்றுப்பார்
ஓகோகோ வுட்புகுந்து பாருபாரு
அன்றுமின்று மொருநாளு மழியாக்கன்னி
ஆகாச கொடுகுரி யறியார்க்கென்னே. (24)

THE REGI… 5-JUL 1917 … MADRAS

என்னவிதி கருமமிது கருமமெட்டு
மேழுறையி லாடுமிது ஆருஞ்சொல்லார்
சொன்னமொழி கருமறைப்பாய்ச் சொல்லவில்லை
சூட்சமிதை யறிந்தவர்க்குச் சயஞ்சித்தி
இன்னதென்று தெரியவில்லை யென்னவேண்டாம்
ஏகமொன்றாய்ச் சோதித்து விளையும்பாரு
தன்னமைகீ ழுன்னமேகா ளென்றுபோலே
சற்குருவை வெளிதோணக் காணுவாயே (25)

ணுவது வாதமொடு யோகஞ்சித்தி
கைகண்ட கிரியையொன்று சொல்லக்கேளு
ணுமொரு முழமாகும் பாகமொன்று
தன்பாகம் வைபாகம் தெறியாய்ச்செய்யத்
ணுமது சத்தியுட பூசைதன்னிற்
சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் வைத்திடானங்
ணுவுடை மூன்றெழுத்தை யிடத்திலேதி
சமாசமா யஞ்செழுத்தை வலத்திலேதி (26)

ஓதுசாஞ் சுழிமுனையி லெட்டுஞ்சேர்த்து
ஓகோகோ ஓதிடவே தாலப்போலே
மாதுஅவ ளாத்தான்தான் கன்னிகன்னி
மயக்கறுத்துக் கர்ப்பமுன்னை அமுதமீய்வான்
கோதுபழு தில்லாத பூசைசொல்வான்
குமாரகுரு பரனையவன் பெற்றதேவி
காதிலுப தேசமதைக் கேட்கச்சொல்வான்
கருவிடையுஞ் சொல்லியவன் காட்டுவானே. (27)

காட்டுவான் சரியையொடு கிரியைரெண்டும்
கண்காட்டித் தன்னிவிட்டு யோகஞ்செய்ய
மூட்டுவான் குண்டலியாஞ் சத்திசத்தி
முதலான அடிநடுவு முடிவுமொன்றாய்
ஆட்டுவான் கால்காட்டித் தீயைமூட்டி
அக்கினிகதிர் மதியாமண் டலங்கள்மூன்றும்
பூட்டுவா ளாதிசத்தி பத்துத்திட்டை
புனிதமிவன் பத்துப்பே ராகுந்தானே. (28)

தானென்ற மூலத்தில் முக்கோணத்துள்
தடைவாச லுட்கதவு பூட்டுமாகி
ஊனென்ற தியானமது திறவுகோலாய்
ஓமெனவே தடைவாசல் திறக்குங்காலாய்
மானென்ற கன்னியவள் மூலத்தியால்
மூன்றுமணியா யாறுவரை கடக்குமுத்தி
தேனென்ற மொழியாள்குண் டலியாஞ்சத்தி
திரிகாண சுத்திசெய்யுந் தேவிதானே. (29)

தேவியவள் மூலவீடாய் யாறுவீடும்
செய்துதருஞ் சிறுவீடாய் மூன்றுகோணம்
ஆவியுயிர் பூரணமாய்ச் சூட்சம்காலாய்
அடிப்படையில் மூலபில மானதாத்தான்
தாவினைப் பத்தியிதை யறிந்துகொள்வோன்
சத்திசிவ மசைவான தெட்டெண்டாய்க்
கூவியொன்றாய் விளையாடுஞ் சூட்சக்கண்டு
கூடினவன் தன்னைப்புத்த ரறிவான்தானே. (30)

தானென்னு மந்நாளுந் தானறிந்தானாற்
றூனசைய அசையாம லிருந்துகொண்டு
நானென்ற வெழுத்ததிலே யூமைப்பேச்சை
நானென வென்றுசொல்லி புன்மைபேசித்
தேனென்ற மதுமதா பானமுண்டு
செகமெல்லா மொன்றுமில்லை யென்றுபூண்டு
கோனென்னும் பராபரத்திற் சேர்ந்துகொண்டு
கோடியுகம் வழிவரை யிருப்பார்காணே. (31)

இருப்பதற்கு வினைசை கொண்டார்கம்மா
எளிதாமோ யிதற்குமுற்கா லறியப்போமோ
கருப்பிறக்கு முக்கூடி முத்தாலன்ற
கன்னிக்குள் வெட்டான காவிரண்டை
விருப்பமுட னறிசண்டாய்த் திருப்புநாலை
விட்டகுறை மார்க்கமிதை யறியப்போமோ
சிரிப்பதற்கு உடம்பெடுத்து வாய்வீண்பேசித்
தேசத்தி லலைவார்கள் திருடர்தாமே. (32)

திருடர்பல விதமாய்ச்சாஸ் திரங்கள்கற்றுத்
திருக்காய்ச் சாஸ்திரத்தின் குறிதோணாமற்
குருடனவன் வகைதெரியா தெழுத்தைச்சொல்லிக்
குருக்களென்று வேடமதைப் பூண்டுகொண்டு
வருடியவன் பெண்ணாசை மயக்கத்தாலே
மதிகெட்டு உபதேசஞ் சொல்வானப்பா
முரடனவன் கசமால மட்டிமாண்டன்
முத்தியென்று செத்தெழுத்தைச் சொல்வான்பாரே. (33)

சொல்லுவா னுபசாரம் பணங்கள்வாங்கிச்
சொர்க்கமிந்தா யிருக்குதென்பான் சொத்தைத்தின்பான்
புல்லுவான் பெண்களைத்தான் கழுக்கடக்கட்டும்
புத்திகெட்ட சவங்களப்பா பேசக்கஞ்சான்
சல்லியமாய் வாய்ப்பேச்சே ஞானமென்று
தாட்டோட்டுச் செய்குரு நான்தானென்பான்
செல்லுவா னார்தோறுங் கூட்டங்கூடி
சிலதலங்கள் செய்தறியா மடையன்தானே. (34)

மடையனிவ னென்றுசொல்லிப் பொன்னிருந்தாலும்
வர்க்கியவன் மகாராஜன் நீயேயென்பான்
விடையமவ னஞ்செழுத்தை விடையம்பார்த்து
மெய்ப்பொருளைப் போற்றுத வினைப்பா
சடைவொருநாட் சடையாம லில்லந்தோறும்
தருகாமல் நடந்துபொருள் பறிப்பான்மட்டை
அடையாள மவன்றனக்குச் சொல்லவென்றால்
அவன்பிறவி முற்பிசன்னக் கழுதையாமே. (35)

கழுதையது தன்னாலுங் கிரிகையுண்டு
கசடனவன் தன்னாலே யொன்றுமில்லை
முழுதுமவன் மூதேவி முகத்திலேயும்
முழியாதே யவன்பேச்சைப் பேசவேண்டாம்
பழுதறவே பெரியோர்கள் பாதம்போற்றிப்
பத்தியுடன் மூக்காலும் மூத்திபார்த்துத்
தொழுதுகதி யேறுதற்கு மனமுவந்துகொண்டு
தொல்லைவினை தீருதற்குத் தன்னைப்பாரே. (36)

தன்னையுந்தான் நீயேதான் நிலைத்துப்பாரு
தன்மத்துக் காயச்செல்லிவன் குறியைக்கேளு
முன்னையுந்தான் நான்சாகப் பச்சைநாவி
மூக்காலு முண்டதைநீ கண்டுகொண்டு
பின்னையுந்தான் நாவிபச்சை வேகவைத்துப்
பிரட்டல்ல கன்னியைத்தான் சிங்கம்ப்பா
அன்னையெனக் கன்னியிலேயே ராசியாக
ஆறுநாள் கண்டுகொண்டு தேறுதேறே. (37)

தேறுதற்கு நவமிதிதி முதலாம்பக்கம்
சிறந்தவெழிற் றவாணியாம் அம்மாவாசி
ஆறுதற்குக் கன்னிமுதல் மீனமேழும்
அசுபதியாம் நாலேழிற் புனர்பூசத்தில்
மாறுதற்கு அறுகுமுதல் மயனத்தியானம்
மாறியிவைதக் காலமுதலா யாருமோதக்
கூறுதற்குச் சற்குருபோ லாத்தாள்கன்னி
குமரியவள் மகிமையக் கூடுறேனே. (38)

கூடினா ரங்கமொன்றும் ஓம்ஓம்மென்று
கூறுமவ ருள்ளாவன் குமரியப்பா
ஆடியவள் அமர்ந்திருந்த இடமுங்காணார்
அந்தரங்க மென்றபொருள் வெளியாய்ப்போச்சு
தேடினதோர் பொருள்வயத்துக் காவிற்றட்டிச்
சென்றெடுத்துக் கொண்டதுபோல் வாய்த்துக்கொள்ளும்
ஓடினதோ ரோட்டமெல்லாங் காலைக்கொண்டு
உட்காலைச் சித்தனென்றால் மடக்கிக்கொள்ளே. (39)

மடக்குங்கா லறிந்துமுக்கால் மடக்கிக்கொள்ள
மவுனமுதல் மதியமுதலை யிக்கிக்கொள்ளும்
அடக்கமென்ற கன்னியவ ளிந்தா அந்தா
அங்கையந்தி முகனெனவே அங்கைநாளாய்த்
தொடுக்குமந்தச் சைநாலும் வரைகளாலும்
தொங்கலில்லாத் துதிக்கையப்பா லமுதம்வாங்கிச்
சொடுக்குமது அங்கையப்பா வங்குநின்று
கூடிநின்ற மங்கையவ ளங்கையாமே. (40)

அங்கையது தங்கையென்ற அங்கையப்பா
அடிமுவாய் முடிவான அங்கையங்கே
முங்கையொரு முடிவான பசையங்கே
முத்திதரும் ஏற்பான்முக்கோணமங்கே
திங்கள்மதி கதிர்வன்னி செங்கரமங்கே
சிவசிவா சிவசத்தி யாடுமங்கே
அங்கையங்கை யென்றுமொழி தோற்றுமங்கே
அரகரா ஆறுமுக மானதங்கே. (41)

ஆறுநா பனிரண்டு தலைமங்கே
ஆதிசதா சிவமாகி நின்றதங்கே
தேறுந சித்தர்மனந் தேறுமங்கே
சித்தாதி சித்தர்மனந் தெளிந்ததங்கே
ஊறுநா தலைநிலைபெ இப்பத்தெட்டுந்தான்
ஓமெனவே சொல்லிவினை யாடுமங்கே
பேறான பேறுபெற்ற ஞானமுற்ற
பேறுபெற்ற தலமுமங்கே கண்டுபேசே. (42)

கண்டுகண்டு பேச்சாலே வாய்ப்பேச்சாலே
காணாது காணாது தோணாதப்பா
தண்டுமுண்டு பேசாமற் பானங்கொண்டு
சதாநித்த முறையோடே நாயைப்போற்றித்
தொண்டுபண்ணுந் தொண்டரவர் கண்டுகொள்வார்
சோதிதனைப் பார்த்திருந்து தொந்தத்தாதி
உண்டுவுண்டு கண்டுகொண்டாற் சண்டனேது
ஒப்பாரு மில்லையப்பா ஞானிமுற்றே. (43)

கருவூரார் சிவஞான போதகம் ௪௩.

முற்றிற்று.

சாப்பிட்டேர் பெரியசாமிபூசாரி குமாரர், வயித்தியர் பெரியசாமி பூசாரியவர்களிடமிருந்து வாங்கின ஜேட்டுப்பிரதியின் படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
குருவேதுணை.
147-வது
கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பூரணஞானம் ௱.

வெண்பா.

மானங் குலமறிந்து வைத்த மலமுன்றுந்
தானந் தவமுனிற் றக்காதே—ஞானக்
குணமாலை யைநாடிக் கூத்தாட லைக்கண்டு
மணமாலை சாற்று மனம். (1)

தோப்பழிந்து வெளவாலுஞ் சுற்றமறத் தின்றதே
மாப்பழுத்து வீணை மடியுதே—தோப்புடையா
ரில்லா மையினு லிருபொழுதுங் காக்கவே
வல்லா ரொருவரில்லா மல். (2)

எத்தவகை கொண்டடித்தா னிட்டுறப் போனபீர்
வித்து நிலையறியா வீணரே—அத்தமில்லா
தாண்ட குருவை யறிந்தா லறியலாம்
பூண்ட வகையின் பொருள். (3)

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்தும் அவ்வுமுவ்வு மில்லாமல்
முஞ்சுமினி யொன்று முதலெழுத்து—மிஞ்சு
சிவஞான போதகமுஞ் சேர்ந்தபொருண் மூன்றின்
தவஞானஞ் சொல்லுவது தான். (4)

சொல்லு மெய்க்குமந்தச் சோதி புதிப்பிடமும்
அல்லும் பகலு மமர்ந்திடமும்—கல்லோர்
முகமறிந்து தந்தைக்கு முன்னோதான் தோன்றி
மகன்பிறந்து வந்த வகை. (5)

அப்புத் தெளிவுக்கல்ல வாத்தமத்தி லேயறிவும்
அப்புமுப்புத் தேத்தாளி னம்மிரையும்—செப்பியே

கும்பித் திருந்தாற் குடலா மூட்டுவிருக்
வெம்பி யுலர்ந்து விடும். (21)

சாத்தி இருக்குமணத் தங்க மதுபோலக்
கோத்தகொரு கொல்லன் குழலிவழியே—பூத்தவழிக்
காற்றை யடைக்கவற்ற காட்டுகிறீர் காயமினிச்
சோற்றைவிட்டாற் குண்டோ சுகம். (22)

குழைத்திடுவீர் முன்னுக்குக் கும்பிடுவீர் வம்பிற்
சுழித்திடுவீர் மூக்கா லுங் கறுநங்—குளத்தில்
தண்ணீ ரிறைப்பீர் தட்டுவீர் கையிரண்டு
மெண்ணுவீர் விட்டேகு வீர். (23)

என்னேர மென்று மிடுங்கோ திருநீற்றை
என்னேர மென்றுமினி யேதுதங்கோ—என்னேரம்
அத்தனார் தில்லைதனி லம்பலத்து ளாடுகின்ற
சித்தனார் தம்மை நினைத்து. (24)

தேறுதில்லை தேகத் தெளியுமில்லை சிக்கைதமைய
லாறுதில்லை கன்ம மகனுமில்லை—சுதரிய
கோடிக்கே நின்று தியங்குமிலை செய்வதென்னோ
மாரடிக்கக் கண்ட மனம். (25)

காசிக் கிறையைக் கண்டுக்கரை காணுரோ
வாசிகொண்டும் வதனைக மாட்டாரோ—பேசித்
தலைவிளக்கைத் தாடிசடை தாவடங்கள் பூட்டி
உலையில் மெழுகதுபோ லாற்று. (26)

நாவிக் கமலம் நிவேதித்து உள்ளமதி
லாவிப் பிடித்தங் கடையாமற்—பாவிகாள்
கண்ணுக் திறவாமற் கையைவிட்டுப் பையதுக்குள்
என்னுகின்ற வெண்ணங்க ளேன். (27)

சத்திக் கணபதியுந் தன்மக் கணபதியும்
சித்தக் கணபதியும் சின்மலனுஞ்—சித்தமதி
லீன்ற அருள்விளக்கா மைந்தகணபதிதான்
ஆண்டு விளக்கிருந்து குட்டு, (28)

சந்திற் பதியுந் திறந்தவடி [illegible]
[illegible] தாளுன் ருதையாமல்—[illegible]
[illegible]டப்பையிட்டு மெய்ஞ்ஞான முதலென்று சொல்லிப்
படிப்பதனு லென்ன பலன். (29)

[illegible]டையு மமுதத்திற் கண்திறக்குந் தாளி
[illegible]டைவதற்கு முன்னின் றுரைக்கிலீர்—அடைவுபெற
வெண்ணெய் படக்கடைந்து மீண்டுருக்கி செய்யாமல்
மண்ணிற் பிறவார்கள் வந்து. (30)

[illegible] குருபாத மையார் திருவடியை
[illegible]வண்டி யறியாமல் வீணிலே—மாண்டு
[illegible]றக்குசெத்தா லென்ன வருப்பிறவி புண்மை
[illegible]செத்தா லீடேற லாம். (31)

கைப்புப் புளிப்பதனைக் கண்டேகரை யேறலாக்
தெப்பக் கிடைச்சின் திரைமேலே—ஒப்பவரே
[illegible] பசைதீர வேண்டுமெனம்
[illegible] போமனதுந்தான் வந்து. (32)

[illegible] கிழக்கின் முடிப்பை யறிந்துசென்று
[illegible] சுடர்தன்னிற் கட்டோர்கள்—மேலே
வெளிகண்டு கொண்டிருந்தார் மேவியொன்றாய்க் கூடிக்
களி[illegible] கொண்டிருந்தார் காண். (33)

[illegible]பெருமான் நெற்றித் திலதபெருமானக்
[illegible]பெருமா னன்றுமறை சாற்ற—[illegible]
[illegible] காண்கிலீர் ஒன்றாக வேதியா
[illegible] தம்மை நினைத்து. (34)

[illegible] யிருக்கும் கீனவழியி ருக்கனமாய்
[illegible]யுடன் பூசப் படிப்பதென்ன—[illegible]
[illegible] நீற்றின் மேலே திலதமிட வந்த
[illegible] பூச லிடம். (35)

காய மிருக்கும் நடுவறியீர் காயமிடுக்
[illegible] முகத்தின் தலமறியீர்—போமனது,

ஏமமன்றிச் சாமம் இரவன்றி யோயாமல்
நாம முரைப்பதுவே நன்று. (36)

சிவலிங்க பூசைசெயச் செல்வமிக நல்குந்
தவலிங்க சோதியிடஞ் சாதகமாம்—அவம்பேசி
வீணில் மதியழிந்து மெய்கெட்டுப் போகாமுன்
காணவிதி வேணுமின்பங் காண். (37)

தேவதா மான சிவமதனைப் பூசித்தா
லாவதுதா னென்பென் றறியீரோ—கோவின்
நிலையறிந்து ஞானறிந்து செங்கைகுவித் தன்பின்
நிலையறிந்து நிற்குவீர் நீர். (38)

அன்ப தெழுத்துடனே அஞ்செழுத்து மவ்வெனவே
ஒன்பதுபத் தாறுத முன்னமையே—முன்பு
தருவா ரிரவுபகல் தத்துவங்க ளெல்லாங்
குருவிருக்கு மாசனத்தின் கூறு. (39)

மோசமில்லா வாசனங்கள் முப்பத்தா றும்விரிக்கில்
ஆசனங்கள் தொண்ணூற்று றாறுமே—நேசமுடன்
கண்டுகொள்ள மாட்டாமற் கால்வாங்கி யுள்ளடக்கித்
தண்டுமுண்டு பண்ணுவீரோ தான். (40)

விளைமுளையின் வேரிடத்தின் வித்தறிய மாட்டாய்
வளைகரணம் போட்டிடலை மாய்ப்பாய்—விளைகரண
மாசன்றுக் கட்டி யூறும் அந்தக் கரணமற
வாசியைக்கட் டிடேறுவாய். (41)

அஞ்செழுத்து மொன்றும் அகாரமுத லானதுவுங்
கஞ்சமல ரோனெழுத்துங் காணுதார்—மிஞ்சத்
தவமறிவோமென் றபொய்யே சாற்றுமவை யெல்லாம்
அவமதனு [illegible]. (42)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] காண். (4[illegible])

சாக்கிரத்தி றசத்தி சிவமொருமே சாற்றிய
போக்குவரத் தில்லாப் பொருள்தலத்தில்—நோக்கியச்
சித்தமு மங்கே சிவசிலையுந் தானங்கே
அத்த னிருக்கு மமர்ந்து. (44)

அத்தலத்தி லேயெழுந்த ஆதார மாறுந்த
புத்தமுதா மஞ்ச பொருள்முன்றுஞ்—சித்தமதிற்
றேற்றுபொருள் மூன்றுந் தொழிலறிந்து [illegible]ர்க்கு
மாற்று மவர்பிறப்பை வந்து. (45)

கருத்திருத்தி வைத்தொருவர் [illegible]
முருத்திருத்தி வைத்தவுயிர்க் கோகோ—ஒருத்திபெற்ற
பிள்ளை தனக்குப் பெரும்பொருளைத் தாவலியார
வள்ளன்றொழில் மூன்றுமே காண். (46)

எடுத்தணைத்து மார்பி லிருதனத்திற் பாலைக்
கொடுத்தமுத்தி சீராட்டிக் கொஞ்சி—யடுத்தவள்தான்
அத்தனுக்குத் தேவியுமாம் ஐவருக்குத் தோழியுமாம்
பெற்றவளே யென்றுணர்ந்து பேசு. (47)

ஆணுடனும் பெண்ணுடனு மாறு மிடமறிந்தாற்
பேணு மறிவினுண்மை பேசுவதேன்—தானுவிதே
டொன்றுமின்றி ரண்டுமின்றி யொன்றிரண்டு மின்றாகி
யென்றும் நுகர்ந்திருப்ப ரின்பு. (48)

கருவின் நிலையறிந்து கண்ணாரக் கந்தி
யுருகும் படியறிந்தே யூதி—பெருகிவரு
மானந்த வெள்ளத் தழுந்தி யமுதுண்டோன்
தானந்த முங்கடந்தான் றான். (49)

சுத்தமகச் சுத்த மறிந்து வெளியடையார்
சித்தந் தனையறிந்து சேராதார்—நித்தநித்தம்
விண்டதினா லென்ன விறைத்திருகண் மூடிக்
கொண்டதினா லென்ன குணம். (50)

வெற்றிப் பிரமன்மகா விட்டுணுவும் ருத்திரனும்
மற்றுநிக ரொவ்வா மயேசுரனும்—உற்ற

குறியாஞ் சுத்தவெளியிற் கூடியிருக்கும்
அறியா ரகத்தஞ்ச மே. (51)

அறிந்தா லுமஞ்ச மறிந்தா லுமண்டோ
பிறிந்தாலும் பேசாப் பெருமை—செறிந்தாடல்
பார்த்தாருக் கல்லோ பரம குருபதத்திற்
சேர்த்தாருக் கல்லோ திறம். (52)

மாவைப் பிடித்தந்த வாசிதனிற் சோமமற்
பாவக் கிரிகையுள்ளம் பாராட்டி—யேவற்
பணிவிடைசெய் தேபிடி பத்திபுரி யென்னத்
துணிவதுதா னென்ன தொழில். (53)

எற்றி யிலம்பையிட்டு எவ்வோருங் காணவுமே
போற்றி யணியாட்டிப் பூசிப்பார்—மாற்றிற்
றுமைக்கொருவர் தாம்றக்கச் சும்மா திரிவார்
தமக்குப் பிரீதியென்றே தான். (54)

ஊனே மிகவருந்தி உள்ளுயிருக் கின்பமுறத்
தானே மலமெடுத்துச் சாற்றினல்—மானை
யிடப்பாகம் வைத்தா ரிரங்கித் தமக்குக்
கொடுப்பா ரவர்பலத்தைக் கொண்டு. (55)

மூல முறநெருப்பு முக்கோணத் துச்சிகளுங்
கா லுந் தலையுங் கலைமதியும்—சாலயினி
நெஞ்சகத்தை விட்டொருநாள் நீங்காது காண்கெடுவீர்
மிஞ்சியினிப் பார்ப்பதெல்லாம் வீண். (56)

அரிபிரம ரெத்தனையுண் டத்தனைபே ரெல்லாந்
திரிபுரத்தைச் செத்தசிவ ரூபம்—குருவிருத்தி
யாள்வித்தா னந்த அரிபிரம ரத்தனையும்
வாழ்வித்தா னெப்போதும் வைத்து. (57)

சிவமா முமையந்தத் திக்கா லறியா
தவமாக நீங்க ளலைவீர் தவமாக
வாயிற்புகழ்சின் மயத்தை யறிவீரேல்
ஓயும் பிறப்பதனல் லாழ். (58)

தெரியா துபதேசஞ் சிவவழி யேர்த்தே
யரிதா மறிவீ ரறிவீர்—பெரியோர்போல்
காயிலிட்ட சிலைசெம்பு காட்டிப் பொருளவாங்கும்
ஆவி துணை காணா ரவர். (59)

சொருகிக் கிடக்குந் துறையறிந்து நாடி
உருகிக் கிடந்தமுத முண்ண—வருவழியிற்
கூத்தினித்தஞ் சேற்றை யருந்தாமற் கூடுவீர்
ஆத்தமத்தி லுண்டறியுங் கோ. (60)

சாதகமும் பேதகமுஞ் சாயை யறியாம
லேதகத்திற் செல்ல யிருக்கிறீர்—பேதகங்கள்
தேடுகிறீர் வட்டத் தெரிசனத்தைப் பார்த்திருக்கும்
வாடுகிறீர் வீணே மனம். (61)

எட்டெழுத்தும் மூன்றெழுத்தும் யீரெழுத்தி னாட்டிப்
பட்டெழுத்தி னெவ்விற் பயின்றீரே—முட்டயினிப்
பட்டினியும் விட்டுப் பறந்துபா லுண்பீரேல்
விட்டகுணங் கெட்டு விடும். (62)

எட்டெழுத்தும் பத்தெழுத்து மேழெழுத்து மஞ்செழுத்துந்
தொட்டெழுத்துந் தோன்றுந் துறையிலே—கிட்டரிய
பாதந் தனைப்பிடித்துப் பற்றவுமீர் மாட்டாமல்
வேதம் படிப்பதெல்லாம் வீண். (63)

உறியிற் றயிரிருக்க வேரர்மத் திருக்க
அறியாமல் வெண்ணெய்க் கலையும்—நெறியாய்த்
கறந்து கொள்ளல் விட்டய்யோ காலனுர் வந்தால்
இறந்துவிடப் போறீ ரினி. (64)

கிழமிளமை யாமருந்து கிட்ட யிருக்க
விளமிளமைக் காவேன் மலைவீர்—பழமலையில்
வெற்றி விழியருகே வெண்சாரை யொன்றுண்டு
உற்றகரு நெல்லியங்கே யுண்டு. (65)

அவயோகத் தாற்சித்தி மாகாது உள்ளச்
சிவயோகத் தாற்குருவைச் சேர—அவயோக

நீட்டிக் குறைத்தில் நெடுவாசை வாசிதனை
ஓட்டிப் பிடிக்கக்கோ வுற்று. (66)

பொழுமுடிக் கொண்டு பெருகிக்குமுழ லுள்ளம்
விடியாமலே அலைக்கு விட்டவர்—பொடியமுலை
ஒன்றுரக் குழல்வழியே பூதி விளங்கிடுவீர்
நன்றாய் விடியும் நமக்கு— (67)

காயுங் கதிராய்க் கலைக ளிரண்டுமாம்
ஆயு மனிதருயிர் அக்கினியாத்—தோயுங்
குலமறிந்து கால்பிடித்துக் கூடும்வகை நந்தி
நலமிதுதா னென்றறிந்து நாடு. (68)

வேதக்கால் நாலு விளங்கும் புகழ்பெரிய
சூதக்கால் தானுஞ் சாஸ்திரமும்—நாதச்
சித்துக்கால் வெந்ததிறற் சீவன்காற் காற்றது
பத்துக்கா லான படி. (69)

தகையில்லா வாயுவுதான் தன்குணத்தின் மானம்
பகையதுவாய் நின்று பலிக்கும்—வகைதொகையாய்ப்
பத்துக்கால் தன்னைப் பதையாமல் வைத்துநின்ற
வித்துக்கால் கூடா விடில். (70)

வித்துக்கால் நின்றக்கால் வேதக்கால் தானுமே
செத்து பிறந்து திரியுங்கால்—மத்துக்கால்
தாக்கா துரைக்குருதன் சார்வதும் வாசிதனை
ஏற்று மௌனவே யியம்பு. (71)

மருத்துமா நிலைக்காட்டி வாசியிடு வித்துக்
கருத்தறிந்து வதியினிக் காணு—வருத்தமுதம்
வாசாக் கெர்சனத்தின் வாசி தனைநாடி
நோகாம லேறலாம் நால். (72)

கண்கண்ட ஆரமெல்லாங் கைக்கெட்டு மோகெடுவீர்
கண்கண்ட தாரங் கடப்பீரோ—கண்ட

விழிகண்ணைக் காணுதே வினவே யோக
வெளிபெருக்கங் காணப்பதல்லால் வீண் (73)

மந்திரமாந் தந்தையுமா மாதா வெனுங்கோவில்
தந்திரத்தைக் காணாத் தவமேது—வந்து
மதியில்லா ரில்லார் மகாபெரியோ ரென்னும்
விதியில்லார் சொல்வதெல்லாம் வீண். (74)

மெய்த்தலையி னுள்ளே வெளியில் தயிலிருக்கப்
பொய்த்தலையி லேனோ பொருந்துகிறீர்—மெய்த்தலையிற்
காலறிந்து கற்பக் கனகற்ப மண்டலத்திற்
கோலறிந்து கொண்டாடுங் கோ. (75)

கெடும்பயனைப் பற்றிக் கெடுகிறீ ரோடிப்
படும்பயனைக் காணுதே பாரீ—நடுவிற்
றிரைநீக்கி நிற்பார் சேர்குருவி னுண்மை
அரைநீக்கி விட்டமுற்றலாம். (76)

ஆத்துமத்தைத் தான்பிடித்து அன்புகொண்டு சத்திசெய்து
ஆத்துமத்தைக் கூடி யடையாமல்—சாத்துமத்தை
ஓடவிட்டுப் பார்த்திருக்கு மூதாரிகாணும்மைத்
தேடவொட்டு வாரோ சிவன். (77)

அஞ்செழுத்தை யுன்ன அறிந்தாயே நெஞ்சேயில்
வஞ்செழுத்துங் கற்றுணக வல்லவோ—அஞ்செழுத்தைக்
கூட்டாய்நீ அந்தக் குருவசத்தை வீடாக்கி
நாட்டாய்நீ யீடேற நாடு. (78)

பொருத்தமண்ணை யேபொருளாய்ப் பூசிக்கும் பூசாய்
பருத்தவத்தில் வேதம் படிப்போர்கள்—கருத்திலுண்மை
சோறுகண்டாற் பூசை துணிந்துகொண்டு நீறிடுவீர்
நூறுகண்டு மிந்தத் தொழில். (79)

அரியோ மெனப்பூசை யாரறிவார் வீணே
பெரியோர்க ளென்றும் பிதுக்கர்—அரியோம்
குறித்தபொருள் மூன்றி லுண்மைக் கொள்கையற்ற பேரைப்
பிரித்தெமக்குப் பேசும் பிளாய். (80)

புட்பந் தனையெடுக்கும் பூசகரே பூமரங்கள்
நட்பமல்ல வோவுடம்பு நோகாதோ—இப்படித்தான்
கொன்று வுயிர்போகுங் குற்றமல்ல வோபறித்தால்
பொன்றுகும் பூவாசம் போம். (81)

பற்பா சனத்திருந்து பார்த்து மலரெடுத்துப்
பொற்பூத் தொடுத்திறையைப் பூசியார்—இப்படித்தான்
பூசித்தா லென்னபலன் வாடும் மலரெடுத்துப்
பூசித்தா லென்னபலன் போய். (82)

சித்தன் குருவை நினையுங்கோ நேசமுடன்
பத்தியுட னின்பம் பருகுங்கோ—சுத்தமாய்
ஆவி யகலுமுன்னே ஆத்மாவு மீடேறக்
கோவிலுள்ளே பூசைசெய்யுங் கோ. (83)

சுழிமுனையாம் மூச்சுத் துறையறிந்து நாடி
அழிவுசெய்யும் வாசி யருந்தாதே—தெளிவுசெய்ய
மாட்டா ருலகமதில் வார்த்தைவிற்று உண்டதனும்
கோட்டாலைப் பட்டார் குரு. (84)

சாலவரும் கூடும் நடுவறிந்தே அம்பலத்திற்
காலறிந்து கொண்டுபொருள் காணாதார்—சாலப்
பறந்துகெட் டோடிடுவார் பாரிற் பிரிந்து
இறந்துகெட்டி டாதறிவீ ரே. (85)

சடம்புரிந்து மேகாமல் நாதாந்த ஞானத்
திடம்புரிந்து கொண்டதிலே சேர்ந்தால்—சடம்புரியீர்
பேசிற்று னென்ன பேசா திருந்தென்ன
நாசித் தலையான நாள். (86)

நாசித் தலைதனையும் நாதாந்த மும்மறிந்த
நேசர் கருத்திலே னின்றதனைப்—பேசத்
துணிந்தாலுஞ் சொல்லுந் துணியா திருந்து
தணிந்தாலுஞ் சொல்லுமுண்மை தான். (87

சொம்பைகம்பிப் பூட்டிச் சுமையாச் சுமந்துகொண்டே
யம்புவிக்கு ளென்காண் அலைந்தீர்—நம்பியதைக்

கெட்டாக வுண்மை கிடைப்பீ ரொழுகாகம்
கட்டார் கலியுகத் தனன்பு. (88)

வாதபித்த சேத்துமங்கள் வாய்ந்த வுலைமுகத்தி
லாதபித்த சேத்துமங்கா லோடுமே—போதக்
குளிகை சிவத்திருக்குங் கூடியதங் கொன்று
மளிகையோ ராவதில்லை யங்கு. (89)

சிவனைக்கொண் டாத்துமத்திற் சேர்த்துத் திருவடியில்
காவலிட்டுக் கொண்டிருந்துங் காணாதார்—நாவா
லுரைப்பதுவுந் தன்மையதா யொக்குமென்று சொல்லி
விரைப்பதுவுங் காணுமது வீண். (90)

அடங்காத விண்ணிலாங் காரமா சித்தன்
நடுங்குந் தலமறியா னைமை—யிடும்புகள்தான்
போமோ எவர்க்கும் பிறவாப் புதுநெறிப்பே
றுமோ தவமெளிதா மோ. (91)

குருவிருக்கு மண்டலமுங் குண்டலமுந் தண்டுங்
கருவிருக்குஞ் சூத்திரமுங் காணார்—பெருமைவிட்டுக்
கொண்டினித்தா னுண்மை குறிப்பறிவோ மென்றார்கள்
விண்டதெல்லாம் கர்ம வினை. (92)

பாவ மறுக்கும் பரமாத்மா விற்குருவின்
சீவாத்மா நேரே தெளிவுற்று—மேவியுமே
தன்னையறி வித்துத் தலைவனையுங் காட்டாதார்
என்னறியப் போறு ரினி. (93)

விளக்கொளியைப் பாராமல் வீட்டொளியைப் பார்க்கப்
பழக்குகின்ற நிர்மூடப் பாவி—விளக்கொளியை
நீட்டிறு லொத்த நிமலனருள் வீட்டொளியைக்
காட்டினன்றே காண்டலுமாங் காண் (94)

நவ்வு சலமதிலே நாமறிந்து போகாமல்
வவ்வுதனை வாசிகொண்டு வாங்கியே—அவ்வோடுங்
கண்டறிந்தும் ஆனந்தக் கண்ணுற் களிபறித்துங்
கொண்டுவருக் கல்லோ குணம். (95)

பூசித்து நிற்பனவும் போற்றியுரு வேற்றுவதும்
வாசிப்ப தெல்லாம் மனோன்மணிக்கே—நேசமுற்றுத்
தாக்கச் சிவக்குரித்தர் தாண்டவமா னந்தமுறும்
பார்க்கக் கிடைக்கும் பரம். (96)

தலையிருக்குஞ் சத்தி தருமுயிர்தந் தன்று
முலையிருக்கு முள்ளமுதம் வாடும்—புலையீர்
உருக்க மருந்தறியீர் ஓகோகோ நீங்கள்
பெருக்கமய வாழ்விரென்ன பேறு. (97)

மின்னுங் கருவும் வெளியாறு மார்க்கத்தில்
உன்னு மனவிறுனை வொன்றுபடாப்—பன்னும்
பருத்தி படாப்பாடு பன்னிரண்டு பட்டுத்
திருத்தியினீ ரேறாவிர்மெய் தேர்ந்து (98)

குளம்நிரம்பி நிற்குங் கொளும்புனலைப் பார்த்துக்
குளத்தோடு தேக்கவென்றுங் கூடும்—குளத்திற்
குடமெடுத்து மோந்துகொண்டு கும்பித்துத் தேக்கில்
அடர்ந்தபசிக் காக்கியுண்ண லாம். (99)

விட்ட குறையும் விதியுநமக் குண்டானால்
எட்டு மிரண்டும்வந்தி கெய்தாதோ—முட்ட
விதியுள்ளா ராமாகில் விந்து வசமாம்
மதியுள்ளார்க் குண்டே மணம். (100)

கருவூரார் பூரண ஞானம் ௱.

முற்றிற்று.

மதுரை பாத்திரக்கடை வியாபாரம், ந. ராம. கணபதியாபிள்ளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவே துணை

148-வது

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தசதீட்சை ௩௰.

பாவென்ற மூன்றுடனெழுத்தினுள்ளே
பாருமக்காள் தசதீட்சை யோகஞ்செய்வார்
மாவென்ற ஓரெழுத்து நாமமாக
மகத்தான பூரமென்றே மாட்டிமாட்டு
தாவென்ற அடியநமூன் றெழுத்துமாக
தாக்கப்பா வெட்டுடனே ரெண்டுமாகக்
காவென்ற மூன்றெழுத்து மீரெழுத்தும்
கருணைபெருந் துறையானை காப்புகாப்பே. (1)

காப்பென்றே கருவூரான் சொன்னபோது
காசமுனி தசதீட்சை யாமேயென்றார்
மாப்பென்றே கொங்கணவர் மகிழ்ந்துகூற
வாய்பேசா மந்திரமு மிதுவேயென்றார்
வப்பென்றே சதாசிவன்று னெனக்குச்சொன்னார்
எல்லோருங் கண்டாக்கால் சித்தராவார்
விப்பென்றே மிதனையுநீ படக்கிக்கொள்ளு
மேகவண்ணங் கருவூரார் சாய்கையென்றே. (2)

என்றெனவே கொங்கணவர் முனிவர்தாமும்
எடுத்தணைத்துக் கருவூரா யிதுதானென்ன
ஒன்றெனவே மனமகிழ்ந்து செப்புசெப்பு
வாவென்ன எட்டுடனே யுகந்துகூற
நன்றெனவே நிருடனை யிட்டசோதி
நாதமென்ன கண்மணியே சொல்லுசொல்லு
கன்றெனவே முக்கோணிட அணைத்துக்கொண்டு
கருவூரார் தசதீட்சை கலந்துகூறே. (3)

கூறுமென்றீ ரென்முனியே சொல்லக்கேளுங்
கூடாது கூடாதா ராறுமப்பா
வீறுமென்ற பிருதிவியி லட்சுமிபீடம்
வெட்டவெளி யாகலல்லோ சொன்னார் சொன்னார்
தேறுமென்ற தசதீட்சை யாராலாகும்
திருவெழுத்துங் கண்டவர்கள் தேறச்சொல்வார்
மாறுமென்ற உவரியல்லோ பிறக்குநாமம்
மகத்தான பிண்டத்தி லிருக்குந்தானே. (4)

தானென்ற கருவூரா யிதுதான்போக்கு
சடுதியிலே கண்டுகொண்டாய் மூடிமூடு
வானென்ற பூமியில்வித் தேதுசொல்லு
மாட்டுவதோ ரினமேது மகிழ்ந்துகூறு
தேனென்ற ஆதியந்த மேதுசொல்லு
தெளிவாக வெந்தனுக்கு மகிழ்ச்சியாகக்
கோனென்ற அடிமுடியைச் சொன்னாயானால்
குடிபோமிவாம் வனத்தனிலே கூறுந்தானே. (5)

கூறவென்ற முனிவர்களே சொல்லச்சொன்னீர்
கூகூகூ வென்றல்லோ கூறச்சொன்னேன்
ஆறவென்ற விரிவுரைத்துச் சொல்லக்கேளும்
அடிதொடுத்துச் சொல்லுகிறேன் அன்பாய்க்கேளும்
மீறவடி பெருத்துநுனி சிறுத்துமேதான்
மேருமகா லூரல்போம் மட்டிமட்டி
வாறுகொண்டு கன்னையுநா லெழுத்தேயையா
மந்திரமா மூன்றெழுத்தீ ரெழுத்துஞ்சேரே. (6)

சேரென்ற போதுகுரு முனிவர்தாமும்
தெசதீட்சை வந்ததப்பா உனக்குத்தானே
பாரென்ற வெளியிடையே தென்றுசொல்லும்
பாலகண்டால் தசதீட்சை ஆச்சூச்சு
நீரென்ற மதியமுதந்தாரையைக் கண்டு
நிலைத்திருந்தக் காயமதும் நிலைத்ததையா
வாரென்ற கும்பமுனி சுவாமிகேளும்
வாகான கால்நாலும்ரெண்டுமொன்றே. (7)

ஒன்றனவே கால்நாலு துதிக்கையொன்றும்
உயர்ந்திருக்கும் கழுத்துடனே சிரசுமையா
நன்றெனவே உடலுயிரும் விதமதாகும்
நாயகமே அதனுயிப்பு நன்றாய்க்கேளும்
வென்றெனவே பின்புமது ரெண்டுங்கூட்டில்
விதிமுடிஞ்ச போகுமது விஷங்களெல்லாம்
இன்றெனவே தசதீட்சை அடக்கமையா
ஏகவெளி யாவுரைத்தே னிரக்கமீரே. (8)

இரக்குமென்றே சென்னதென்ன கருவூரானே
என்னசொல்லப் போறோம்நா மிதற்கொப்பாகத்
தரக்கமென்ற யினாகுமிக் காய்வல்லாரை
தானுமுரி கொண்டேறித் தபசுவேணும்
திரக்கமென்ற தூரண்டு கொண்டுதேறி
நிச்சயமாய்த் தசதீட்சை பூட்டவேணும்
தாக்கமன்றி முன்சொன்ன தீட்சையப்பா
தைமுறையாய்த் தசவருஷங் கலந்துவுண்ணே. (9)

உண்ணெனவே குருமுனிவ ரிதுதான்சொல்ல
உகந்துமதிக் கொங்கணவர் நன்றேயென்ன
விண்ணெனவே கருவூரா ரடிபணிந்து
மேதினியில் தசதீட்சை யிதுதானென்று
எண்ணெனவே எட்டிரண்டு மெனக்குச்சொன்னீர்
இதுதனக்குப் பத்தியந்தா னேற்கச்சொல்லும்
கண்ணெனவே மூக்குமொன்றாய்க் கருத்தின்னோக்கக்
கலந்தவுப்பும் புளியுங்கொள் கசப்புந்தள்ளே. (10)

தள்ளெனத்தாம் பகலிலுட சுத்திகொள்ளு
தளராமல் விந்துவுடன் பூசைபண்ணு
வள்ளலென்ற வாலை திரி புரையைநீயும்
மகத்தான பூசையொடு மறக்கலாகா
அன்னபடி கருவூரா முன்னைப்போல
ஒளித்துவிட்ட பெருவிதியில் யுலகத்தோர்கள்
கள்ளமன்றி யுன்னைப்போலே கருவைத்தாலும்
கண்டறிவா ரில்லையப்பா சற்குமுன்னே. (11,

கற்பமென்றே சொல்லுவார் கோடாகோடி
கலைத்தருக் கற்பமொன்றுங் காணமாட்டார்
சொற்பமென்ற தள்ளிவிட்ட சொரூபமாகும்
தொல்புவியிற் கண்டவரே ஞானியாவார்
அற்பமென்று தள்ளிவிட்டா லதுவேமெய்யாம்
அறிந்தவர்க்கே தசதீட்சை யாருமாகும்
விற்பமது பிண்டமது ரெண்டுஞ்சாய
வெளியான ஓரெழுத்தும் நாலுக்தாக்கே. (12)

தாக்கப்பா பிண்டமற்று வெளியிலேற்க
தானாகத் தசதீட்சை பத்துமாச்சு
போக்கப்பா முன்புசொன்ன நாலுங்கொண்டு
புகழ்படவே தசதீட்சை யென்றுஞ்சொல்வார்
நோக்கப்பா குருவுடனே விரித்துச்சொன்னேன்
நோக்காம லெட்டுரெண்டும் தகர்ந்துபோம்
ஆக்கப்பா கும்பமுனி மூலநாதர்
அருளான கொங்கணவ ரதுசொன்னாரே. (13)

சொன்னாரே யெல்லோரும் மறைத்துவைத்துச்
சொரூபமுள்ள தசதீட்சை வெவ்வேறாகக்
கன்றாக வெட்டுடனே ரெண்டும்பார்த்தால்
கருணைபோல் பொங்குதச தீட்சையப்பா
வண்ணான்றான் சவுக்கார மதுவேயாச்சு
வளர்ந்ததப்பா காயமதும் ஆறேககோடி
உண்ணாத அடிமுடியைக் குருவைப்போற்றின்
உற்றவெட்ட வெளிசவுக் காரமாச்சே. (14)

ஆச்சப்பா தீட்சைவிதி யில்லையில்லை
அருளான பாவெழுத்து மூன்றைப்பாரு
ஆச்சப்பா அதிலேயோ ரெழுத்தைப்பாரு
அடங்காத யெழுத்தோ ரிலைப்பாரு
ஆச்சப்பா கல்லுப்பு மூன்றெழுத்தே
அடிமுதல் முடியதனால் ஞானதுத்தி
ஆச்சப்பா போகமுதல் செளனந்தித்தி
அடுத்தடுத்த மனமதிலே அடங்கிப்போச்சே. (15)

போச்சனவே கருவூரான் தீட்சையென்றே
புகட்டிவைத்தேன் தீட்சைதச தீட்சையென்றும்
ஆச்சனவே தசதீட்சை சுத்தியென்றும்
அடிமுடியைச் சொல்லிவிட்டேன் சொல்லிவிட்டேன்
ஏச்சனவே பின்னையென்று விருத்திப்பார்ப்பான்
வெளிப்போலப் பார்ப்பவனே சித்தனுவான்
மூச்சைவிட்ட பாவியென்று வெப்தாதப்பா
மூலமட்டச் சவுக்கார முறையுந்தானே. (16)

தானென்ற சவுக்காரம் பூரமாச்சு
தாண்டவமே ஆறெதற்கு வகையேதப்பா
மானென்ற மூலமதி லிருந்தவிடம்
மகத்தான பூவேதான் போகம்பார்த்தேன்
தேனென்ற மனோன்மணியா ளிருந்தவீடு
செகமறிய லவென்ற நாதமாச்சு
கோனென்ற மழுந்தரித்தோ னெனக்குச்சொன்னார்
குறியாகத் தேறுவதுங் கடினமன்றே. (17)

மன்றென்ன பூவென்ன மகிமையென்ன
மகத்தான சாரமென்ன காரமென்ன
நன்றென்ன திதென்ன நாதமென்ன
நாதாந்த யோகமொடு வேதமென்ன
இன்றென்ன சாவென்ன [illegible] என்ன
எழுத்தென்ன இருந்ததென்ன போனதென்ன
அன்றென்ன ஆதியிலே யன்றென்ன
அறுகால வெட்டுரெண்டு மாகப்பத்தே (18)

பத்தோடே பேதிசன்னை வகைப்பாரு
பாங்காகக் கிவதீட்சை பதிவதாச்சு
இத்தோடே குருவையெல்லாந் தேடிச்சென்று
பிதமாகக் கண்டுடனே வணக்கஞ்செய்து
கொத்தோடே பலரறிய மாட்டோர்காண்
கூடுமென்ன அவருடனே [illegible]
சித்தோடே [illegible]
செகமறியக் கருவூரான் வமக்கிரோனே (19)

மைந்தனென்ற அவனுக்கு நாமமாச்சு
மகத்தான தசதிட்சை யறிந்தானப்பா
சிந்தனென்று யோகவிதிச் சித்தனப்பா
தெளிந்தவகை யவனைப்போ லொருயில்லை
கந்தனென்று மவன்பேரு வன்னிக்கொப்பாம்
கண்டதில்லை யவனுடைய கருத்துமுன்னே
சத்தியென்ற சித்தனுக்குப் பூவையானுஞ்
சகலவிதி யோகவிதி யறிந்தகெட்டே. (20)

சூத்திரம் சுருக்கம்.

எட்டுடன் ரெண்டு யிசைந்ததோர் பத்தாம்
குட்டுடன் பார்த்துக் குறிப்பறிந் தலர்க்குத்
தெட்டுட னீசன் றெளிவை யுரைப்பார்
மெட்டுடன் வேத வெளியென்று மீயே. (21)

மீயென்னும் பத்தில் மீயென்ன வொக்கறைப்
பாயென்ன வூட்டிப் பழுதறச் சென்றால்
காயென்ன தேகங் கழிந்துடல் போகா
மாயென்ன மீசன் வகுத்தமுறையே. (22)

முறையென்ன சொல்லு மூடர்க்கே யையா
வறையென்ன பேசி வகுத்தவை வெய்தவர்
துறையென்ன பூவின் தாண்டவம் புரிந்தே
மறையென்ன பேசி வகுத்த துரையே (23)

உரைசெய்த பொருளை யுமையதனைக்
கரையென்னப் போற்றிக் கருவையறிந்தே
திரையென்ன நீக்கித் தெளிவை யுணர்த்தும்
புரையென்னச் சடையோன் பூவென்று மொன்றே. (24)

ஒன்றென்னப் போற்றி யுகந்த பிருதிவி
நின்றென்ன வெளியில் காட்டா வெழுத்தது
சென்றென்ன எழுத்தைத் திறந்தென்ன வுண்டு
அன்றென்ன உவரி அதனுடன் சேரே. (25)

சேரே மூன்றுடன் திறப்பட்ட ரெண்டும்
சேரே யதுவென்ன நிறைந்ததோர் சிவமாம்

பூரே யதுகொண்டே புறப்பட்ட சித்தர்
ஊரே திருமூலர் உண்டுண்ட வாரே. (26)

வாரென்ன யானும் மருவியே கண்டேன்
தேரென்ன கும்பர்த் தெளிந்தே யுரைத்தார்க்
கூரென்ன சித்தர் கொங்கணவ ரோடு
ஆரென்ன கொண்டு அமைந்தவர் கோடியே. (27)

கோடியெனத் தேர்ந்து கொண்டவர் ஞானிப்
படியெனப் பூரணம் பகர்ந்ததோர் சித்தாம்
வடிவென்ன தேகம் வச்சிர காயமாம்
குடியென்ன யீசன் கொள்கை யிடமே. (28)

இடமே யவரிடம் எல்லை மறவார்
தடமே மகாமேரு சார்ந்துடல் தோன்றும்
படமேவு தேகம் பன்னிரு கோடியாம்
வடமேரு கிரியாம் வளர்ந்த மகாரமே. (29)

மகாரமென்ற மூன்றாகும் ராசிதன்னில்
பதியென்ற பூரணந்தான் வளரும்பாரு
தகாரமென்ற அண்டத்தில் சேர்ந்துபாரு
தாரணியிற் பூமியதிற் பொங்கும்பாரு
உகாரமென்ற பிண்டத்தில் நகாரம்நின்று
ஊன்றவப் பூவதுவே யதுவுமாமே
அகாரமென்ற பிருதிவல்லோ குருவுமாச்சு
அதையறிந்தான் முடிவல்லோ காணுமாச்சே. (30)

காணுமென்ற உவரியல்லோ மூன்றெழுத்து
கண்டபின்பு நாலெழுத்து மதியுமாச்சு
நாலெழுத்துக் கூடியல்லோ காணுமாச்சு
நன்றாக உயிரெழுத்து நாட்டிப்பாரு
மாறுமென்ற வுயிரெழுத்து ஒன்றேயாகும்
மைந்தனே காலாது மருவிக்காணும்
வாணுசக்தி யெழுத்தை யெத்திசைத்தி
மருவியல்லோ நூலெழுத்தை மாட்டினாயே. (31)

மாட்டுவா யிதனைக்குட் டிக்கருப்புப்போட்டு
வளர்த்தே நூரண்டு மருவித்தாண்டு
காட்டுவாய் தாண்டியீ ரைக்கொட்டேறு
கருவேகாக் கா னுமென்று ஊனிக்கொள்ளு
தீட்டுவாய் மேதையென்ற வுடனுக்கப்பா
திரைதிரப் பசவினுட சத்திகொள்ளு
ஆட்டுவாய் மேதையிதில் மேதைசேரும்
அருளான தீட்சையது பத்துமென்றே. (32)

என்றலவோ விப்படியோ ராண்டுக்கொண்டு
இதமாகப் பற்பமிட்டுச் சுன்னஞ்செய்வாய்
அன்றலவோ சந்திரகிரி யுதயப்பா
அருள்பெருகி உதயத்தி லிரக்கும்பாரு
என்றலவோ வெயில்காற்றுப் பேதிவாகா
மருவியதோர் பிணிகோடிசுத்திகொள்ளு
நன்றலவோ உடல்மீறித் தாமரைபோல்
நரைதிரைக ளற்றல்லோ போருங்காணே. (33)

காணேதான் மீனமென்ற பூரணத்திற்
கருவறிந்து பூவலவோ உண்டுபாரு
ஊணேதா னறுசுவையு மதுக்குமுன்னே
ஒளித்துவிட்டு வல்லாரை யுண்டுதேறி
வீணேதான் செய்யாமற் கருவைப்பார்த்து
வேதாந்த சாரம்பூ ரணத்திலூட்டித்
தேனேதா னூரல்சென்று அமுதங்கக்கும்
இரண்டதொரு கும்பியப்பா உண்டுபாரே. (34)

பாரென்ற தசதீட்சைக் கருவையானும்
பால்போல வுந்தனக்குச் சொன்னேனப்பா
நேரேதான் பூரணத்திற் சென்றுயேறி
நிசமாகத் தீட்சையதைப் பூட்டவேணும்
ஊரேவுட் கருவைப்பிற் கருவுஞ்சொல்லார்
உள்ளபடி யானுரைத்தே னுண்டுதேறி
ஆரேதா னென்றுசொல்லி யிருந்தாயானால்
அழிந்திடுங்காண் காயமது அறிந்துகொள்ளே. (35)

கொள்ளேதா னுடனுயிரு மெனக்குச்சொன்னீர்
குருமுனியே நல்லனவே சரணமையா
யென்னெனவே சொண்டேறி சித்தன்பாதம்
மேவுதற்குப் புத்தியது என்றுசொல்லி
உள்ளமே யவர்பதத்தைப் போற்றிக்கொண்டு
உகமென்று மாவென்று முக்குக்கொண்டேன்
தென்னெனவே சீர்பாத மதுபணிந்து
சிவசிவா வென்றல்லோ தெளிவுதானே. (36)

காரணம்.

காரணத்தின் பூவேது முடிக்கொல்லாய்
வனத்தனிலே பெரியோரை மருவிச்சென்று
காரணத்திற் கும்பமுனி பாதம்போற்றிக்
கருணைமொழி ஞானதிரட் டெல்லாம்பார்த்துப்
பூரணத்திற் சித்தருட னேகமாகிப்
புதுமைபெற மீமெதரி சனாயுங்கண்டு
தாரணத்திற் கற்பமுண்ட பெல்லாமுண்டு
சகலகுரு சித்தரடி பாதங்காப்பே. (37)

காப்பெனவே யாவென்று மறியேனையா
கருணைமொழி சாரிவன்குள் சொன்னாரும்
கோப்பெனவே பெர்த்தையு முருவதாகக்
கொள்ளைபெரு சால்வதியும் நடனமாக
வப்பெரிய பெரியோர்கள் பாதக்காப்பு
இப்பமுள்ள மதியினுட பாதத்தினைத்
தாப்பெனவே நானுரைத்த பாடல்தன்னைச்
சகலகுரு சித்தாதி பாதந்தானே. (38)

தானென்ற தசதீட்சை யடக்கிப்போட்டோம்
தாரணியி துண்டோதான் மக்காள்கேளு
வானென்ற பொருளதுதான் தீட்சையப்பா
மகத்தான குருவைத்தான் தொண்டுபண்ணு
தேனென்ற பூவைபோன்று அவர்தான்சொல்வார்
திருட்டுபணக் குருக்களென்றும் சொல்லார்சொல்லார்
மானென்ற திருவெனவே யிருக்கதாதம்
வாய்பேசா ளவொறுத்து வருத்தவாறே. (39)

கருவூரார் தசதீட்சை ௩௯,

முற்றிற்று.

உ

குருவே துணை.

149-வது:

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

நாடி தாரணை சமாதி ௰௨.

பாவென்ற ககாரம் பகர்ந்தது நந்தி
காவென்ற உந்திக் கனிகொடி ருதம்
நாவென்ற பேரு தங்கிய வாய்வு
மைவென்ற எட்டில் உடலொன்று ரெண்டே. (1)

ரெண்டென ஒன்றும் ரேசக மூன்றும்
தண்டுடன் மூக்குத் தனஞ்செயன் வாயுவை
உண்டென நம்பி ஒளிவுற நாட்டுநற்
கொண்டுடன் சமாதிக் குருவதுக் காமே. (2)

ஆமே யிதமுன் நருள்பெற் றெண்ணுக்
தாமோ ரெழுத்துச் சதாசிவ மேயாம்
ஓமே யெழுத்தை யுயிரதைக் கண்டால்
ஏமே சமமா யிருந்துஞ் சமாதியே. (3)

சமாதி யளவுக்குத் தனிப்படக் கேளு
அமாதி பலன் தாக்கும் அதுகே ளெடைநாம்
வமாதிக் கிடையிடு வகைப்பட மூன்றும்
இமாதி சரியி மக்கதப்புத் தாக்கே. (4)

தாக்கியே யொன்றாய்த் தனிப்பட வைக்க
நோக்கிய பாண்டம் நான்னிமை நாகமாம்
வாக்கினிற் றாயு மகிழ்ந்திடு மூடியும்
பாக்கியஞ் செய்திடிற் பலனதுள் வையே. (5)

வையென மூடி வளர்பெத்தக் குழியினில்
ஐயனே பற்ப மனைமட்டும் பாதிக்

கொய்யென யிட்டுக் குழிப்பட நிருவி
செய்யென் மைவைத்துத் திறப்பட மூடே. (6)

மூடென யிருச்சாண் மூழமென உயர்த்தி
ஊடென விங்கமும் உருப்படச் சத்தியும்
பேடென வந்ததைப் பிறப்பது வாலையைத்
தேடெனப் பூசித் தெளிந்தச மாதியே. (7)

சமாதியில் மண்டலந் தனிப்படப் பூசி
யிமாதி சுழிந்தா லெடுத்துநீ பாரு
யுமாதி பொருளா முருப்பட்ட தயிலம்
அமாதிக் கொருநே ராண்டுநீ கொள்ளே. (8)

கொள்ளேதா னாண்டு குறிப்பொரு காசிடை
உள்ளேதா னவர் உருப்பெற்ற காயமாம்
விள்ளேதான் காந்தி மேவிடப் போமோ
தெள்ளேதான் யுகங்கள் தெளிவுற்ற ஞானியே. (9)

ஞானி யிருப்பிடம் நாதாந்த மெய்த்தலம்
வானீ ரமுத மாரசங் கட்டினும்
தானிய அழுக்குச் சதகோடி வேதையாம்
ஊனி லிருநாடும் உம்பர்கோன் றானவன். (10)

ஆமென சமாதி அடைவுடன் நோக்கிட
ஓமென நாசியில் வாவென வுன்னிக்
காவென வுந்தியிற் கருத்தட நோக்கிநற்
சீவென மூக்கடி சினந்துடன் நோக்கே. (11)

நோக்கியே சமாதி நுகர்ந்திட மண்டலம்
ஆக்கிய பொருளது அழுக்கறக் கண்டிடும்
வாக்கிய நேர்மை வளர்ந்திடும் பொருளது
தாக்கியே யிம்முறை தான்முன்பின் செய்யே (12)

கருவூரார் நாடி தாரணை சமாதி ௰௨.

முற்றிற்று.

உ

குமரன் றுணை.

150-வது:

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

முப்பூசூஸ்திரம் ௩௰.

வெண்பா.

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூடுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருகும்—உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் யானைமுகத் தைங்கரனைக்
காதலால் கூப்புவர்தங் கை.

மூவா யிரத்தில் முழுப்பாடல் முந்நூறும்
பாவா யுரைத்தகொண்டிப் பாவிற்—பூவான
முப்பூவின் செய்கை மொழிந்தரச வாதவித்தை
முப்பத் தொருபா மொழி. (1)

மொழிந்ததடி முப்பூவும் மூடருக்குக் கிட்டா
தெழிந்த தனிமே சிகப்பு—கழிந்ததொரு
கன்னைசெந்தி தன்னைக் கருத்தா யறிந்தவர்க்கு
அங்கையினெல் லிக்கனியே யாம். (2)

ஆமே ரசவாதம் அட்டசித்தும் முப்பூவை
நாமே யுரைத்துவிட்டோம் நன்றாகப்—பூமே
லறுபத்து நாலுசித்து மாடலாங் கன்மர்
குருவைத்த வாக்கியத்தைக் கொண்டு. (3)

குறிக்குஞ் சடலத்தின் கூறேழ் வகையாய்ப்
பிறிக்கும் வகையறிந்து பேசச்—சுறக்கும்
மடியாம் வழலை மகத்தான வுப்பின்
படிகம்பி மாட்டார் பழி. (4)

பழிகொள் வழலையெனும் பாப்புகடி யுண்டால்
ஒழிய மருந்தில்லை ஐகோ—கழியான
சுண்ணாங் கடுசாஞ் சாரதோஷம் போகுமப்பு
வெண்கார வுப்படையின் வேர். (5)

உப்பை முறையா யுயர்கல்லை நீர்தனில்
வெப்பமுட னேகரைத்து வெய்யோனிற்—றப்பாமல்
காய்ந்த பிறகு கடுசாம் வழலைக்கு
வாய்ந்தகந்தை நீரைவிட்டு வை. (6)

காய்ந்து குறுக்கக் கதிரவன்கண் ணானபுடம்
வாய்த்திருக்க உப்பாம் வழலையே—ஏய்ந்திடவே
அப்புவத்த உப்புரைத்து செப்பெடுத்து மிக்குள்ளைத்
தப்பிரகச் சுண்ணமிது வாம். (7)

மதுவான பூவும் வழலையுப்புப் பூநீர்
மதியான நீராய் வளரும்—விதியான
வீரன் முறைதிரையில் மீறமது சுண்ணமதாம்
காரமிதி குடனது காண். (8)

காணாத சுண்ணக் கருவை யொழிக்கவில்லை
நாணா துனக்கிதனை நாட்டினேன்—வீணல்ல
தொட்டசாக் கிட்டமுடன் பட்டுவிடுந் திட்டமதாய்க்
கட்டவகை கைமுறையே காண். (9)

முறைமறக்க லாகுமோ முப்பூவின் மார்க்கம்
அறைதிறக்க லாகுமே அப்பா—உரையும்
அமுதந் தனையருந்த ஆதியடி பூரக்
குமுதவொளி யாகுங் குணம். (10)

குணமான பூவுங் குறித்தவெடி யுப்பும்
உணர்வாம் புளிநாலு மொக்கத்—தணுவான
இக்கப்புப் பூரமொவ்வொன் றிடித்தாட்டிச் சம்புடத்தில்
வெந்திடக் காடைபுடம் மேல். (11)

மேலான சுண்ணமொடு மீறவங் காரத்தை
நாலைப் பொடித்துநீர் நாட்டவே—மால்செலமாம்
மூந்த வுலர்த்தியதை மூசைதனில் வைத்தூத
அந்தமிகு வாதிகுரு வாம். (12)

குருவோடு வீரங் குறித்தரச கற்பூரம்
சரியாய்ப்புப் பூவுஞ் சமனாய்—அருமாவின்

வீத மெனப்புகழாய் மெய்ப்பக் கலைபொதிந்து
பாதகமில் லாதவகை பார். (13)

பார்க்கநல்ல சுண்ணம் பகருஞ் சரியுப்புச்
சேர்க்கவிது பாகஞ் சிதறாதே—வார்க்குள்
முதலியார்தம் பைச்சாறு மூக்கிற் பிழிந்தாட்டப்
பதையாத சூதம் படிம். (14)

சூதமிது கட்டுந் துறைபொக்கும் வேளைச்சாற்
சோதி யிடுகுளிகை கோமளமே—பாதமதிற்
கோசமுடன் பிசங் குகையிற் பொதிந்தூத
காசமாஞ் சுன்ன ரசம். (15)

ரசமீது சுண்ணம் நயமுட்டைக் கிட்ட
வசமாயோர் பொட்டிட்டால் மாய்மே—கசமான
அண்ட மெழுகு மதிவீர னைப்பொதிந்து
கண்டவனல் வாட்டமெழு காம். (16)

மெழுகு கழஞ்சி வெடியிற் பொதிந்து
வழுகிதீ வாட்ட வநவும்—பழுதில்லா
லிங்கந்தான் பத்துக் கொருவீத மாட்டிடவே
தங்கவய தொன்பதரை தான். (17)

தானான பாதமதிற் சற்குருதா னூறாகத்
தானுங் கரியுப்புத் தானாறு—கோனான
பூரமிருபதுடன் போட்டாட்டி யேழமுத்தில்
ஓர்புடத்திற் சுண்ணமிது வோர். (18)

ஓல மிடுபூர மொன்றுக்கு நாலாகச்
சீலமுடன் சேர்க்கச் செயலாமே—வாலையெனும்
வீரனையே சேர்த்து விசையாய்ப் பொடித்தாட்டி
மாரியும்பின் பச்சையிடு வாய். (19)

இடுதுருசின் மேலே யிருபூ வினவுமப்பா
கொடுஞ்சுண்ணக் காடையிலே கூடும்—இடமான
சிதேவி செத்தாள் இறநாகஞ் சென்றதினால்
மாதா கிமிளையிலே மால். (20)

மாளாம் கிமிளை வடிவுள்ள சுண்ணமாம்
பாலான சாரமது பட்டிதே—கோலான
வீரமுங் கட்டுன்னும் வெள்ளைக்கு யிப்போக்கு
காரமுடன் சேகரித்தாக் கால். (21)

அக்காரச் சுண்ண மதில்வீரங் கூட்டிச்ச
லுக்காரத் தெலன்னைப் புடனேறு—இக்காரம்
கொன்றான் வழலை குளத்திற் பெருநீரால்
சென்றான் கவர்கள்மிகச் செல். (22)

செல்லநீ ரப்பா திறமான வேதையிது
சொல்லப் படாதென்ற சொர்ணமே—வல்லதொரு
மேரும் பழுக்குமிந்த வேதையது தப்பாதேன்
கார வரைச்சாக்கைக் கார். (23)

அதுவே குறிப்பாம் அழகான வேதை
சுதநீர் தனிதனியே தாவும்—சிதறாது
மால்தேவி சுண்ணமுடன் வாள்வீர னைச்சேர்த்துப்
பால்வெள்ளி தன்னிலீய்ப் பத்தாம். (24)

பத்தமாத் தாகும் பசிரதியும் பற்பமாம்
உத்தமொரு செம்பதனி லாடுருவிச்—சத்தியமாய்ப்
பொன்னுவய தெழரையாய்ப் பூபுகலு மாமப்பா
தன்போக்குச் சுண்ணத் தடி. (25)

அடிதா னறியா ரசட்டுாச வாதி
முடிதா னறியார் முடிப்பக்—கொடிதான
கீரை யறியார் கிலேயந்த அவ்வாதி
வேரையார் கண்டோர் விடம். (26)

விடமான கஞ்சதினால் வெள்ளையாங் கொள்ளை
நடமான வீரனதிற் சாரத்—திடமான
செந்தூரம் வெள்ளியிலே சென்றால் சிவப்பேட்டாம்
செந்தூரம் செம்பிலே சேர். (27)

செம்பினிலே சேர்க்கத் திறமான வெள்ளியதாம்
செம்பான சேதியல்ல செப்பினேன்—வெம்பாதே

வெள்ளிமாத் தைம்பதுவாம் வீரன் முடிகூடி
வெள்ளியஞ் சேர்ப்பாய் விரைந்து. (28)

விரைக்காரஞ் சேர்த்துமே மீளஞ் சரைநாள்
அரைத்துக்கோ ழிப்புடத்தி லாகும் — துரைச்சுண்ணம்
நாகத்துக் கப்பி நயமாய்ப் புடந்தனிலே
நாகத்ஸ்தக் கட்டுமதி னால். (29)

அதினால் ரசங்கட்டு மப்போபொன் னிட்டுப்
பதையாதே விரனையும் பாய்ச்சி—நிதிகாண
தாணுபதி யேமேவத் தானே களங்காகும்
ஊனைக் குகையினிலே யூது. (30)

ஊதுபற்பம் வெள்ளியிலே ஒன்ப தரைமாத்து
நீதியடி பூரணத்தில் நேருவாய்—பாதமது
சித்தியாந் தேகமுமே சிரமுதங் கோடியாம்
முத்தியாம் முப்பத்தொன் றே. (31)

கருவூரார் முப்பூசூஸ்திரம் ௩௰

முற்றிற்று.

மம்மதுசாயபுபுரம் அமுருமுத்துப் பண்டிதரிடமிருந்து வாங்கிய
ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

கடவுள் துணை.

151-வது:

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பூஜாவிதி ௩௰.

காப்பு.

தெளிவுதனில் தெளிவுதரும் அருளைக்காணும்
தென்னத்திலே சிவயையஞ் சேரத்தோணும்
வழியதனில் நல்லவழி ஞானங்கூடும்
மகத்தான வேதாந்தஞ் சித்திகாட்டும்
ஒளிவுதனி லொளிவுதரும் உறுதிசொல்வார்
உற்பனத்தி லுற்பனமா யுறுதிதோணும்
வெளிபதனில் வெளியாகி நாதத்துள்ளே
விளங்கிகின்ற வாலைப்பெண் ஆதிகாப்பாம்.

ஆதியென்ற வாலையவ ளிருந்தவீடு
ஆச்சரியம் பெத்தமெத்த வனுதான்பாரு
சோதியென்ற நடுவீடு பீடமாகிச்
சொருசுபெற வீற்றிருந்த துரைப்பெண்ணுந்தான்
வீதியென்ற ஆறுதெரு வமர்ந்தவீதி
விளையாடி நின்றவெகு மாளிகண்டாய்
பாதியென்ற மதிசூடி யிருந்தகாமி
பத்துவய தாகுமிந்த வாமிதானே. (1)

வாமியிவள் வர்மம்வைத்துப் பூசைபண்ண
மதியுனக்கு வேணுமடா வதிகமாகக்
காமியிவள் வெகுகாமி சிவகாமிரூபி
காணரிது சிறுபிள்ளை கன்னிகன்னி
ஆமிவளை யறிந்தவர்கள் சித்தர்சித்தர்
அறிந்தாலு மனதடக்க மறியவேணும்
நாமிவளைப் பூசைபண்ண நினைத்தவாறு
நாட்டிலே சொல்வமென்றால் நகைப்பர்தானே. (2)

காணப்பா யிவளுடைய கற்புமெத்த
கண்டவர்க்குப் பெண்ணாகக் காணேயென்பாள்
ஊணப்பா அமுர்தமிவ ளூட்டிவைப்பாள்
உள்வீட்டுக் குள்ளிருந்து பேலேயுற
பூணப்பா மனமுறுத்து வாவாவென்பாள்
புத்திரனே யென்மகனே யென்றுசொல்லி
வேணப்பா வேணதெல்லாந் தருவேனென்பாள்
வேதாந்த சூட்சமெல்லாம் விளக்குந்தானே. (3)

தாயென்ற வாலையிவள் ரூபங்காணச்
சமர்த்துண்டோ ஆண்பெண்ணோ தானுமுண்டோ
பாயென்ற வர்மத்துக் குள்ளேயப்பா
பாபமையாள் பலபேசடி விதமுமாடித்
தேனென்ற மொழிச்சியிவள் சித்தர்க்கெல்லாம்
சிறுபிள்ளை பத்துவய துள்ளதேனி
ஊனென்ற வுடலுக்குள் நடுவுமாகி
யுருதியாள் வீற்றிருக்க வுண்மைதானே. (4)

உண்மையிவள் நாணமில்லா திருந்தவீடு
ஊருக்குள் ஆதிவீடு வுற்றுப்பாரு
செம்மையாய்க் கண்டவர்கள் உண்டோவப்பா
ஜெகஜால வித்தையிவ வாடும்வித்தை
உண்மையடா பஞ்சவர்ண மாகிநின்ற
உலகதனி லலைந்தவர்கள் கோடிகோடி
திண்மையாய்க் கண்டவர்கள் சொலலாரப்பா
தேசமுட னெனக்குரைத்த சிசங்கண் டேனே. (5)

கண்டதொரு பூரணத்தின் மகிமைசேரு
கால்மேலுந் தலைகீழும் நடுவுமாகி
அண்டரொடு முனிவர்களுங் கண்டுபோற்ற
ஆதவனு மம்புலியு மதிவேநின்ற
தொண்டுபண்ணு மவர்களில நாலுபேர்கள்
சுகம்பெறுவ ரென்றுசொன்ன வாசகந்தானு
கொண்டவர்கள் கண்டுவந்த தொண்ணூற்றாறு
கொள்கையெனக் காத்திருந்த குறிப்பைப்பாரே. (6)

பார்த்தவர்கள் செய்தொழிலு மனதுவேறாய்
பலநாளும் படித்துமடு குழியில்வீழ்வார்
ஏற்றபடி மனம்போனால் புத்திபோச்சு
ஒழுநதி போகாதே யென்தாய்பாதம்
போற்றுதற்கு ஈவரையு மனதிலொன்றாய்
புத்திசித்த மோர்நிலையி னிறுத்திவாசம்
பூத்தமல ரெடுத்துத் திருப் பாதம்போற்றப்
பொறியைந்துங் கருவிகா ணுதிபோமே. (7)

போச்சுதடா மனமாய்கை வீறுபோச்சு
பொறியைந்துங் கருவிகர ணுதிபோச்சு
ஏச்சுதடா வென்றுமன மிறக்கலாச்சு
எனக்கொருவ ரிணையில்லை யென்றபேச்சு
வாச்சுதடா மனமடங்க வல்லகன்றோர்சொல்
வாய்பேசா மவுனதைத யதிலேசேர்க்கக்
காச்சுதடா பூத்தமலர் கருத்தையூனு
கனியாகு மக்கனியைக் கண்டுகொள்ளே. (8)

கொள்ளுதற்கு இன்னமொரு குறிப்பைக்கேளு
கோடையிடி மின்முழக்கும் கண்ணைமூடி
விள்ளுதற்கு மனமடங்காப் பூதங்காணும்
விள்ளாதே யுள்ளபடி சிலசிகன்றோர்சொல்
விள்ளவுமே யுபாயமதாய் நடுவேநில்லு
வேகமெல்லா மொடுங்குமடா சத்தம்போச்சு
கள்ளைப்போல மயங்காதே மவுனத்தாலு
கண்ணையுந் திறக்காதே கருதிப்பாரே. (9)

பாரேது புனலேது அனலுமேது
பாங்கான காலேது வெளியுமாகும்
நாரேது பூவேது வாசமேது
நல்லபுஷ்பஞ் சானேது பூசையேது
ஊரேது பேரேது சிவமுமேது
ஓங்காரோ வதிசயந்தா னென்னசொல்வேன்
ஆரேது குளமேது கோயிலேது
ஆதிவஸ்தை யறிவிலு லறியலாமே. (10)

ஆமெனவும் ஊமெனவும் ரண்டுங்கூட்டி
அப்பனே ஓமென்ற மூன்றுமொன்றாய்
நாமெனவுந் தாமெனவு மொன்றேயாகும்
நல்லவர்க ளறிவார்கள் மற்றோர்காணார்
வாமம்வைத்துப் பூசைபண்ண யிந்தமார்க்கம்
வந்தவர்க்குச் சத்திசிறு பிள்ளைவாலை
சோமமதி யமிர்தமுண்ண வாவாவென்பாள்
சுகமுனக்குப் பரமசுக மருள்செய்வாளே. (11)

செய்குவாய் பூசையது செய்யும்போது
செய்நெறிகள் தவறாமல் நடக்கவேணும்
உய்குவாய் பெண்ணரவங் கடியாவண்ணம்
ஊமையென்ற நடுத்திரியை யதிகங்கொண்டால்
பைகுவா யரவுவிஷம் பொசுங்கிப்போகும்
பங்கமுனக் கில்லையடா அங்கமீதில்
ஜிகுவா யுள்ளடங்கிப் பேச்சைவிட்டு
அழைத்திடவே யஞ்சுமது கொஞ்சங்காணே. (12)

காணாத காட்சியெல்லாங் கண்ணிற்காணும்
கலங்காதே மெய்மயக்க மெத்தவாகும்
பூணாத பணிபூண்டு சிறுபெண்ணாகப்
போதமெனும் பொருள்பறிக்க வருவாள்கண்டாய்
வாணாளை மடக்கியிவள் ரூபங்கண்டு
மயங்காதே மவுனத்தில் நில்லுநில்லு
கோணாதே முக்கோணக் குறியைப்பாரு
கூசாதே கண்கூசுங் கூசுங்காணே. (13)

கூச்சமற்றுப் பார்க்கையிலே யிருள்போல்மூடும்
கொள்ளிகொண்டு கொளுத்தியகை வெளிச்சம்போடு
வாய்சமர்த்துப் பேசாதே மவுனத்தாலு
வாவாவென் றேநீயும் வருந்திக்கூவு
சூட்சமது விருந்தவிடஞ் சொல்லப்போமோ
சொல்லுதற்கு வாய்விட்டுச் சொல்லலாமோ
தாய்ச்சமர்த்துப் பாராதே தாயைப்போற்றச்
சற்குருபோ லற்புதத்தைத் தாய்சொல்வாளே. (14)

சொல்வதற்கு இவளையல்லால் சுகம்வேறுண்டோ
சூட்சமெல்லா மிவளிடஞ் சூட்சமுண்டோ
நல்லவர்க்கு நடுவில்வினை யாடும்வல்லி
நாதவிந்து ஓங்கார நிலையுங்காட்டி
வல்லவர்க்கு வல்லவளும் நானேயென்பாள்
வரமவர்க்கு வேணதெல்லாம் வழங்கும்ருசி
புல்லருக்கு ஆயுதமும் புல்லேயாகும்
புத்திகெட்ட லோபிகட்குப் புகலொண்ணாதே. (15)

புகலுவார் வேதமெல்லாம் வந்ததென்று
பொய்பேசிச் சாஸ்திரங்கள் மிகவுங்கற்று
அகலுவார் பெண்ணாசை விட்டேனென்று
அறிவுகெட்டு ஊர்தோறுஞ் சுற்றிச்சுற்றி
சகலமுமே வந்தவர்போல் வேடம்பூண்டு
சடைமுடியுங் காஷாயந் தன்னைச்சாற்றி
இகலுமன மடக்காமல் நினைவுவேறாய்
எண்ணமெல்லாம் பெண்ணாசை பூசைதானே. (16)

பூசையது செய்வமென்று கூட்டங்கூடிப்
புத்திகெட்டுக் கைமுறையின் போக்கைவிட்டு
பாஷையது மிகப்பேசிப் பாட்டுப்பாடி
படிப்பார்கள் மந்திரத்தின் பயனைக்காணார்
ஆசையது பெண்ணாசை மயக்கத்தாலே
அங்கிருந்த மர்மத்தைப் பங்குபோட்டுப்
பேசையிலே மனம்வேறாய் நினைப்பான்பாவி
பிட்டுருட்டாய் நினைவுதப்பிப் பேசுவானே. (17)

பேச்சென்றால் வாய்ச்சமர்த்தாய்ப் பேசிப்பேசிப்
பின்னுமுன்னும் பாராமல் மதமேமீறி
நீச்சென்றும் நிலைப்பென்று மேதுங்காணார்
நிர்மூட ரனேகவித ஜாலங்கற்று
ஆச்சென்றா லதினாலே வருவதேது
ஆத்தாளைப் பூசித்தோ னவனேசித்தன்
மூச்சென்ன செய்யுமடா நசித்தன்றாய்
மோசமது போகாதே முக்காலமாமே. (18)

முக்காலும் பொருந்துமென்று சொன்னபோதே
மோசமில்லை சூட்சமது மொழிந்தனடேம்
தக்கமதற் போனபே ரனேகருண்டு
சமர்த்தறிந்த வல்லவாமி யவனேசித்தன்
எக்காலும் நடந்திருநீ காலுமுன்னி
யிருந்தடக்கி யுள்ளிருக்க வெளிபிற்போன
அக்காலைக் காணுமலைக்தேயோடி
அழிக்கவெட்டப் போவார்க ளறிந்துகொள்ளே. (19)

அறிந்தகுறி யடையாளங் காணவேணும்
அக்குறியிற் சொக்கிமனந் தேறவேணும்
அறிந்தவன்போ லடங்கிமன மிறக்கவேணும்
அலையுமது வழிபாதை யறியவேணும்
மறைந்தவரை நின்றனைந்த வரைநீர்காண
மயக்கத்தைக் கண்டினியு மதிக்கவேணும்
நிறைந்தமதி குறைந்தவகை யறியவேணும்
நிச்சயத்தை யறிந்தவர்க்கு முத்திதானே. (20)

முத்திதரு மென்றுமனம் பத்திபற்று
மோசமது போகாதே பாசங்கையில்
சித்தமதில் சந்திரனை நிறுத்திக்கொண்டு
செந்தீயி லுன்றியை நடுவில்வாங்கி
சத்தியுடன் ஆதியந்தம் மனதில்வைத்துச்
சொல்லாத மந்திரத்தின் நிலையுமுட்டு
சித்தியமல ரர்ச்சனைசெய் பாதம்போற்றி
சீயுமதி மதியுமதி வதிகமாமே. (21)

மதிபெருகுங் கெதிபெருகும் வாதம்வாதம்
வருந்தாதே யந்தமுறை யாகாதப்பா
நிதிபெருகு மின்குறியே வாதமாகும்
நிர்மூட ரறியாமல் வகாரம்பேசி
சதிகள்தனை யறியாமல் கலந்திட்டுழற்றி
காரோகா னென்றுவாய் மதங்கள்பேசி
உரியபொரு ளுள்ளதெல்லாங் கட்டிக்கட்டி
உட்பொருளைப் பாராம லழித்திட்டாரே. (22)

இட்டகுறி காதகித்த சூட்சங்கள்
இயலறியாச் சண்டாளர் கட்டுமாய்வார்
விட்டகுறை வந்ததென்றால் தானேயெய்தும்
விதியில்லார்க் கெத்தனைதான் வருந்தினாலும்
பட்டமென மாய்வதல்லால் வேறொன்றில்லை
மதியில்லார்க் குரைத்துமனம் பாழ்போக்காதே
இட்டமாய்ப் பூரணமாய்ச்செய் தேவிபூசை
சீர்பெற்றார் பதினெட்டுச் சித்தர்தாமே. (23)

எட்டிரண்டு மொன்றதுவே வாசியென்பார்
இதுதானே பரிதிமதி சுழினையென்பார்
ஒட்டிமுறி தெழுத்ததுமுக் கோணமென்பார்
உதித்தெழுந்த மூன்றெழுத்தை யறியாரைபோ
கொட்டுமொரு தேருருவாய் நிற்கும்பாரு
கூட்டிவிட்டுப் பாராதே குவிகள்தோறும்
கட்டகடு காடுமது வெளியுமாகும்
சொல்லுதற்கு வாய்விளக்காச் சூட்சந்தானே. (24)

சூட்சமிவன் வாசமது நிலைத்தவீடு
சொல்லுதற்கு வெங்குமாய் நிறைந்தவீடு
தேசமதில் பேர்விளங்கு மிந்தவீடு
சித்தர்முனி சித்தரவர் தேடும்வீடு
ஓசைமணி பூரமதி துதிக்கும்வீடு
ஓசைகோ வதிசயங்க ளுள்ளவீடு
ஆசகமி மதாரமது பொழியும்வீடு
அவனவளுக கூடிவிளை யாடும்வீடே. (25)

வீடுமது தவ்வாச லதிமேல்வாசல்
வெளியான சுழிசதனை அடைக்கும்வாசல்
தேடுகிற மூவருமே வணங்கும்வாசல்
திறமான பன்னிருவர் காக்கும்வாசல்
ஆடுகிற புலியாகி நின்றவாசல்
அரகரா சிவசிவா காசிவாசல்
கூடுகிற முக்கோணப் பரங்காணத்
குருமதி பெருகுமதி கூறொண்ணாதே. (26)

ஒன்றாகி யிரண்டாகி வினையுமான
உத்தமியாள் உட்கருத்தை யறியப்போமோ
இன்றாக விடக்கெடுத்துத் தின்னச்சொன்னாள்
செத்தசவம் போலிருந்து செபிக்கச்சொன்னாள்
பன்றாத் பணக்கோட்டி பண்ணிவைத்தாள்
பார்த்திருந்து கழுத்தறுக்கப் பார்த்தாள்பாவி
என்றாது எண்ணிமனம் கலங்கினாலும்
எனக்கு அபயமென வெழுந்திட்டேனே. (27)

எழுந்திட்டே னிவள்பார்த்துத் தொடர்ந்தடி
யெல்லையுமே யிழுத்தடியுப் பிடித்துக்கொண்டு
கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்தெரியு மனலூட்டிக்
குடிகெடுத் ததுருபோல் கூச்சலிட்டாள்
அழுந்தேனே முக்கியினி யந்தவூரில்
ஆதரா தினையெனக்கு யாருமில்லை
எழுந்திட்டா லெங்கேயொரு மோடிப்போனார்
என்னசெய்வேன் தனித்திருந்து யேங்கினேனே. (28)

ஏங்கினேன் விடமுிக்தேன் கூடுமெந்தன்
என்னையுந்தான் கண்டவர்கள் சிரிப்பென்ன
தூங்கினேன் காலநிற்கு அடக்கமாட்டேன்
தன்னையெனக்கு யாருமில்லை குட்சியாக
வாங்கினேன் காலறிந்து மடக்கவேண்டி
வகையாக வெனக்கொருத்தி யுறுதிசொன்னாள்
தேங்கினேன் முன்னுமவள் பின்னுமாகத்
திடமெனக்குச் சொன்னதிந்த தெளிவுதானே. (29)

தெளிவதற்குச் சூட்சமிது தெளிவாய்ப்பாரு
இட...ிருந்து கிலையாகித் தெருளைப்பாரு
மொழிவதற்கின் னாலுவிட வேறொன்றில்லை
மூன்றாகி யந்தமொடு நடுவுஞ்சொன்னோம்
கழிவதற்குள் கழியிருந்த சூட்சஞ்சொன்னோம்
சொல்லாத மவுனமுதற் கருவுஞ்சொன்னோம்
இனிபிறக்கு முறதியந்த வுறுதிசொன்னோம்
உத்தமமாய்ப் பார்த்தவர்கள் சித்தர்தானே. (30)

கருவூரார் பூஜாவிதி கூல.

முற்றிற்று.

உ

குமரகுருபரன் துணை.

152-வது:

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருமந்திர சூஸ்திரம் ௰௧

பாடுகிறேன் திருமந்திர சூத்திரந்தான்
பாங்கான பார்வதித்தாய் பாதம்போற்றி
நாடுகிறோம் நகாரமுதல் மகாரந்தொட்டு
நலமான சிகாரமது அதற்குட்காணும்
தேடுகிறே மாதூமத அப்புக்காய்ச்சி
செகசால மாடுகிற கருவுங்கூட்டி
ஆடுகிறோம் குகைசெய்து சூதமிட்டு
இத்தெருவிற் புடம்போடச் சிகப்புமாமே. (1)

ஆமப்பா தலைத்தோருஞ் செழுத்துக்காணும்
அப்பனே கன்னியென்ற ராசியோர்க்குத்
தாமப்பா ரெண்டாண்டி லெழுத்துக்காணும்
சாதகமாய் நகாரமுதல் மகாரந்தானும்
சாமப்பா ஒளிக்குறியாம் சிங்கென்றானி
நாட்டுவாய் சுழிமுனையில் நாட்டம்வைத்துத்
தேமப்பா குருபதத்தை யடுத்துக்காத்துத்
தெரிசித்துச் செகசாலத் தொழிலக்கேனே. (2)

கேளப்பா மூர்த்தியதோர் பிராணபத்தான்
கேசரிபி விடலைமா யாட்டித்திரும்
நாளப்பா லட்சமுருச் செபித்தாயானால்
நலமான சுழிமுனைதான் திறக்கும்பாரு
தீளப்பா யிப்படியே செய்தாயானால்
திலைத்ததப்பா உன்சடலம் திருமியாவாய்
வாளப்பா கற்பமது முன்னேகொண்டால்
வகையான சிட்டையெல்லாம் வருகுந்தானே. (3)

தானென்ற குளிகையது சொல்லக்கேளு
சதிரான மூன்றெழுத்தில் விந்துநாட்டித்
தானென்ற பத்துலட்ச முருவேசெய்தால்
கடலேழுந் தாண்டுமப்பா கெவுனவேகம்
வானென்ற குளிகைசா ரணையைத்தீர்த்து
வகையான குருபதத்தை வணங்கிக்காத்துத்
தேனென்ற வாய்ப்பேச்சை மயக்குஞ்செய்யும்
ஜெகசாலச் சீடனையுஞ் சேர்த்திடாதே. (4)

சேராதே துஷ்டர்களை யடுத்திடாதே
செந்தூர மெழுத்தறியார்க் கீய்ந்திடாதே
காராத சிஷனுக்கு யிடங்கொடாதே
கருத்தறியா மூடருக்கு உரைத்திடாதே
பேரான பெரியோர்க ளறிந்தவித்தை
பெரும்வீணர்க் கோதாதே வேதம்வேதம்
ஆராலு மறியாத ஆதிபாதம்
அநுதினமும் மனதறிவிற் கிட்டுந்தானே. (5)

காட்டான குருபதத்தை யடுத்துக்காரு
கனகமலர்க் கொய்தெல்லாங் களித்துநேரும்
பூட்டானமுக் கோணமுந் திரையைக்கேளு
பொருந்தியதோ ரிரண்டெழுத்தி னுட்டைக்கேளு
தேட்டான தேட்டெல்லா மவன்றன்தேட்டு
செகஜாலத் தாய்பதத்தைத் தினமும்போற்று
பாட்டான திட்சைவிதி பிராணபந்தான்
பாங்கான வணிகருக்குச் சொரூபியாமே. (6)

ஆமப்பா அஷ்டமா சித்திகேளு
அழகான அகாரமது முன்னேநாட்டித்
தேமப்பா வெட்டெழுத்தை யிரண்டுங்கூட்டித்
இயாவிக்க மோகனந்தான் தெளிந்துபாரு
ஓமப்பா ஓரெழுத்து மிருபத்தஞ்சு
உத்தமனே கதிபுலனின் கிருத்திப்பாரு
தாயப்பா வீதினாலே வெட்டெவெட்டும்
சாதகமா யறுபத்தி நாலுமாச்சே.

ஆச்சிந்த வகையாலே சித்தர்செய்தார்
ஆதியென்னும் பராபரத்தா யருளைப்போற்றிப்
பூச்சிந்த ஆயியுட வித்தையெல்லாம்
புகழான குருவருளாற் கண்டுதேறு
வச்சந்தக் குருவருளை வாங்கிக்கொண்டால்
இயலான பாகெதிக்கு யிடமுமாகும்
பாச்சியே யெட்டினுட பொருளையெல்லாம்
பாங்கான மனதுவைத்துப் போத்துவாயே. (8)

போத்தப்பா வைப்புக்கு அஞ்சுலட்சம்
புகழான வெட்டெழுத்தும் புகட்டிநாவில்
வாத்தப்பா குளிகைக்குப் பத்துலட்சம்
வாகான வாதத்துக் கெட்டுலட்சம்
சாத்தப்பா மவுனத்துக் சொன்றேலட்சம்
சதாகோடி சாயுத்துக் கதுவேயாகும்
ஏத்தப்பா பச்சிலைகள் சாபத்துக்கும்
எய்தியதோர் பீடைக்கோர் லட்சமாமே. (9)

ஆமப்பா துலாத்திலொரு விநாடிதாழ்த்தால்
அப்பனே ஓராண்டு யிராண்டாகும்
ஓச்சப்பா கன்னியென்ற ராசியோர்க்கு
உத்தமனே யிக்குறியும் உண்டானக்கால்
வச்சப்பா ரெண்டாண்டு நாலாண்டாகும்
எய்தியதோர் வேண்டியில் வனவேயாகும்
மூச்சப்பா டக்கிவியுங் கெவியுஞ்சவ்வும்
மூட்டுவாய் பாதாள முருவுந்தானே. (10)

உருவான கெந்திக்குச் சரியேசூதம்
உத்தமனே மூன்றெழுத்துஞ் செழுத்துங்கூட்டிக்
குருவான ஆதியென்ற வப்புக்கூட்டிப்
புகழான பெருக்கலம்பால் விட்டுஆட்டி
எருவான இந்தொருவிற் புடத்தைப்போடு
அப்பவல்லோ ஙியிரண்டு காட்சியாச்சு
பருவான திருமந்திர சூஸ்திரந்தான்
பதினெண்பேர் பதம்நினைக்கப் பலிக்குந்தானே. (11)

கருவூரார் திருமந்திர சூஸ்திரம். ருச.

முற்றிற்று.

உ

குமரவேள் துணை.

153-வது:

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மெய்ச்சுருக்கம் ௩௧.

குருமுனியே நந்தி குருபாதம் முன்னோன்
நெறிபெற மெய்ச்சுருக்க மோதக்—குருமுனியைத்
தொண்டாடி யேழிற் குறிப்பறிந்து முப்பொருளைக்
கண்டார்க்குப் பூரணமாங் காப்பு.

பத்தெட்டும் பத்தாகிப் பாரெட் டிருசுழிபாய்ச்
சித்தெட்டுஞ் சித்திக்கச் செய்குவோம்—பத்தெட்டைக்
கண்டார் கருவேழிற் கற்பகமே மெய்ச்சுருக்கம்
கொண்டார் கணபதியாங் கூறு.

அண்டமுதற் பிண்டமென்ற தெட்டினாலே
ஆத்தாளும் பரமான தெட்டினாலே
கண்டதொழி லாவது மெட்டினாலே
கரைகாணு நாட்டமெல்லா மெட்டினாலே
தொண்டுசெய்யும் வழிமுறைக ளெட்டினாலே
சொல்லாத உபதேச மெட்டினாலே
பண்டுநெறி யமைப்பதுவு மெட்டினாலே
பராபரமாம் வெளியான தெட்டுந்தானே. (1)

எட்டிரண்டுங் கூடியல்லோ வயதுபத்தா
யிருந்தவளே யென்னுத்தா ளழியாக்கன்னி
கட்டழகி யவள்வயது பத்தாக்குள்ளே
கற்பகம்போ லென்னையீன்று வைத்தவேளை
கிட்டநடன் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

பேருசொல்லி யென்னையழைத் தாளாத்தாள்கன்னி
பிரணவத்தோ டாறுதல முறையுஞ்சொன்னாள்
ஊருசொன்ன போதுகுடி புகுந்தேன்வாழ்ந்தேன்
உறமுறையார் தொண்ணூற்றி யாறுபேரும்
சீருசொன்னே னிணங்குதற்கு மாட்டோமென்றார்
தீக்கொளுத்திச் சுட்டுவிட்டே னய்யோஅய்யோ
ஒருநதி யானேனா னொருவனாவேன்
உறவின்முறை சனங்களொன்று மில்லைதானே. (3)

தானேதான் தனித்தேனே யாத்தாளாத்தாள்
சன்னதிரை யடக்கவுந்தா னிதுதானென்றேன்
மானேதான் பேசப்பனி ரண்டேயாண்டு
வாய்திறக்கச் சென்றதடா பேச்சிலாமை
தானேதா னவள்கண்ட ஊமைப்பேச்சு
தாயறிவாள் கானறிவேன் சொல்வேன்சொல்வேன்
தேனேசொல் மொழியுடைய தேவிவாலை
செப்புமொழி ஓமென்று ளாமென்றேனே. (4)

ஆமென்றே னோமென்றா ளிரும்பப்பேச
ஆண்டொன்று மாச்சுபதி மூன்றேயாண்டு
ஓமென்று சொல்லுதற்கு ஆண்டுசென்றால்
உரையேது மறுபேச்சு உரைப்பதேது
ஊமென்று சொல்லியபின் பின்னுஞ்சொன்ன
உற்பனத்தா லாறுதலங் கண்டேகொண்டேன்
ஓமென்று பதின்மூன்று கோணத்துள்ளே
உயர்ந்திருந்த சூக்குமது அதீதந்தானே. (5)

அதீதமவள் குடியிருந்த பதியின்பேரு
ஆறேழு புருவமையத் தருணையாலே
அதீதமவள் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] அதீதந்தானே. (6)

ஆட்டுக்கால் மூலமடா ஆதிமூலம்
ஆதிதிரு நடனவெளி சத்திமூலம்
நீட்டுங்கால் மடக்குங்கா லறியவேணும்
நேரறிந்து நிறைசெலுத்திக் கொள்ளவேணும்
[illegible]
[illegible]
[illegible] லறியவேணும்
பூரணத்தி னுட்கலந்த புதுமைதானே. (7)

புதுமைவெகு பழமையது சத்தவெள்ளம்
பொன்னகரங் கொள்ளாமல் வெள்ளமிஞ்சி
புதுமையிது ஆறுதலம் பொங்கிமற்ற
பூரணமாய்க் கரைமாறு மந்தவேளை
புதுமையது ஆனந்தத் திரிகோணத்துள்
பூரணமாய்ப் பிரளயத்திற் பதினென்பேரும்
புதுமையது நலமாகி யாதிமூன்றாய்ப்
பொய்யாம லருபுனலில் மூழ்கினாரே. (8)

ஆறான திருமூன்று பேருமொன்றாய்
யாருக்குந் தோணாமற் சபித்தாரப்பா
ஏறாத வார்த்தைசொல்லி யிடிக்கப்பேசி
யேச்சுப்போட் டார்களப்பா பேசப்போமோ
பேறான விட்டகுறை மார்க்கங்கண்ட
பெரியோர்க்குச் சாபநிவா ரணமேசெய்யக்
கூறாக அட்சரத்தைச் செவிக்குச்சொல்லிக்
கூறினா ருபதேசங் கூறினாரே. (9)

கூறினா ருபதேச மெழுத்தோ அல்ல
கொண்டதுவே கொள்கையென்ற பெரியோர்க்கல்லால்
தாறுமா றாகயிதைப் பழித்துப்பேசும்
சண்டாளப் புலையனுக்குத் தோணாதப்பா
ஆறினா லறுமூன்று பேருஞ்சொன்னார்
ஆச்சரியம் யான்கண்டே னதீதங்கண்டேன்
தேறினதோ தொன்றான தோற்றங்கண்டேன்
செடிபூடு கல்காடு யெல்லாம்நீரே. (10

நீராச்சு கனலொளிநாற் பரிபமாச்சு
நேரறிந்தார் நிறைசெலுத்த நீசமுமாச்சு
பேராச்சு முப்பொருளு மொன்றாய்ப்போச்சு
பேச்செல்லா மறைச்சனத்தி லொழிந்துபோச்சு
வீராச்சு மானிலொன் றேறலாச்சு
மெய்யாச்சு பொய்யென்ற தெல்லாம்போச்சு
ஞானாச்சு உலகத்தி லிச்சைபோச்சு
சொல்லாச்சு அச்சொல்லும் பொய்யாய்ப்போச்சே. (11)

போச்சென்று போகாமல் நாலைப்பாரு
பூரணத்தின் கூடெல்லாம் வெளியாய்ப்போச்சு
ஆச்சரிய மென்னாலைப் பார்த்தாயானால்
அதிகமென்ற பொருளுனக்கு அதுவேயாகும்
பேச்சாலே வருவதென்ன பேசலாமோ
பேருனைத் தோரிறவு செய்யலாமோ
மூச்சாலே மூச்சற்ற யிடமேகாண
மூக்காலுந் தப்பாது யிந்தநாலே. (12)

இந்தநா லைம்பத்தி யொன்றேயாகும்
இணக்கமுடன் பார்க்கப்பன் மூன்றேயாகும்
இந்தநாற் சுருக்கமடா யிம்பத்தொன்று
எட்டெட்டா மட்டசித்தி யிதிலேசித்தி
இந்தநா லைம்பதுக்குள் மெய்யாய்நின்று
இணங்கிவிளை யாடியது தப்போயில்லை
இந்தநாற் கருவறியார்க் கொன்றுமில்லை
எட்டாமல் ரெண்டாக வினைக்கிப்பாரே. (13)

இணங்காதா ரிணங்கலே நாலைப்பார்க்க
எட்டிரண்டும் பாராத மட்டிமாண்பர்
இணங்காரோ மணங்காதே மைந்தாகேளு
இவ்வேளை முத்திபெறச் சித்தியாக
[illegible]
[illegible]
[illegible]
பாழ்நரகில் வீழாதே பதியைப்பாரே. (14)

பதியறிய விந்நூலைப் பகுத்துப்பாரு
பதஞ்சித்தி மனதுபூ ரணமேயாகும்
கெதிபெறவும் சித்திபெறவும் யிதிலேயாகும்
கேட்டதெல்லாங் கொடுக்கும்பதி மூன்றேகோணம்
விதியுனது தலைவிதியி னமைப்பேதோனும்
விட்டகுறை யறியவுமே யெட்டுந்தோனும்
நதிபதியாம் மூன்றில்மலங் களையமூழ்கி
நல்லபதம் பெற்றிருக்கச் சித்தியாமே. (15)

ஆமிந்தப் பதிமூன்று பதியிற்குள்ளே
அழுத்தமாய்ப் பார்த்துநா னுணர்ந்துகொண்டு
போமிந்தப் பூரணத்தைப் போகாமற்றான்
புத்தியுட னுட்கொண்டா லினிமேற்கேளு
தாமிந்தக் காரணமுடன் பவுத்திரத்தாற்
சாட்சிமனக் கடைக்கண்ணை யழுத்திப்பாரு
ஓமிந்த ஒளிபோலே ஒளியோவீசும்
ஓகோகோ அப்பாநுஞ் சொல்லக்கேளே. (16)

சொல்லக்கே ளுதையாதி சூரியன்போல்
சோதிசுடர்ப் பிறைபோ லொளியேவீசும்
சொல்லக்கேள் மண்டலக்கா ளிகூவேயாகும்
சோதிகுரு பாதமது சாதஞ்சொன்னேன்
சொல்லக்கே ளதுவேதான் முத்திபாச்சு
சொரூபசித்தி நிசமாச்சு மெய்யுமாச்சு
சொல்லக்கேள் தப்புமொழி சொல்லவில்லை
சோதித்துப் பார்த்துனக்குச் சொன்னேன்பாரே. (17)

சொன்னேனான் மெய்ச்சுருக்கம் நிசமேசொன்னேன்
சுழன்றுமனை மிகையாதே சுழறும்விந்து
சொன்னேன்பார் சுழறுது கெச்சனித்தால்
சூக்ஷ்மிதி வின்னமொரு கருவைக்கேளு
முன்னேதா னவன்பெருக்கிக் கழன்றுவீழும்
முழுதுமதைப் பிங்கானில் வாங்கிக்கொண்டு
சொன்னேனான் மதியிலுப்பு சூதத்தோடு
சூக்ஷமடா பொரிகாரம் மூன்றுந்தானே. (18)

தானிந்த மூன்றுமொரு சமனேயாகும்
தசநாதத் தூட்போட்டுப் புழுகுசேரு
தானிந்தக் கருவைத்திற் கருவைக்கேளு
சம்பழத்தின் சாறுவிட்டுப் பலந்தான்கெந்தி
தானிந்த யெழுக்குட் கண்டேன்வேதை
ரகசியமாய்ச் சொல்லவில்லை மறைப்போயில்லை
ஆனந்த ஆச்சரிய மிந்தவித்தை
ஆத்தாளே கண்டுமெச்சிக் கொள்வாள்தானே. (19)

தானென்ற யெழுக்குட் கமிவைத்துத்தான்
சம்பழத்தின் சாறூடே நாதம்ரெண்டும்
ஏனென்ற பூச்சியடா விந்த்ரகோபம்
எட்டான கருவப்பா வெட்டுவெட்டு
தானென்ற கமியாகு மெட்டாற்கொண்டு
தானரைக்கும் போதுமண்ணில் வேந்தன்சாற்றைக்
கோவென்ற சாறொரு துளியும்விட்டால்
கொண்டசரக் கத்தனையும் மாண்டுபோமே. (20)

மாண்டுபோம் சொரூபத்தில் காதுமாளும்
மதியுள்ள பிள்ளாய்நீ யறிந்துகொள்ளு
தாண்டவம்போ லாடுவது மிந்தவேதை
சனைத்திலே யிருக்கிருக்கக் குருவாம்பாரு
ஆண்டுகொள்ளும் பூரணத்தா னுன்னையக்கே
அய்யனே யானுரைத்தேன் பொய்யோயில்லை
சாண்டுபோச் சென்றிருந்தால் மாண்டுபோவாய்
சத்தியமே யிந்நூ லறிந்துகொள்ளே. (21)

கொள்ளாத பசுவுக்குக் கண்ணங்கேது
கூறரிய கருவேது மதியங்கேது
விள்ளாத பொருளுனக்கு விண்டேன்பாரு
வெளியாக ஒளியாமற் றெளிவாய்ச்சொன்னேன்
கள்ளான மெய்ச்சுருக்க [illegible]
[illegible]
[illegible]
மெய்யான பத்திநிதான் மெத்தநன்றே. (22)

மெத்தனமாய்ப் பாராதே யிந்தநூலை
மெய்யான முதற்சாதி கிடையாவிட்டால்
பத்தியுடன் ரெண்டான சாதிபாரு
பார்தனிலே தானதுவுங் கிடையாவிட்டால்
முத்தியடா மூன்றான சாதிக்குள்ளே
முக்காலும் மூலமடா மூன்றுமாகும்
பத்தியுடன் புத்திகொண்டு உற்றுப்பாரு
பத்மினியாம் மூன்றான் சாதிதானே. (23)

சாதிமுத லாகியடா வசியங்கோடி
சவுசன்ய சலசால சங்கவோசை
ஆதிமுதல் சங்கினிக்கோ சங்கைகேளு
அறுசங்கம் வேளையிலே யன்புண்டாகும்
காதுகிழிந் தொலிமுழங்கும் பெரியசத்தம்
கண்டறிநீ செவியடைக்கும் காரணந்தான்
நாதமென்ற சுரதநீர் வெகுவாய்ப்பாயும்
நவிலாதே உன்மனது மவுனங்கொள்ளே. (24)

கொள்ளென்ற மச்சமுனி யெழுத்தைக்கூறக்
கூறிந்து கொண்டதக நாதம்நாதம்
உள்ளபடி விள்ளாதே முன்னேசொன்னேன்
உற்பனமாம் நவமூல மொன்றாய்ச்சேர்த்துக்
கள்ளமின்றிச் சொல்லுகிறே னின்னமொன்று
கைகண்ட சித்தியடா கருதிக்கேளு
உள்ளமது மனதறிந்த உள்ளமுள்ளம்
ஒன்பதுக்குட் பிரவாத முண்டுபாரே. (25)

உண்டுபிடி வாதசித்தி பொளிப்போயில்லை
ஒரெட்டு ரெண்டாலே ரசந்தான்கட்டும்
கண்டுகண்டு மனந்தேறிக் கையுமெய்யாய்
கருவறிந்த உருப்பாரு குருவுமாச்சு
தண்டுமுண்டு செய்யாதே நூலைப்பார்த்துச்
சரோருகமாய்க் கண்டறிநீ மனமேசாக்ஷி
விண்டொருநாட் சொல்லாதே டகைத்தோர்க்கு
மெய்ச்சுருக்கம் பொய்யாது விளம்பினேனே. (26)

விளம்பினேன் திருவுளமாய்க் குருவுமாச்சு
மேருவொரு அணுவாகும் அணுவும்மேராம்
விளம்பினேன் உள்ளத்தின் மவுனத்தாலே
விளாவிப்பார் குருமுடித்த கருவைநன்றாய்
விளம்பினதோ ரரும்பொருளாய் நின்றசோதி
மெய்க்குருவாய் விளங்குமிது ஐம்பத்தொன்று
விளம்பினது பொய்யாது யிந்தநூலில்
விவேகவிர்த்தி யறிவாலே அறிந்துபாரே. (27)

அறிந்தறிவை யறிவினா லறிந்துபாரு
அறிவறிவே அதீதமாந் துரியாதீதம்
அறிந்துமனங் குவிந்துசிவ பொருளைக்காண
ஆனந்த சொரூபமதி லமுதமுண்ண
அறிந்தறிவைப் புணர்ந்துகொள்ளு முத்தியாச்சு
ஆச்சரியம் மனதடங்க அதீதமாச்சு
அறிந்துபார் பாராமல் ரூபாரூபம்
ஆனந்த ரூபமடா சொரூபந்தானே. (28)

சொரூபமது கயிலாச தேகந்தேகம்
சூக்ஷமது பரியசிவ யோகியாவாய்
அரூபமடா காரணந்தான் தோன்றுமிந்நால்
அன்னையுன்னை யெடுத்தமுர்த மீவாளிந்தால்
சொரூபமடா மறுபிறவி யில்லையில்லை
சுருக்கத்தி லனேகமுண்டு யிதுபோலில்லை
அரூபமடா மெய்ச்சுருக்கம் நிசமேசொன்னேன்
யார்க்குமொரு மார்க்கமெனக் காக்கமாமே. (29)

ஆக்கமென்ன அறுபத்தி யிரண்டேயாகும்
அதுவெழுத்து யிருபத்தொன் பதுவேயாகும்
ஆக்கமென்ன கண்கண்ட தவனேநீயாம்
அகமறிந்த சூக்ஷமிதை அறிவதாச்சு
ஆக்கமென்ன நீராலே ஆக்கமென்றேன்
அச்சூக்ஷ மறிந்தமெய்ச் சுருக்கமிந்நூல்
ஆக்கமென்ற நாலுக்கத்தி லைதத்தைக்கண்டு
அதிசூக்ஷ மாச்சரிய மைம்பத்தொன்றே. (30)

ஒன்றான திருபத்தி யொன்றேயாகும்
　　உத்தசிவ லிங்கமென வந்தமூலம்
குன்றான மறைகளுக்கும் எட்டாமூலம்
　　குருவருளாற் றெரிந்தாக்கால் அதுவேஞானம்
நன்றான சுயம்பதாதா னிருபத்தொன்று
　　நவசித்தர் கிரிகையென்ற சருவசித்தி
மன்றமுத லாகாச மென்றமூலம்
　　மறுத்தொன்று மில்லையிதின் மூலந்தானே. (31)

மூலமென்ற நவமூல மிதுவேயாச்சு
　　முன்னவன்றான் முன்னின்று முடிந்தபேச்சு
மூலமது சூக்ஷத்தா லெல்லாமாச்சு
　　முப்பொருளு மொன்றான ரூபமாச்சு
மூலவிக்ஷ மதியமுர்தம் கற்பமாச்சு
　　அறியாட்டா லெழுநாக மிதுவேயாச்சு
பாலமுர்தம் மயிர்ப்பாலம் நெருப்பாறுச்சு
　　பதியறியக் கெதியாச்சு மிந்தப்பேச்சே. (32)

பேச்சென்றும் பேசாத பேச்சைப்பேசப்
　　பேச்சறிந்து திரிவதுபோ லாச்சுபாரு
மூச்சென்ற மூச்சடக்கிக் குருவைத்தொட்டு
　　முடிந்ததொரு கருத்தொட்டு மூலந்தொட்டு
ஆச்சென்று தொட்டதெல்லாம் பொன்னுமாகும்
　　ஆமென்று குருசொன்னர் ஆரனுஞ்சொன்னர்
வீச்சென்ற மடப்புத்தி யாலேகீயும்
　　விளம்பாதே விளம்பினல் நரகந்தானே. (33)

நரகத்தி லழுந்தாமல் நூலைப்பாரு
　　நாவான ஞானத்தின் காலைப்பாரு
பரகதியாம் முத்திசித்தி வெளியாமின்னால்
　　பாதைவழி காட்டாட்ட லெட்டும்பாரு
கருவெட்டு ரெண்டாலே விந்தைக்காட்டும்
　　கால்நூலாய்ச் சொன்னதிந்தக் கருவைப்பாரு
திருவெட்டு மெழுசமய மேழுக்குள்ளே
　　சிவசத்தி யிரண்டேயாம் செம்மைதானே. (34)

செம்மைமன தற்றமுத்தாஞ் சித்தர்மெச்சச்
　　செப்புகிறேன் மறைப்புவித்தை தீர்க்கமாகச்
செம்மையது மாதளம்பூ மலரும்பத்து
　　செப்புதற்கோ பூவாதி யேகபோகம்
தம்மையது மறைத்தபொருள் ஆர்க்குந்தோணு
　　சமுசயங்க ளில்லையதிற் சொல்லவில்லை
அம்மைசிவ காமிவல்லி யருளாற்புத்தி
　　அறிவினுற் கண்டுணர்ந்து தொழிலேசெய்யே. (35)

செய்யும்வகை மூப்பூபெய்ப் பேக்கிமூலம்
　　சித்தாம னக்குரசம் நாலுமொன்றாய்ச்
செய்யும்வகைக் கோர்நிறையா யரைத்துவாங்கிச்
　　செப்புகிறே னின்னமொரு கருவைக்கேளு
வையமதில் மணவாள னிறந்தபோது
　　மாதழுத கண்ணீரு முண்ணுப்பாலும்
உய்யும்வகை யிரண்டுமுற் கருவிற்சேர்த்து
　　உறுதிபெறத் திரும்பவுமே யரைத்துவாங்கே. (36)

வாங்கியந்தக் குளிகைதனை அஞ்சுபத்து
　　வருத்துப்போட் டதின்பிறகே ரண்டத்தெண்ணெய்
ஓங்கியிந்தக் கருவேழு மொக்கக்கூட்டி
　　உற்பனமா யிருட்டறையில் கலசத்தூரில்
வாங்கியிதை மத்திக்கும் போதுசொல்வேன்
　　மறைநாலு வேதமொழி மறையோன்சொன்ன
நாங்கிலுக்கும் யேகசுழி ஊமைஊமை
　　நாலுமறை யறியாத யெழுத்தையுன்னே. (37)

உன்னியே மத்தித்தால் நிறமேசெம்மை
　　உறுதியிலே பரப்பிர்ம வித்தையாகும்
கன்னியே யொருத்திமா தளம்பூவாலே
　　கருமறைத்து உருமறைத்த கருவைக்காட்டி
இன்னமொரு கருத்தொழிலே யெனக்குச்சொன்னள்
　　இயல்பாய்ச்சோ தித்தேன்மெய்ச் சுருக்கமாகச்
சொன்னதிலே யெள்ளளவுந் தப்போரயில்லை
　　சுகபோக மனுபோக மிதிலேகாணே. (38)

காணாத கருமையைச் செம்மையாகக்
 கருவேழிற் கருமெச்சிச் சிமிழில்வைத்துக்
கோணாமற் றுய்பதத்தில் வைத்துநீயும்
 குறியறியச் சொல்லுகிறேன் தியானங்கேளு
வாணாளாய் நின்றவுயிர் சரீரத்துள்ளே
 மறைபொருளு மிருசுழியு மொன்றாய்நின்ற
காணாமற் சொல்லுகிறேன் ராசிமூலம்
 நந்திகுரு வானபொரு ளம்மாவென்னே. (39)

அம்மம்மா என்னுடைய தாயேதேவி
 அகமேழும் மறைபொருளே தெரிவைபூவை
அம்மம்மா ஆயிளையே ரூபாரூபி
 ஆத்தாளே பூத்தாளே பூவேயான
அம்மம்மா பரம்பரையே யாதிசத்தி
 அனுகியே வினுகியே வாசிவாசி
அம்மம்மா மூலத்தி ஞலேயேழில்
 அறுவரையின் பொருளான அருளேயென்னே. (40)

அருளான முப்பொருளு மொன்றேயான
 அங்கரியே சங்கரியே உங்கேயெங்கே
பொருளான சற்குருபூ ரணமேதேவி
 பூமலரே மாமலரே பொய்யாத்தேனே
மரைபொருளே யெனதறிவே மறைக்கும்வித்தை
 மாசில்லாப் பொன்னொளியே தங்கமான
கிரைகிரையே மூலமனு மணியின்தாயே
 நிர்க்குணமே சகலசித்தும் நீயேயென்னே. (41)

நீயாகி நானாகி யேகமாகி
 நிரஞ்சனமா மவுனமுறும் நீயேயாகித்
தாயாகிச் சேயாகி யேதுமில்லாத்
 தனியேக வெளியாகி யொளியுமாகிக்
தீயாகிக் காலாகிப் புனலுமாகிச்
 செகமாயை யினிதென்ற ஆசையாகிக்
காயாத பூவாகிக் கனியுமாகிக்
 கருவெளியி அருமறைத்த கருவேயென்னே. (42)

கருவான திருவுருவா ரணமேயென்று
 கைமுறைசோ டசவுபசா ரத்திலேறி
கருவான மவுனத்தா லெழுகாநின்ற
 கருத்தறிவால் தியானத்தால் மவுனங்கொண்டு
கருவான கருவிருந்த சிமிழைப்பாரு
 கண்ணுக்குத் தோணுமல் மறைந்தேசிற்கும்
கருவான இப்படியாம் சொன்னசேதி
 கண்டறிநீ சிமிழ்த்தானத் தியானங்கேளே. (43)

கேளுமே யெழுசபையி லடங்கிநின்ற
 கிரிமாவே லகிமாவே அணிமகிமாவே
கேளுமே பிராத்திபிரா காமியத்தான்
 கொரிசத் துவமோடு வசித்துவந்தான்
கேளுமே மகிமகி மாவாவென்று
 கிரிசையாய் மறைந்தசிமிழ் மெய்யதாகக்
கேளுமே கடிகைக்குள் தோற்றம் தோற்றம்
 கெணிதம்வைத்து அறிந்ததைத்தான் அறிந்தபாரே. (44)

பாரேநீ யிப்படியே சொன்னபேச்சைப்
 பழுதுபட நினையாதே வங்கிளிமய
பாரேநீ யுருமையுடன் புருவமையம்
 பணவிடைதான் வுமவிபு மிட்டுப்பார்த்தால்
பாரேநீ வயிரியுக்தா னுர்தான்காண்பார்
 பரவெளியை யுருக்கண்டால் வயிரிகாண்பார்
பாரேநீ யிதுபார்க்கச் சேதமென்ன
 பாவெபடக் குருவருளாற் பலிக்குங்காணே. (45)

பலிக்குமே மலவிடவே பசாசபூதம்
 பகலிரவு வயிரியஞ் சிகமேதோணும்
பலிக்குஅயி ராம்வித்தை யெதிலுமில்லை
 பரிசனங்கள் கூட்டமிட்ட சபையினூடே
குளிக்கிரைட கடந்துசத்தக் கூச்சலிட்டுக்
 கூப்பிட்டுச் சபையூடே நிரித்தாலுந்தான்
சலிக்குமுன்வாய் சலிக்குமல்லா லொருவர்காணர்
 சந்தேக மில்லையிதற் கண்டபோரே. (46)

கண்டபோ ரிதினுடைய பெருமைமெத்த
கருவூரார் நந்திதிரு மூலர்மைந்தா
கண்டபோ ரன்றுசெய்த அயிராம் வித்தை
கருச்சொன்ன ரனுபோகங் கண்டேன்யானும்
கண்டபோ ரனுபோகம் விடாதுசொன்னேன்
காணுமிது வேளையுனக் கிதுவேவேளை
கண்டபோர் முக்காலும் நிசமேசொன்னேன்
கருவறிந்து பார்க்கிலனு போகிதானே. (47)

தானென்ற தொடக்கினியாம் அயிரம்வித்தை
தான்பலிக்கு மல்லாது உலகோர்காணார்
தானென்ற சிவயோகிக் கிந்நூல்வேணும்
தாணிதனி லுள்ளோர்கள் மனிதர்க்காகா
மானென்ற மாதுசிறு பெண்ணாள்வாலை
மாதளம்பூ வங்கினியாம் அயிராமிந்நூல்
தானென்ற தவயோக சித்தர்க்கெல்லாம்
சகலசித்து மாமெங் கினியாமையே. (48)

மையான வங்கினியைப் போகநாதர்
மனதறிந்த திதுவெனவே சொன்னாரப்பா
மெய்யான இரேதசுவின் கருவைக்கண்டால்
வேதாந்த சிரோமணியாஞ் சித்தர்க்கெய்தும்
மெய்யான சித்தனென விளங்கச்செய்யும்
விகற்பமாய்க் கற்பமுண்ணச் செய்யுஞ்செய்யும்
பொய்யாமற் பூரணத்தோ டுள்ளேதானாய்
பூவேழில் மூவேழு மறியலாமே. (49)

அறியலாம் பரப்பிரம சத்திரூபம்
ஆனந்த மதியமூர்தப் பதியுந்தோணும்
அறியலா மேகநிரா மயத்தின்சூட்சம்
அப்பாலும் முப்பாழுக் கப்பால்மீயும்
குறியெல்லாம் நிர்க்குணத்தின் குறியைக்காணக்
குறியாகச் சற்குணமா முலகத்தோர்க்கு
அறியலா மவரவர்கள் பேதாபேதம்
அறிந்தகுரு வுபதேசத் தருளதாமே. (50)

அருளான அருள்பெறவுங் குருவானவாய்
அட்டசித்தும் புரிபட்ட மெட்டுநூற்காண
இருளான இருளெல்லாம் விலகிப்போகும்
எடுத்தவொரு காரியங்க ளெதுவுஞ்சித்தி
பொருளான நூனூக்குள் ளெட்டெட்டாகும்
போக்குவரத் தட்சூக்ஷ மையன்சொன்ன
தெருளான பொருளறிவா மைம்பத்தொன்றில்
சேரறிவா யிருப்பாய்மெய்ச் சுருக்கமுற்றே. (51)

கருவூரார் மெய்ச்சுருக்கம் ௫௧.

முற்றிற்று.

சுந்தரபாண்டியம் முத்தாண்டித்தேவர் மகன் பெருமாள்தேவர் அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பரமபதிதுணை.

154-வது:

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

வாதகற்பம் ருக.

ஆதியா மெந்தன் தாயை யன்புடன் போற்றி செய்து
நீதியாம் வாத கற்பம் நிகழ்த்தினே னைம்பத் தொன்றாய்
வாதிகட் கிந்த நூலை மபக்கறச் சொல்லி விட்டேன்
சோதியா மாதி நாதன் துணையடி பாதங் காப்பு.

பாதமுந் தலையு மொன்றாய்ப் பாரிலே பழமை கொண்ட
நாதமே யறிந்த வர்க்கு நன்மையுங் கையி[illegible]னே
வேதமே இரேதங்கள் விளங்குமே பெண்மூலந்தான்
காதிலே பலிக்கச் சொன்னார் கருவூரார் நாதன் தானே. (1)

தானென்ற உப்பே சோதித் தாயுடன் செம்பு வெள்ளி
போனென்ற புழுது சேர்த்துப் பூசியே கனலி விட்டால்
மானினி வ்யக்க மாகும் வங்காளத் தேச மெல்லாம்
சீனியே சிறந்து நிற்குஞ் சிதம்பர மாடலாமே. (2)

ஆடலாம் கைக்குள் வாதம் அறிந்தவர் வெளியிற் சொல்லார்
தேடலாம் வீரம் சூதம் திகட்டிடுந் தேனு முப்பூ
சூடலாம் பிச்சி மாலை தொடுத்திட வாச மேறும்
ஓடலாம் கடையில் சுக்கே உலாத்திடு மாதி தானே. (3)

ஆதியா முப்பூ தன்னை [illegible]ந்தவ னவனே வாதி
சோதியாம் வெள்ளி யப்பா சொர்ணமும் புளியுமாச்சு
சாதியாஞ் செம்புத் தீயில் சத்[illegible]யக் கண்ட றிந்து
வாதியாம் அரசன் கத்தில் வாங்கலாம் பாதந் தானே. (4)

வேறு.

பாதமாம் பெருக்கிப் பழித்திடும் வேதையில்
நாதமாம் வெள்ளி நலம்பெறச் செம்புதான்

கோதைதான் பெற்ற குழந்தையுங் கண்டிடாய்
சாதியுஞ் சேர்ந்து தானமு மாடியே. (5)

ஆடிய சூதமு மழகான கெந்தியும்
தேடியு நல்லபூ நீரமான புளியுந்தான்
நாடிய வெள்ளி நலம்பெறத் தங்கமாம்
கோடிக்கு மீந்தக் குருபாக மாகுமே. (6)

பாமான விந்து பகட்டும்/இரேதசு
நீரமான இரேதசை சேர்த்திடச் சத்தியாம்
உரமான தங்கம் உருப்படுஞ் செம்புபோல்
ஆரமான வித்தை அருமூலந் தானே. (7)

தாயான தங்கம் தாக்கிடு வெள்ளியில்
மாயான செம்பை மாத்திடும் வங்கந்தான்
ஆயான சத்தி யணிந்திடும் வெள்ளியில்
காயான கட்டம் கலந்திடுஞ் சிவமே. (8)

சிவமான வெள்ளி செம்பீயத் தங்கமாம்
அவமான சத்தி அதுவே வளர்ந்திடும்
தவமான வித்தை தாரில் விரைத்திட
சிவமாக்கு முப்பூ சிந்தையிற் காணுமே. (9)

காணுமே கண்ணில் கயிலாச பருவதம்
தோணுமே சத்தி சொர்ணக் கிரியாம்
பூணுமே செம்பைப் பொசிக்கின்ற சிங்கம்
நாணுமே கெந்தி நலம்பெறச் சத்தியே. (10)

சத்தியே கெளரி சதாசிவன் வெள்ளி
முத்தியாஞ் சாய முகத்தி லணிந்திடும்
பத்தரை மாத்தாய்ப் பரிவான சுண்ணத்தால்
முத்திரி மோதிரம் முன்கையி லாகுமே. (11)

ஆகுமே சுன்ன மழகான பாஷாணம்
போகுமே நாரம் புகழ்ந்திடத் தண்ணீரும்
சாகுஞ் சரக்குச் சனத்தில் பரிட்சிக்கும்
ஆகுமே குளிகை அகாரதனின் சத்தியே. (12)

சத்திவைச் செம்பில் தான்சேர்க் கரிந்தால்
சத்தியே மஞ்சள் சதாசிவ னுப்பாம்
வெத்தியாம் வாசம் விரித்திடக் காடையில்
வெத்திலை பாக்கு விலைகொள்ள லாமே. (13)

கொள்ளலாம் ரெண்டு கோரக்கர் மூலிதான்
துள்ளலாம் சத்தி சோதிபு மொன்றதை
அள்ளலாம் வித்தை அளவிடா வெளிதான்
தள்ளலாங் காலனைத் தாய்தவ றூதே. (14)

தவறுமற் சொன்னேன் சத்தி சதாசிவம்
அவராரு மறியார் அறிந்தவன் வாதி
கவராப் பிரியுங் கனகமும் வெள்ளியும்
எவருங் காணார் இசைந்துநீ பாரே. (15)

வேறு.

நெத்தியில் முத்துச் சூட்டி நீதமாங் காதில் வாளி
...ந்தவே மஞ்சட் பூசிப் பல்லினில் சாய மேற்றி
...ந்தள தாளங் கூட்டி மங்கையர் முன்னில் வந்து
...ர்த்தனஞ் செய்வாள் சொன்னேன் நித்தியங் காண லாமே (16)

வேறு.

காணலாம் பொன்னே கடையிலே வெள்ளியும்
காணலாம் வாசல் கனத்ததோர் செம்புடன்
காணலாம் வங்கம் கண்டறி சுண்ணமாம்
காணலாம் இரேதசு கற்பமி தாமே. (17)

ஆமே சவிக்கு மடிகொண்ட காலும்
போமே இரும்பு புடத்திலே வெந்திடும்
காமே யறிவோம் நம்பிய பேர்க்கு
ஓமே கலையும் உகந்தபச் சிலையே. (18)

இலையான தங்க மிருபங்கு சேர்த்திடு
மலையான வெள்ளி வார்த்திடு பத்திலே
நலமான செம்பை நாவிற் புணர்த்திடு
துலையாங் கலையுந் தூரமு மில்லையே. (19)

இல்லையே கள்ளி இருந்திடம் வெந்திடும்
கொள்ளையே வைத்துக் குடிபோன விட்டிலே
கள்ளனும் வந்தான் காவலு மில்லையால்
மல்லிகை பூத்து மால்தேவி யாச்சுதே. (20)

தேவியாள் பாதஞ் சிறந்துநீ பாரடா
ஆவிபோல் காணும் அவள்வைத்த குருமுறை
சாவிலே ரெண்டு சரக்குமொன் றாகும்
வாவென் றுரைத்திட வருமே வகாரமே. (21)

காரமுஞ் சாரமுங் கனத்தபா ஷாணமும்
வீரமும் நாவியும் விரியுவருப்பும்
நூரிடை யாக உலர்த்திடு வில்லையாய்
நீரடா வாய்நீர் நேர்விட் டரைத்திடே. (22)

அரைத்தபின் கோளா யம்பது புடமாய்
திருத்தே யெடுத்திடு கோரகச் சாரமும்
சரியாகச் சேர்த்திடு சாரத்திற் சுண்ணமும்
மரத்திலே தேங்காய் மாங்கைகை யாமே. (23)

செங்கையாம் நீரில் கிடக்கின்ற வீரன்
இங்க ஞறமாய்ச் செயம்பரிச் சல்வியும்
மங்கையர் பாதம் வளமாகச் சித்திக்கும்
இங்கிதஞ் சொன்னேன் ஏமநீ ரிதுவே. (24)

இதுவே மகாகுரு எளிதமென் றெண்ணாதே
சதியாகக் கொல்லும் சாக்கைத் தொடுமுன்னே
பொதிவாய் மெழுகாகும் பொருளாய்க் களங்கமாம்
சதவேதை யப்பா சமுத்திரந் தானே. (25)

வேறு.

தானேநீ சூதம் வங்கம் தனித்ததோர் சாரங் கெந்தி
சினமும் கெவுரி வெள்ளை சிங்கிமால் தேவி யோடு
ஊனதால் காந்த துத்தம் உப்புசே ரிவைக ளெல்லாம்
வானமே முக்கி வாட்ட மாமெழு காகும் பாரே. (26)

ஆகுமே மெழுகு காணி ஆயிரத் தெட்டி லீய
போகுமே மாத்துப் பத்தாய் பொங்குமே ராஜ தானி

நாகமே முக்கி வாட்டி நலமதாஞ் செம்பி லீய
வகமாம் புடமும் போட வெட்டரை காணும் பாரே. (27)

பாரடா மெழுகு தானும் பட்டிடஞ் சொர்ணமர்கும்
நீரடா கெவ்வையாகும் நேசமறு வகையு மாகுஞ்
காரடா குருபாதத்தைக் கண்டுநீ கற்பமுண்டு
பூரடா மலைக்குகைக்குள் பூவையு மெடுக்க வாசம். (28)

வேறு.

வாசமான செம்புவெள்ளி மடையனென்றும் வகைகளைத்
தேசமே நடந்தலைந்து தெரியவேணும் பூரியைத்
தோசமற்ற சரக்குமூன்றுந் தொந்தமாக மாட்டவே
காசமாத்துத் தோணுமேமுன் கண்பிரகாச மாகுமே. (29)

ஆருமென் றறிந்திருந்து மலையவேண்டா மடையரே
சாகவேணு மென்றறிந்துச் சரக்குத்தொட்டு நீத்தவே
மோகினீ பதம்வணங்கி முக்தித்துள்ளி யாடுமே
யோகமான வாதவித்தை உலகமெக் களிக்குமே. (30)

அளிக்குமே அறுவகையில் அங்கிதொட்ட சரக்குகள்
களிக்குமே ஒன்றுபத்து காச்சசாதி லிங்கமும்
வெளிக்குமுன் ஞன்குமாத்து வெள்ளிநூறு வெடியுடன்
பழுக்குமட்ட லோகமும் பருத்தவம நீரிலே. (31)

நீரிலே விளைந்ததப்பா நேசமுத்துப் பவளமும்
பாரிலே நிறைந்திருக்கும் பானுமூடிக் கொண்டதே
வரிபச்சை குதிரைதன்மே லேறிக் கொண்டராவுத்தன்
மாரினில் பதக்கமற்று மாயமாகப் போவனே. (32)

போவனென்று முத்தகட்டில் பூசிமெழுகை வாட்டவே
சீவனத்தை வேறுவெள்ளி சித்திசன்ன மாகுமே
சாவிலாத செம்புநூற்றில் தாக்கச்சுண்ணங் காணியே
காவிகயி லாசமேவு கண்டபாதந் தோணுமே. (33)

தோணுமைகள் சுண்ணத்தாலே துத்தநாகம் நீறுமே
காணுமட்ட லோகமெல்லாங் கட்டித்தங்க மாகுமே
காணுமெய்யில் நீறுவந்து கட்டிநீறும் வலியுமே
ஆணும்பெண்ணு மறிந்தவர்க்கு அட்டசித்தி லபிக்குமே. (34)

வேறு.

சொல்லுவேன் பஞ்சலோகச் சுண்ணமுங் கெவ்கை தன்னிற்
சில்லியாய் நொருக்கிப் போட்டுச் சிறக்கவே ரவியில் வைப்பாய்
இல்லைபொன் வெள்ளி நாகஞ் செம்பயம் பஞ்ச லோகம்
மல்லிகைப் பூப்போ லோங்கி மலர்ந்திடுஞ் சுண்ணந் தானே. (35)

பாரடா சுண்ண முறைப் பாங்காய்ச் செய்து கொண்டு
வாரிடு மண்ணுங் கல்லும் வழியாக சேர்த்து வோர்க்கு
ஆரடா சொல்லப் போறார் ஆதியாம் வாத கற்பம்
காரடா பூக்கொண் டுக்க நாதனை யறிய லாமே. (36)

அறிந்தவ ஞண்மை பேசான் அறிவுறச் செய்து கொள்வான்
மருந்திட வசிக ரத்தின் வழிதனை யறிந்து சத்தி
பரிந்துடன் குகையி னிற்றுன் பத்தியாய் ரசத்தை வாரு
பறந்திடப் பச்சி யாகும் பாத்திலுங் குளிகை கட்டே. (37)

வேறு.

கட்டினே னிந்தமட்டும் வாதகற்பம்
கருணைபெற்றே போகரப்பா மெச்சிக்கொண்டார்
கட்டினார் வாதமுறை சித்தரெல்லாம்
தொடக்கினிலை யொழித் துவிட்டா ரறியவென்று
திட்டமாய் வாதமுறை நான்சொல்லுமிற்
சிவசிவா ஒருமையமாய்ப் பாடல்தோறும்
சட்டமா யண்டபிண்ட மறிந்திடாத
சரக்கப்பா மூன்றுக வெவ்வேறுமே. (38)

வேறுமே வெள்ளியொன்று சத்தியொன்று
விரித்திடுமே நாகமொன்று அண்டமூன்றும்
காறுமே பிண்டமிப் படியேபாரு
கற்பமடா அறிந்தவர்க்குச் சாவேயில்லை
கூறுன விதியிலே உப்புதன்னை
குடிபோன வீடப்பா புவியூராகும்
ஆறுமே விரமொடு பூரங்காரம்
அணிந்திடுவாய் திருநீறுந் திலதம்போடே. (39)

போடுவாய் பாஷாணக் கட்டிதன்னில்
பொருளான அறுவகைகீ ராட்டிக்கொண்டு
சாடுவாய் ரவிதனிலே சுண்ணமாகும்
சத்துள்ள முன்சொன்ன சுண்ணங்கூட்டி
நடுவாய் நூற்றெட்டி லொன்றேபோடு
மியமப்பா வலித்திடுமே பதினாறாக
ஆடுவா யிப்படியே மஞ்சட்போக்கு
அவ்விதமே நாகமப்பா அறிந்துபாரே. (40)

வேறு

பாடகந் தண்ணடை யிட்டுப் பச்சையும் புழுகு பூசிச்
சூடவே பவனக் கோட்டை துருசறச் சாய மேற்றி
சோடசம் சென்ற மங்கை சொர்ப்பனஞ் சொல்லிப் போனாள்
நாடகம் முடிந்து தப்பா நட்டுவன் தாள மிட்டான். (41)

தாளகச் சத்தி மேடம் சாரமும் வில்லின் மேலே
மாளுமே வெடியுஞ் சீனம் மகரமும் பொன்னின் கும்பம்
மூளவே வீரஞ் சிங்கம் முரிந்திடுங் கெந்தி தன்னில்
ஏழுடா பிறப்புச் சொன்னேன் யேமநீ மனதிற் காணே. (42)

காணலாங் கனக வித்தை கைமுறை யறிந்தா ராகில்
தோணவே பலிக்குஞ் சொன்னேன் துருசுதான் தங்கச் சுண்ணம்
நாணியே மூன்றுஞ் சொன்னேன் நறுகெங்கை வழலைநீராம்
மேனியாஞ் சரக்குக் கேற்ற வேந்தனைக் காண லாமே. (43)

வேறு

ஆமப்பா தொட்டதெல்லாஞ் சித்தியாகும்
ஆகாசக் குருவாகும் கெங்கையப்பா
ஓமப்பா ஒவ்வொன்றிற் கோடிவித்தை
உப்புடனே புளிகூட்டி உண்ணலாகும்
நாமப்பா கைமுறையாய் உரைத்துவிட்டோம்
நாகமடா பாலுண்டு விஷத்தைக்கக்கும்
தாமப்பா விஷமுண்டு கண்டாராகில்
சங்கரியு மங்கிலியுஞ் சார்ந்தார்பாரே. (44)

பாரான உப்புமுதற் சிலைவரைக்கும்
பரிவாகக் கட்டுதற்குத் தயிலங்கேளாய்
நேரான கூவிளத்தின் பட்டைபத்து
நேசமுடன் வெள்ளரளி மூலம்பத்து
தூரான கொடிவேலி மூலம்பத்து
சுக்குடனே நாய்ப்பாகல் மூலம்பத்து
காரான சீந்துடனே வேம்புபத்து
கருத்துள்ள காஞ்சிரையின் மூலம்பத்தே. (45)

பத்தான மஞ்சளப்பா பலமோபத்து
பாங்கான சேங்கொட்டை கடுக்காய்பத்து
உத்தான யெட்டியுடன் தேற்றான்பத்து
உரைத்திட்ட இவ்வகையைச் சரியாய்த்தாக்கி
சத்தாக உலர்த்திடுவாய் மூன்றுதிங்கள்
சாதகமா யிடித்திடுவாய் தூளாம்பாரு
மத்தான பொடிதன்னிற் கெந்திவீரம்
மதத்தான காந்தமுடன் சீனம்போடே. (46)

போடப்பா பலமொன்று கெந்தகந்தான்
புகழாக யிவ்வகையைச் சரியதாக
நாடப்பா சாதிக்காய் கிரும்புபத்து
நயமுடனே கன்னிப்பால் விட்டு ஆட்டிக்
கூடப்பா வேப்பெண்ணெய் சாமமாட்டு
சுகமாக அறுவகையிற் சாமமாட்டு
ஏடப்பா வில்லையாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு
ஏகாந்த ரவிமுகத்தில் உலர்த்திடாயே. (47)

உலர்த்திட்ட வில்லைகளை கலசத்திட்டு
உருப்பாகத் தயிலமது வாங்கிக்கொண்டு
மலத்திடுவீ ரம்பூரம் பொடித்துத்தூவு
மாறாக முன்சொன்ன நீறுங்கூட்டு
கலத்திட்ட சோறப்பா உண்ணலாகும்
கரியுடனே செகமெல்லாம் நிறைந்துபோகும்
வளர்த்திடுநோய் போலேயிலைப் பயிருமப்பா
வசமாக விரும்பிவரும் வழிசொன்னேனே. (48)

வழியாகச் செய்தவர்க்கு வாதந்தானும்
    வந்திடுமே வகைதனைக ளறிந்துகொண்டால்
முனியாதே முன்சொன்ன லோகமூன்றும்
    முக்குருவா மறுவகையின் சலத்திறனிலே
கனியாதே வங்கிட்டால் வாதம்போச்சு
    கருத்துள்ள சன்னைவிட்டால் குருவும்போச்சு
ஒளியான அருகவிட்டால் தங்கம்போச்சு
    உத்தமனே வகைசொன்னே னறிந்துபாரே. (49)

வேறு

பாரிலே வளர்ந்த போகர் பாதமே தொழுத தற்கு
நேரிலே பெயரிட் டென்னை நிலக்கரு வூரரென்றார்
காரிலே வாத கற்பம் கட்டினே னைம்பத் தொன்றில்
மாரிலே யணிந்த பச்சை வயிரமும் பதக்கந் தானே. (50)

தானமே செய்ய வேணும் தருமமே கருத வேணும்
ஞானமே யறிய வேணும் யீசனைக் காண வேணும்
மானமே காக்க வேணும் மாநிலப் பயிரைத் தானும்
பானமே கொள்ள வேணும் பார்வதி பாதமுற்றே. (51)

கருவூரார் வாதகற்பம் ௫௧

முற்றிற்று.

பழனிமலையில் வசிக்கும் ஸ்ரீ கைலாசதெண்டாயுதபாணி ரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பரமபதிதுணை.

155-வது:

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கெவுன சூஸ்திரம் ௩௨.

உரைக்கிறேன் மறைப்பைவிரித் திரமதாக
    உலகத்தோர் பிழைக்கதொடக் கினியதெல்லாம்
திறக்கிறேன் சிவஞானந் தன்னிற்றனல்
    சித்திமுத்தி யிரண்டுமுண்டாம் பாருபாரு
துறக்கிறேன் திரிலோகஞ் செபிக்கலாகும்
    சொற்பெரிய அதிசயத்தின் வித்தைதானும்
தரைக்கிறே னறிவுடனே செய்துபாரு
    சாஸ்திரத்தின் தொடக்கினியைச் சொல்வேன்பாரே. (1)

பாரப்பா யோகமொடு கண்டகங்கள்
    பலகலையும் பாடினார் சித்தரெல்லாம்
நேரப்பா தொடக்கினியின் சூட்சமெல்லாம்
    நிசமாக வாதகற்பந் தன்னிற்சொன்னார்
ஆரப்பா வென்தம்பிக் கொப்புமுண்டோ
    அலையாதே யிந்நூலைப் பாருபாரு
காரப்பா வயிரவனு முமையினோடு
    கணபதியைத் தியானித்துப் பூசைசெய்யே. (2)

செய்யப்பா வாதகற்ப வித்தையெல்லாம்
    சீருடனே சனிகையுட பேரண்டத்தை
வையப்பா வாங்கியதைக் காளிகோவில்
    கனக்கவே அருக்கியின்மேல் மண்ணைப்போட்டு
பொய்யாமல் தேவியுட மந்திரத்தைப்
    பொங்குமுடன் செபித்தானன்றாய்க் கட்டிக்கொண்டு
பய்யாமற் கருத்தவகை அஞ்சமுனி
    திறமாக அதன்வித்தை விரைத்திடாயே. (3)

வித்தாக உருந்துடனா மத்தைகுன்றி
விரைவுடனே காக்கணத்தி கருத்தெள்ளருஞ்சம்
சத்தாகப் போட்டதிலே தண்ணீர்வாரு
சாதகமாய் வாலைபுட உருவுமேத்திச்
சித்தாகச் சேருமதிற் காயுமுண்டாம்
சிதறுமற் பறுமல் வித்தைவாங்கி
மத்தாக அரைத்திடவே அவிஞ்சிசெய்யால்
வயனமுடன் செம்பருத்தம் பஞ்சிலாட்டே. (4)

வெட்டியே திரிதிரித்துக் கொளுத்தியைவை
உரமுடனே இரும்பிலுடை சிமிழில்வைத்துக்
காட்டியே குழம்பிலுரு சிகத்திற்போடு
கடந்திடுமே மூன்றுலகச் செய்தியெல்லாம்
கூட்டியே தெரிசிப்பார் சித்தரெல்லாம்
குட்சமிது வைத்தபொருட் கையிலாகும்
நாட்டியே செய்துவிட்டாற் சாவுபோகும்
நமனில்லை யின்னம்வக் கினிவைக்கேளே. (5)

கேளப்பா கருக்குருவி தன்னைவாங்கிக்
கெடியாகத் தேங்காயி னுள்ளேவைத்து
வாளப்பா மின்மினியைச் சிரங்கையிட்டு
வாடாத குதமதிற் களருசபத்து
தாளப்பா மண்டலந்தான் அருக்கிப்போடு
தவமென்ன தயிலமதி விரங்கும்பாரு
குளப்பா மண்டலந்தான் கழித்தபின்பு
ஆங்காம லெடுத்ததனைக் கல்வத்தாட்டே. (6)

ஊட்டுவாய் சாமமொன்று அரைத்தபின்பு
உத்தமனே குதமொன்று நாகமொன்று
சாட்டுவா யரைக்கையிலே மெழுகுமாகும்
சட்டமாய்ப் புழுகோடு விரம்பூரம்
கூட்டுவாய் அரைத்தெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
குருவாலே யுடபூசை செய்தபின்பு
நீட்டுவாய் பிரமியிலே எமலியிட்டால்
நீவயிரி மித்திரனுங் காணர்பாரே. (7)

காணாத பொன்வெள்ளி கண்டகங்கள்
கைமுறையாய்ச் செய்ததுதான் பலிக்குமப்பா
பூணாத மெழுகுதன்னை வைத்துக்கொண்டு
புவியிலுள்ள பொருள்களெல்லா மிவனேயாள்வான்
காணாத தொடக்கினியை வெளியிற்சொன்னேன்
கண்கெட்ட வாதிகளே யின்னங்கேளு
ஆணாத மெழுகுகுரு மூலமப்பா
அதிபலாம் மூன்றுலகு திறந்துபோமே. (8)

திறந்துபோம் யின்னமொரு அயிராம்கேளு
திறமாகப் பேய்ப்பீர்க்குச் சமூலம்வாங்கிப்
பறந்துபோ காமலல்லோ பொடித்துக்கொண்டு
பாங்காய்ப்புல் லாமணக்கின் நெய்யிலாட்டிச்
சிறந்துபோம் வில்லையாய்த் தயிலம்வாங்கிச்
சிறப்பாக வேகவைத்துச் சக்கிற்போடு
மறைந்துபோம் வயிரிதான் தெரியாதப்பா
மாநிலத்தி லுள்ளதெல்லாம் வசத்திலாமே. (9)

வசமான வசம்பையதி லரைத்துநன்றாய்
வளமாகத் திரிலோகக் குளிசமாடி
வசமாக வைத்திருக்கச் சயிந்தவத்தில்
மைந்தனே தேவருக்குந் தெரியாதப்பா
வசமாக வாலையைத்தான் செபித்தாயானால்
வளர்ந்திடுவாள் தாருள்ள பேர்க்குஞ்சொல்லாள்
வசமான வித்தையொன்று சொல்லக்கேளு
வரிசையுட னேவிரலி வித்தைவாங்கே. (10)

வாங்கியே வித்ததனைத் தூளாக்கி
மைந்தனே நேர்க்குராணித் தயிலமூட்டித்
தாங்கியே அரைத்துநன்றாய்த் தயிலம்வாங்கிச்
சாதகமாய்த் தயிலமதில் வங்கையைக்கேளு
தூங்கியே போகாதே குதமொன்று
அறுசொன்று மால்தேவி கெந்தியொன்று
வாங்கியே அவரியுட சாருங்கூட்டி
மாட்டியரை சாமமொன்று மெழுகுமாமே. (11)

ஆமப்பா பிரமியிலே எமனிபோடு
ஆருமப்பா வாமினிகள் தேவர்தாமும்
சாமப்பா சரக்கெல்லா மோடுமென்னே
தாரணிக்குட் குளிகையென்ன கோடாகோடி
வாமப்பா வளிந்திடுமே வங்கலோகம்
வகைபேது போக்கேது காலுங்காணேன்
தாமப்பா சிவமான மெழுகுதன்னைச்
சாதகமாய்த் தின்றுவிட்டாற் சாவுபோச்சே. (12)

சாவான ஜென்மங்க ளெடுத்தாலென்ன
தாரணியிற் றவமென்ன யோகமென்ன
தூவான சிவங்காணத் தங்கவேணும்
ஒவ்விலாக் குருவெல்லா மறியலாகும்
தேவான சிவலிங்கம் பூசித்தாக்கால்
சித்தரெலாம் வணங்கிநிற்பார் தேவனுவான்
மோவான தாமரையின் மூலம்வாங்கி
மத்திப்பாய்த் தேனுடனே சாமங்காலே. (13)

காலப்பா மால்தேவி சூதக்கெந்தி
கலமாகச் சிலையுடனே பூரம்வீரம்
காலப்பா துருசுடனே மடையங்கீனம்
நலமான சாதிலிங்கஞ் செவுரிவெள்ளை
காலப்பா களஞ்சிகள் கல்வத்திட்டு
காரியால் கூட்டிட்டே மெழுகுமாகும்
காலப்பா செம்புருத்தம் பட்டிலூட்டிக்
காரிருமை கெய்விட்டு லிளக்குமேத்தே. (14)

எத்தியே பேரண்டம் மையைவாங்கி
இன்பமுட ஞத்தாளைச் செயித்துநன்றாய்
ஊத்தியந்த நெய்குழப்பிச் சக்கிவிட்டால்
உத்தமனே யாமினிகள் தேவர்தோழும்
சாத்தவே மூன்றுலகுஞ் சென்றுலாவும்
தாரணியில் வைத்ததெல்லா மிவனேயாள்வான்
மாத்திலே கடுகென்ணெய் கூடக்கூட்டி
மத்திக்கத் தூசவுந்தான் திறக்கும்பாரே. (15)

பாரப்பா இன்னமொரு கிருக்கிசேது
பரங்கான கருங்குன்றி வித்தேசபத்து
வரப்பா தாமரையின் மணிபோபத்து
மைந்தனே கெல்லியுட மணிபோபத்து
கேரப்பா அவுரிச்சா றதனுலாட்டி.
சீர்மையாய் வில்லைசெய்து ரவியிற்போட்டுச்
காரப்பா கலசத்திற் றயிலம்வாங்கிக்
கமலத்தில் நால்திரிபி ரூட்டிப்பாரே. (16)

ஊட்டியே ஈயதனை வாங்கிக்கொண்டு
உத்தமனே மாவிலிங்கஞ் சிமிழில்வைத்து
நாட்டியந்த செய்விட்டுக் குழைக்கும்போது
நயமாகச் சூதமொடு கழஞ்சுபோட்டால்
கட்டியே சேர்த்துக் கூடிப்போகும்
தப்பிக்கு சிமிழுததான் காணுதப்பா
மாட்டியே திரப்பினன்று மெடுத்துக்கொண்டு
மைந்தனே அக்கமுன்றி விட்டுப்பாரே. (17)

பரமான வாலையைத்தான் கருதிக்கொண்டு
பாரடா யிதுதனையே காணமாட்டார்
வரமான குத்திரைய மெடுத்துக்கொண்டு
மைந்தனே காயசித்தி செய்வானாகில்
விரதமாம் பூரணத்தை அறியலாகும்
வேதாந்த சிவஞானம் தங்கிப்போகும்
உரமான கயிலாச மேருதன்னில்
உகந்திருக்கும் சைவமடா யோகந்தானே. (18)

யோகிதன்னை யடுத்துநன்றாய்க் காத்தானாகில்
உரைத்திடுவார் மூலமெல்லாம் உறுதியாகும்
போமிகளா யலைந்துவிட்டா லொன்றுமில்லை
பொருள்காணார் மடையரா யலைவார்தானே
யோக்முற்ற தேகமப்பா யிருக்கவேணும்
உலகத்திற் காட்சியெல்லாங் காணவேணும்
ஏகாந்த மின்னமொரு ஐயைக்கேளு
எலிச்செவியுஞ் செந்தொட்டிச் சமூலந்தானே. (19)

மூலான தூதுவளை கண்டங்காரி
முள்ளியுட னஞ்சவகை வாங்கிக்கொண்டு
சேலான தனிவேம்பின் நெய்யிற்கூட்டிச்
சேர்த்தரைத்து வில்லையது கழஞ்சியாகக்
கோலான தயிலமப்பா யிரங்கும்பாரு
குருபரமாய்ப் பீங்கானில் வைத்துக்கொண்டு
வாலான சூதக்கா னவ்விடைக்கு
வார்த்திடுவாய் கூசாமற் கூடிப்போமே. (20)

போமப்பா கண்ணாடிச் சில்லிலேதான்
பூகுடியம் மஞ்சாடித் தரியந்தன்னைப்
போமப்பா வெகுதூரம் காசானந்தான்
போக்கேது குக்கிரையங் கையிலாகும்
போமப்பா கடுகளவு கண்ணிற்றேய்த்தால்
புட்பம்போல் மிதித்திடுவான் புகழுங்காணும்
போமப்பா பொன்வெள்ளி பலமோவொன்றிற்
புசழான தயிலமதிற் பலந்தானென்றே. (21)

ஒன்றாக உரைத்திடவே மருந்தைக்கேளு
உறுதியாய்ச் சவ்வீரம் கழஞ்சுபத்து
நன்றாக வேபூரம் கழஞ்சுபத்து
கலமுடனே சாதிலிங்கம் கழஞ்சுபத்து
சென்றாய்ச்சம் பழச்சாறு கூடவிட்டுச்
சேரவே யரைத்திடுவாய் சாமம்நாலு
வென்றாகத் தேனுடனே அமுரிவிட்டு
விருப்பமுட னரைத்திடுவாய் மெழுகாம்பாரே. (22)

பாரப்பா தொட்டதெல்லாம் மேருவாகும்
பரிவாகச் சிவலோகஞ் சித்தியாகும்
நேரப்பா தொடக்கினியைச் சொல்லிவிட்டேன்
நீதியுள்ள வாதிகளே செய்துபாரு
காரப்பா கெந்திலாம் ஒன்றுக்கேதான்
கருவாகப் பணவிடைபூ சிடுவாய்தன்னைக்
கூரப்பா ஆட்டையிலே மெழுகுமாகும்
குருவென்ன குளிகையென்ன சைவந்தனே. (23)

சைவமாம் சேர்மனைச் சாக்குமுன்றாம்
சத்திருடன் சிவமதாயும் நாதமாகும்
தெய்வமா மிதுதானும் வாதிக்கய்யா
திறங்கெட்ட வாதிகளே கருதிப்பாரு
ஐவராந் தாமப்பா சேர்ந்ததென்றால்
அதிஷ்டமா யுருப்பட்டு விளங்கிவித்து
சைவந்து காணப்பா நாலுக்கெல்லாம்
கலங்காதே யின்னமொரு அய்யைக்கேளே. (24)

கேளப்பா நிலப்பனையுங் கீழ்காய்நெல்லி
கெடியாகப் பேய்ப்பீர்க்கிக் கருத்தக்குன்றி
வாளப்பா தூளாக்கி யுலர்த்திக்கொண்டு
மைந்தனே அவுரிச்சாறதனுலாட்டி
நாளப்பா வில்லைசெய்து தயிலம்வாங்கி
நலமாகத் தயிலத்தில் மருந்துகேளு
நீளப்பா சிலையோடு சூதக்கெந்தி
நிலமதைச் சரியிடையாய்த் தூக்குதூக்கே. (25)

இடையாகப் போட்டிடவே கூடிப்போகும்
இரவினுட பஞ்சதிலே திரிந்துக்கொண்டு
மடியாமல் விளக்கேத்திப் பேரண்டத்தில்
வங்கினியைத் தயிலமதிற் குழப்பிப்போடு
தடியாமல் வாலைதன்னைச் செபித்துத்தொட்டால்
தாரணியி லுள்ளோர்கள் வைத்ததெல்லாம்
குடியாதே கொண்டிடுமே எமலிபோடக்
குருப்பிடமாய்க் காணுர்கள் தேவர்தானே. (26)

தேவனு மிதனைப்பார் எமலிபோட்டால்
தெரிசிக்கும் மூன்றுலகஞ் சென்றுலாவும்
சாவனு யிதைவிட்டாற் கற்பமில்லை
சாரணையுந் தம்பனமும் கலந்துலாவும்
ஆவனும் விட்டவகை யோகியெல்லாம்
அப்பனே சிவஞானந் தங்கிற்றானுல்
தேவனுங் கருவெல்லாம் ஒளிக்கவில்லை
தியானிப்பாய் வாலைதான் சொல்வாள்பாரே. (27)

வேறு.

நாகமும் ரசமு மொன்றாய் நாட்டிய வெள்ளி யத்திற்
பாகமா யுருகும் போது பாய்ச்சடா யெனிப்பாலைச்
சாகவே வசியும் தீரும் தவளமாய் நிறக்கும் வெள்ளி
யூகியாய்க் கருதிப் பாரு உற்பனங் காண லாமே. (28)

காணலாம் வெள்ளி தங்கம் கதிரவ னொளியி னாலே
பூணலாங் கலையும் பத்துப் புகலவே அவாத சத்தான்
வாணலாங் கண்ட காதம் வங்கமே தங்கி வைக்கும்
நாணுமே வாத மெல்லாம் நற்குரு விதனைப் பாரே. (29)

பார்க்கவே பலவி தங்கள் பாடதுங் கண்டு தாக்கிச்
சேர்க்கவே அறியான் மட்டை சேர்வழி யுருவுங் காணான்
தீர்க்கமாய்ப் பேசிக் கொள்வான் செய்வது மாட்டா னப்பா
மார்க்கமு மிதனிற் சொன்னேன் வாதமாஞ் செற்பம் பாரே. (30)

பாரிலே வினையும் பச்சை பவளமும் நீல முத்தும்
கூரிய தங்கஞ் செம்பு குடவனு மாறு மாச்சு
காரியம் நாலுஞ் சொல்வார் காணலா மந்த நாதம்
ஆரியே இன்று னுகில் அனுகூல மாகும் பாரே. (31)

ஆகுமே வாத கற்ப மதிற்குரு வெல்லாஞ் சொன்னேன்
யோகமே லோகஞ் சித்தி உப்பினிற் பிறவி யெல்லாம்
சாகுமே சாரஞ் சத்தி சதாசிவ நாமங் கேட்டாற்
போகுமே பாவி மெல்லாம் போக்குடன் செய்வாய்முற்றே. (32)

கருவூரார் கேவுன சூஸ்திரம் ௩௨.

முற்றிற்று.

திருமங்கலம் அருணாசலம் பிள்ளையவர்கள் குமாரர் வைத்தியம் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பராசக்திதுணை.

156-வது:

கருவூரார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

குருநூல் சூஸ்திரம் ௩௰.

சீர்பெருகும் வேதாந்த சூஸ்திரத்தைத்
தெட்சணா மூர்த்திபதந் தொழுதுபோற்றிக்
கார்பெருகும் ஆதிபட பாதம்போற்றிக்
கயிலாசத் திருமூலர் கழல்கள்போற்றிப்
பேர்பெருகும் போகமுனி சட்டைநாதர்
பிரமரிஷியாக் கிரமர்பதஞ் சவிகோரக்கர்
வர்பெருகும் நாதாக்க ளடியைப்போற்றி
இயல்பாகப் பாடுகிறே னிந்தநூலே. (1)

இந்தநூல் கருவூரா னெனும்பேர்கொள்ள
இயல்பாகப் பாடுகிறேன் மறைப்பில்லாமல்
இந்தநூல் யாவருமே போற்றத்தக்க
இடரெல்லாம் போக்குவிக்கும் இதக்கிடில்லை
இந்தநூல் கருக்கிடையுங் குருக்கிடையுமாகும்
இனிமையென்று நாதாக்க ளிதயம்மெச்சும்
இந்தநூல் கற்றோர்கள் பெரியோராவர்
என்மகனே யெட்டெட்டு மிதனுள்ளாமே. (2)

ஆமப்பா சாரவித்தை சொல்லக்கேளு
அப்பனே சாரமொன்று கட்டிவாங்கி
ஓமப்பா வெள்ளாட்டின் ஊனில்வைத்து
உறவாக எட்டுநா ளூறப்போடு
வேமப்பா வெடுத்துப்பழுச் சாறுவிட்டு
திரவியதை ரவிதனிலே உலரவைத்துத்
தாமப்பா கொமட்டிக்காய் விதையைப்போக்கிச்
சாதகமாய்ச் சாரமந்தக் காய்க்குள்வையே. (3)

சொல்லாதே சூத்திரத்தை வெளியாய்ச்சொன்னேன்
சொற்கடங்காக் கருவெல்லாஞ் சூட்டிப்போட்டேன்
வெல்லாதே பெரியோரை வணங்கிநில்லு
வேதாந்த மறியாரை விரும்பவேண்டாம்
செல்லாதே யீராறு சமயத்துள்ளே
சேர்ந்தாக்கால் சித்தாந்த நிலையிலில்லே
கொல்லாதே ஜீவஜெந்து வென்றதெல்லாம்
குற்றமறும் புலையோடு கொலையாகாதே. (12)

கொலையில்லை புலையில்லை குலமுமில்லை
கூறுன மானமொடு யீனமில்லை
நிலையில்லை உலையில்லை நேசமில்லை
நினைப்பதுவும் மறப்பதுவும் இரண்டுமில்லை
கலையில்லை சிலையில்லை காட்சியில்லை
காரணமும் பூரணமும் யாதுமில்லை
சிலையில்லை காலில்லை தலையுமில்லை
சித்தாந்த மொழிந்துநின்ற சித்தத்தோர்க்கே. (13)

சாதிலிங்க மெழுகு

சித்தாந்தம் இன்னமொரு தொழிலைக்கேளு
திறமான சாதிலிங்க மெழுகுதன்னைச்
சத்தாந்த முசலெனும்பைப் பாண்டத்திட்டுச்
சாதகமாய்ச் சிறுநீரை நிரப்பவிட்டு
வைத்தாந்த வெரித்திடவே தயிலமாகும்
மகத்தான தயிலமப்பா ஒன்றில்வாங்கு
சுத்தாந்த லிங்கமொரு பலந்தான்வாங்கித்
தூளாட்டித் தயிலமிக்தப் பொடியிலாட்டே. (14)

ஊட்டியதை வில்லைசெய்து தினமூன்றப்பா
உலரவே ரவியினிலே போடுபோடு
நீட்டியதை வெண்கருபொற் றலையின்சாறும்
நேர்சமனாய்த் தானூட்டி வில்லைசெய்து
மாட்டியதைக் குகையிலிட்டுச் சில்லுப்போட்டு
மண்சீலை செய்தெருப் பன்னிரண்டிற்
பூட்டியதைப் புடம்போடு உருகிநிற்கும்
பொற்குளம்பாம் ஆறினபின் மெழுகுமாமே. (15)

லிங்கவகை

மெழுகாகு மின்னமொரு முறையைக்கேளு
மேலான குப்பிவைப்பு லிங்கம்வாங்கி
ஒழுகாத சட்டியிலே குமரிச்சாறு
உத்தமனே தேனுடனே படியொன்றப்பா
விழுகாது வைத்தவித்துச் சுருக்குப்போடு
வேலைதயென்ற மெழுகாகும் பிடிக்கயில்லை
அழுகாதே விரைருட மொழியைக்கேட்டு
அடிக்கடிநீ மயங்காதே இன்னங்கேளே. (16)

கேளப்பா சூதமதை சுழுந்தபத்து
கெடியான பிங்கானில் விட்டுமைந்தா
ஆளப்பா வெத்திலையின் சாறுவிட்டு
அப்பனே நாற்சுழகை கையாலமத்தி
கோளப்பா வெத்திலையைத் தொன்னையாக்கிக்
கூடுமொரு வேட்டியால் தொட்டிகட்டி
வேளப்பா வெத்திலைச்சார் தொன்னைக்குள்ளே
விட்டுப்பின் தொட்டியிலே சூதங்கட்டே. (17)

கட்டியே தொட்டியில்வை துளாந்த்ரமாகக்
குமிரவிடு சிறுநீரை நன்றாய்நீயும்
நீட்டியே இப்படித்தான் தினமூன்றப்பா
நீரைவிட்டு ஆட்டியபின் சாறுகேளு
நீட்டியே சூதம்பைப்பூ நெரிஞ்சிப்பூவும்
திறமான ஓரிலைத்தா மரையின்சாறும்
ஆட்டியே மூன்றுநாள் சுருக்குப்போடு
அப்பனே இன்னமொன்று தாக்குதாக்கே. (18)

தாக்கவே நெரிஞ்சிக்காய் தட்டிவாங்கிச்
சாதகமாய்ச் சிறுநீர் பிசறிக்கொண்டு
தேக்கவே மூன்றுதினம் சுருக்குப்போடு
தேவிதனைத் தியானித்துக் குகையில்வைத்துத்
தூக்கியே யாட்டிடவே யிருக்குஞ்சூதம்
துரும்புருத்திப் பார்த்திடவே வெண்ணெய்போலாம்
நோக்கியந்த மிலையாட்டி யிதனைவைத்துக்
கூட்டிலைப் பீமோற மிலையைப்போடே. (19)

இலையடக்கிச் சீலைசெய்து மண்ணும்பூசி
ஈஸ்வரிதன் பதயிறைஞ்சித் தியானஞ்செய்து
மலையடக்கும் காடையென்ற புடத்தைப்போடு
மைந்தனே உருகியது மணிபோலாகும்
சிலையடக்குஞ் செம்புதனை யாரவைத்துத்
திரும்பவதைக் காரமிட்டு உருக்கும்போது
இலையடக்கும் மணியங்கே யெட்டிலொன்றில்
யியத்தி லீயவது யெட்டுமாத்தே. (20)

மாத்தாகும் சாபியென்ற குளிகைசொல்ல
மைந்தனே பலக்கொன்று கொண்டுவந்து
சத்தாகும் அதன்நேரைத் திறந்துகுத
யிட்டதனை நூல்கொண்டு தைத்துநன்றாய்க்
கோத்தாகும் பாண்டத்தின் நடுவேகட்டிக்
குமிரவிடு பானைரெம்ப உப்புத்தானும்
மாத்தாகும் வெளியிலொரு வடுக்கிப்பாண்டம்
வைத்ததின்மேற் கொண்டுதெரி யாமல்மூடே. (21)

மூட்டியே யொருவடுக்கிக் கச்சைமட்டும்
முதிரவே கனபுடமாய்ப் போடுபோடு
காட்டியே ஆறினபின் னெடுத்துப்பாரு
நலம்பெரிய மணியாக வுருண்டுநிற்கும்
கூட்டியே அதனுள்ளே வங்கந்தன்னைக்
கொடுத்துநன்று யுருகிநின்று ஆடும்போது
வாட்டியே மணியையும்வங் கத்திற்போடு
மைந்தனே நீரையுண்டு தன்னும்பாரே. (22)

துள்ளியதோர் குளிகைதனை யெடுத்துக்கொண்டு
சூட்டுவாய் ஆவின்பாற் குள்ளே அப்பா
கள்ளியதோர் வங்கத்தை யெடுத்துப்பாரு
நல்லவெள்ளி சரிகைவெள்ளி யிதற்கொவ்வாது
உள்ளியென்ற குளிகைக்குச் சாரணைகள்தீர்ந்தால்
வாரியுனைக் காத்தோடே வரைகள்தாண்டும்
கள்ளியென்ற பலகளிம்பை நொண்டிக்குள்ளே
காட்டா கருவையெல்லா மிதிற்சொன்னேனே. (23)

சொன்னேனுன் கமலினியைச் சூட்சமாகச்
சூட்டிதை வேலிவேர் நீரிலாட்டிச்
சொன்னேனுன் குகைக்குள்ளே சூதம்விட்டுச்
சுகமான முன்மருந்தை மேலேயப்பு
சொன்னேனு விதற்குநிக ருண்டோவென்று
தொல்லுலகோர் ஆச்சரிய மடையவேண்டிச்
சொன்னேனுன் கரிபோட்டி ஊதும்போது
சூதகெந்தி பிரண்டும்நின்று துடிக்குந்தானே. (24)

அடித்திடவுன் வேரையின நீரிலாட்டிச்
சுசமாக மருக்காரம் பழமுமாட்டிப்
படித்திடவே குகைக்குள்ளே முன்போலப்பிப்
பண்பாகக் குகையதற்குள் சூதம்விட்டு
மடித்திடவே முன்னரைத்த (மருந்து) பழமும்வேரும்
வாகாகக் குகைமேலே மறையவப்பிக்
கடித்திடவே சீலைசெய்து மண்ணுஞ்செய்து
காட்டனலிற் குளிகைமன வேகியாமே. (25)

வேகவேகி யின்னமொரு குளிகைசொல்வேன்
பாவலிங்கிற் சிமிழிரண்டு வசமாய்ச்செய்து
அனவேகி யதனிலிவை யாட்டிவாங்கி
அப்பனே சிமிழிலிட்டுச் சூதம்விட்டு
வனவேகி மாச்சாறு கூடவிட்டு
வாய்மூடிச் சீலைசெய்து புடமூன்றப்பா
இனவேகி குக்குடத்தப் புடந்தனைப்போடு
இயல்பாக நீர்விந்து குளிகையாச்சே. (26)

சவினென்ற சூதத்தைக் குளிகைசெய்ய
இயம்புவொரு மத்தின்சாற் படிநான்காறு
கேசவென்ற அயக்கின்னி வாங்கிக்கொண்டு
நேராக அதற்குள்ளே சூதங்கேளு
வாசமுடன் பதினாறு கழஞ்சுவிட்டு
மத்திவா வனையினுக் சாறுல்லாகாய்ப்
பாசமுடன் மூன்றுகா ளானபின்பு
பண்பாகப் புடம்போட்டா லட்டிபம்போச்சே. (27)

போச்சென்ற குளிகைதனைச் சொன்னேன்பின்னும்
பூமிதிதி தெரியக்கண் டகத்தைக்கேளு
வாச்சென்ற தெறுகிலுப்பை தனித்துநின்றால்
மைந்தனே கண்சட்டிக் குள்ளேவைத்து
ஆச்சென்று கருக்கியதைத் தூளாய்ப்போட்டு
அப்பனே வரண்டத் தயிலம்மூட்டி
பேச்சொன்று வாராமற் சிமிழில்வைத்துப்
பெரியபுகழ் பிராட்டிமுன்பு வைத்திடாயே. (28)

வைத்ததொரு வங்கினிக்கு விபரங்கேளு
வாகாகத் திண்டும்விளக் கெண்ணெய்போட்டு
வைத்ததொரு வங்கினியை யதன்மேற்போட்டு
நாயகியாந் தாயார்க்குப் பூசைசெய்து
வாய்த்ததொரு அஞ்சிகத்தி விட்டுநன்றாய்ப்
பொருந்தியே நீபார்க்கிற் றிறக்குந்தூசு
எய்த்ததொரு திலகத்திற்று பித்துவைத்து
இருக்கிறதோர் தூக்பனி யெடுக்கலாமே. (29)

எடுக்கவே யானைக்கன் சட்டித்தூரில்
இயல்பான மேனிச்சார் வற்றவற்ற
அடுக்கவே யோரிலையின் சாறுந்தோய்த்து
அப்பனே கீழ்காயின் சாறுந்தோய்த்து
கொடுக்கவே நிழலில்வைத்துக் காய்ந்தபின்பு
கொளுத்திடுவாய் வரண்ட நெய்யிற்றீபம்
கடுக்கவே யெரித்தவங் கினியைவாங்கிக்
கனமாகச் சிமிழதனி லடைத்துவையே. (30)

வைத்ததொரு வங்கினியைத் தியானஞ்செய்து
வாகாக வெற்றிலைக்குள் நடுவேதேய்த்து
மொய்த்ததொரு மண்டியுந்து இமைபாட்டாதே
முழித்திருக்கில் கைதிறந்து ஓடுந்தூரம்
மைத்ததொரு தூசிலே பனியுந்தோன்றும்
வாகான தண்ணீருந் தேவுங்காணும்
பைத்ததொரு ஆயியுட பூசைவேணும்
பண்ணூட்டா லருளோடு பொருள்காணுதே. (31)

பொருளான அவுரிவேர் கீழ்காய்நெல்லி
புகழான ஆடுதின்னாப் பாளைதானும்
மருளான கவுதும்பை பேய்க்கும்மட்டி
மைந்தனே சமமாகக் கருக்கிமுன்போல்
இருளான வரண்டத் தயிலமூட்டி
இளக்கினன்றாய்ச் சிமிழிலே யெடுத்தடைத்து
ஒருளான உடக்கையது தன்னில்தேய்க்க
உத்தமனே வெகுதூர மோடுந்தானே. (32)

தூரம்போங் கையிலே இருந்துகொண்டு
குட்டினூர் குமரிமட்டுங் காணலார்க்கும்
ஆரம்போங் கழுகுமுதல் முதனையோடு
அப்பனே பழந்தின்னும் வௌவாற்சக்கும்
வீரம்போ மிதுவெல்லாம் நிழலுலர்த்தி
விபரமுடன் பொடிசெய்து கலையிலூட்டி
வாரம்போம் இரியாக்கி யேரண்டத்தில்
வங்கினியைப் பார்ப்பதற்கு வரிசைகேளே. (33)

கேளப்பா திரிகொளுத்திப் பேரண்டத்தில்
கெட்டியா யெரித்ததனை வழித்துக்கொண்டு
வாளப்பா சிறுதேன்சித் தோரண்டத்தில்
வகையிரண்டி லொன்றதனிற் குழைத்துவைத்து
ஆளப்பா சாத்தில்வட்ட மாகத்தேய்த்து
அப்பனே சத்திதனை வணங்கிக்கொண்டு
நீளப்பா நோக்கிடவே பனிகளெல்லாம்
நீதியுட னடையலாம் சேரும்பாரே. (34)

சேருகிற வித்தைபொன்று சொல்லக்கேளு
செப்பரிய கூகைசக்கு வலதுசொட்டை
வூருகிற சிதக்கனியுந் தொடைகள்தானும்
உத்தமனே தனித்தனியே பொடித்துக்கொண்டு
மாருகிற திரியில்வைத்துப் பேரண்டத்தில்
மைந்தனே யெரித்ததனை வழித்துக்கொண்டு
சாருகிற பேரண்டத் தயிலம்விட்டுச்
சாரித்துக் கைவிட்டுத் திறக்கும்பாணி. (35)

திறந்தபின் பதிசயங்கள் செப்பக்கேளு
தெய்வமென்ற பூதமெல்லாந் தெரியலாகும்
மறைந்திருந்த தேவரொடு ரிஷிகள்தானும்
மைந்தனே பிதிர்முதல்முன் னோர்கள்தோன்றும்
இறந்திருக்கும் பேர்கள்முதல் லெல்லாந்தோன்றும்
ஈஸ்வரிக்குப் பூசைநன்றாய்ச் செய்யவேணும்
திறந்திதனை யாவருக்கும் விள்ளவேண்டாம்
சேர்சரக்கு வங்கினியின் சூட்சந்தானே. (36)

சூட்சமொரு கண்டகத்தைச் சொல்லக்கேளு
சுகமான கூகைசக் கும் நப்பும்வாங்கி
சூட்சமுறப் புத்துத்தேன் விட்டுஆட்டித்
துருசாகக் கையில்விட்டுப் பார்க்கும்போது
சூட்சமிந்தத் துரசலே அருக்கிவைத்த
சுகமான பரிவியெல்லாஞ் சொல்லப்போகா
சூட்சமிந்த பனிகரட்டும் சுருதியந்தம்
சுத்தருக்கா மிந்தமுறை சுருதிதானே. (37)

சுருதியா யின்னம்வங் கினியைக்கேளு
சொற்பெரிய புலிச்சக்கும் கரடிச்சக்கும்
சுருதியாம் நாய்ச்சக்கும் மேதிச்சக்கும்
சூட்சமாய் அஞ்சனக்கல் எடுத்துப்பின்
சுருதியா யிதுவெல்லாஞ் சமமதாகச்
சயமான சிறுதேனி லாட்டிக்கொண்டு
சுருதியாய்ப் பாணியிட்டுப் பரியும்போது
தோற்றுமப்பா சதுர்வகையுஞ் சொல்லக்கேளே. (38)

சொல்லுகிறேன் தசைவகையாந் தூரச்செய்தி
சொர்ணமொடு காரிலுள்ள தெல்லாந்தோற்றும்
வெல்லுகிறேன் கருங்காக்கை காப்புஞ்சக்கும்
மேலான பெருக்கிறுட பஞ்சில்லைத்துச்
செல்லுகிறேன் திரிபாக்கி ஆட்டுநெய்யில்
சென்னிவலை தனிலெரித்து மையைவாங்கி
சொல்லுகிறேன் பாணியிட்டுப் பார்க்கும்போது
கல்லினை துலைகாதம் வழியோடும்பே. (39)

ஓடாது பச்சோந்தி நப்புவாங்கி
ஓடைரிகோ ரோசனைபுந் தேனிலாட்டி
வாடாது ஆயிபதம் பூசைபண்ணி
வன்மையுடன் பாணியிட்டுப் பார்க்கும்போது
நாடாது கடலாறு குளங்கிணற்றில்
நல்மாக வைத்தபனி யாவுங்காணும்
தேடாது வாதமென்ன அதைவிட்டுச்
சிலைதொருந் திரிந்தலைந்து நடந்திடாதே. (40)

நடவாது வெரும்வீணர் மொழியைக்கேட்டு
நாய்போலே வீடுதொறு மலைந்திடாதே
அடவாக இருவினையும் மீறிக்கொண்டு
அப்பனே இருக்கையிலும் சிந்தத்தேது
கடவாதே பானத்தை மீறிமைந்தா
கதியேது ஞானத்தார்க் கெய்தும்வாக்கு
விடவாதே புன்மயிலைத் திருக்குண்டாக்கும்
வேதாந்தி யானுக்காற் சொல்லுசொல்லே. (41)

சொல்லுகிறேன் கையானைப் பசுவின்நெய்யிற்
சுகமாக வேகவைத்துப் பொருத்தும்காலிற்
சொல்லுகிறேன் அன்னுக்கிற் றெட்டுஆட்டிச்
சோர்வன்றிப் பெருவிரலைச் சுற்றியேத்திச்
சொல்லுகிறே னிப்படிநாற் பதுநாட்செய்யச்
சூட்சமென்ற கபஞ்சிந்தித் திறந்துபோகும்
சொல்லுகிறே னதிசயங்க ளநேகங்காணும்
துரியமென்ற நெறியினுள்ளே தொடர்ந்துகூடே. (42)

நெறியுள்ள வகையொன்று சொல்லக்கேளு
நேரான நாகமப்பா ஆறுதாக்கு
குறியுள்ள குகையில்விட்டு உருக்கிவாங்கு
கூறுகிறேன் சவ்வீரப் பலகையாக
வெறியுள்ள விராகனென்று நாலுகூதம்
மிஞ்சாம லேந்தயிலை நிறுத்துக்கொண்டு
முறியுள்ளே விட்டுநன்றாய்க் கிண்டிமூடி
மூன்றெழுத்தைப் பூசித்து வைத்துக்கொள்ளே. (43)

வைத்தங்கே குருவிலோர் பணந்தான் றூக்கி
மாட்டிடுவாய் றூறுபங்கு சூதத்துள்ளே
மொய்த்தங்கே நீர்விட்டு அரைக்கும்போது
முதிர்ந்தாவின் வெண்ணெய்யைப்போற் றிரளுங்கண்டாய்
கைத்திடவே குட்கரியிற் காரமூட்டிக்
காய்ச்சிடவே யுருகியது மணியுமாகும்
எய்த்தங்கே போகாது உப்பில்வைத்து
எரித்திடாய் கடிகையொன்று மெரித்திடாயே. (44)

எரிப்பேது சட்டிக்குள் ளுப்பைவிட்டு
இயல்பாகச் சட்டிகொண்டு மூடிவைத்து
எரிப்பேது கமலவன்னி யிரண்டுசாமம்
எரித்தாறிப் பார்த்திடவே நிறத்தைக்கேளு
எரிப்பேது செந்தூரம் முருக்கம்பூப்போல்
இருக்குமடா சிமிழதனி லடைத்துக்கொண்டு
எரிப்பேது இருபோது பூசைபண்ணு
இல்லாட்டா லொன்றுமில்லை வாதம்பொய்யே. (45)

வாதமென்ற செந்தூரம் லோகத்துள்ளே
மாட்டுவாய் பத்தொன்று றூக்கிநீதான்
நீதமென்ற மாத்தேது பதினாறும்
நினைவோடே பணவிடைதான் தேனிலுண்ணு
வேதமென்ற சடலப்பா வச்ரதேகம்
வித்தறியார் வெவ்வேறே விரித்துச்சொல்வார்
போதமென்ற சாத்திரமும் பூவென்காவிற்
பொருந்திநின்ற பீதியது பொங்குந்தானே. (46)

பொங்கமென்ற பேய்மிரட்டி நீர்க்காய்நெல்லி
புருவைதீண் டாப்பானை அவுரிவேரும்
பங்கமென்ற கவுதும்பை வேரினோடு
பாங்கான ஆவாரைக்கன் சட்டிக்குள்ளே
அங்கமென்ற பேரண்டத் தயிலமூட்டி
அப்பனே அந்திசந்தி விட்டுநீயும்
கச்சணமாய்ப் பார்த்திடவே கைதிறந்து
காணுமடா அலைதூரங் காணுந்தானே, (47)

காணவே முதலைக்கோ கழுகதன்கோ
கருதிப்பார் பழந்தின்னும் வவ்வாலின்கோ
பூணவே சமபாகம் நிழலுலர்த்திப்
பொடிசெய்து அணியிலிட்டுத் திரியதாக்கித்
தோணவே திரியதனைச் சிற்றேரண்டஞ்
சூழ்தயிலம் விட்டெரித்துப் பேரண்டத்தில்
காணவே வக்கினியை வழித்தெடுத்து
காணுதினம் பூமிக்குள் வைத்திடாயே (48)

வைத்ததொரு வக்கினியைச் சிறுதேன்விட்டு
வாகாகக் குளப்பிவைத்துப் பார்நீயோடும்
எய்த்ததொரு மனமடக்கி யிமையாடாமல்
ஈஸ்பரியைப் பூசித்து யிறைஞ்சியேத்திப்
பொய்த்ததில்லை கைநிறக்கும் புவியிலுள்ள
பொருளெல்லாங் கண்டிடலாம் மெய்யேமெய்யே
மொய்த்தவித்த முறைகளெல்லாந் தவர்வதில்லை
முக்கண்ணி பூசைசெய்து பார்த்திடாயே (49)

பார்த்திடுவாய் கூகைக்கோ வலதுசொட்டை
பாங்கான குரங்கினுட கப்புங்கூட்டிச்
சேர்த்திடுவா யிவையுடனே பொடித்துநன்றாய்த்
திரித்துப்பே ரண்டமதில் இவைக்கூட்டிக
காத்திடுவா யிசனையும் போற்றிக்கொண்டு
கார்பெரிய பேரண்டத் தயிலமூட்டிப்
பேத்திடுவாய் கையிலிட்டுப் பொருளைப்பாரு
பேர்பெறவே காணலாம் பொருளின்போக்கே (50)

போக்குடனே கூகைக்கோ கூகைப்பும்
புத்துத்தேன் விட்டரைத்து வழித்துக்கொண்டு
நோக்குடனே சாயமிட்டுப் பார்க்கும்போது
நொடியிலே தூசகளும் யிலக்குகாணும்
வாக்குடனே கருங்காக்காய்ச் சக்குங்கெஞ்சும்
மாமுதலைத் தாப்புடனே கோழின்பிஞ்சு
தாக்குடனே திரியாக்கிப் பேரண்டத்திற்
றன்முன்போல் மையெடுத்துப் பார்த்திடாயே (51)

பார்த்திடவே வரைசிலையுந் தொலையுமோடும்
பச்சோந்தி கொண்டுவந்து சப்பெடுத்துப்
பார்த்திடவே கோரோசனையும்நேராய்ப்
பாக்காகச் சிறுதேனி லரைத்துக்கொண்டு
பார்த்திடவே அக்கிவிட்டுப் பார்க்கும்போது
பாரதனிற் [illegible]திறக்கும் க்ஷணத்திலுள்ளே
பார்த்திடவே ஜலக்களிலும் வாரிக்குள்ளும்
பலபரிணி கண்களிலுங் காணவேமே. (52)

வேறுநின்ற செங்கிழவை சூதம்கூட்டி
வீராகச் சமனாக நிறுத்துக்கொண்டு
ஆறுதிங்கள் கழித்திருக்குங் காடிவாங்கி
ஆட்டியே மயினம்போ லரைத்துநீயும்
வேறுகின்ற செம்பாறு வெள்ளியெட்டு
வேதித்து வுருக்கையிலே சாரங்கூட்டிக்
கூறுகின்ற தகடுதட்டி மருந்துதன்னைக்
குமுறவே ஆறுது தடவிவையே (53)

தடவியே குகையிலிட்டுச் சீலைசெய்து
தாய்பதத்தைப் பூசித்துக் கசபுடந்தான்
படவியே போட்டுப்பார் மாத்தேறாகும்
பாரிதற்கு குருநூல்சூத் திரந்தான்சொன்னேன்
விடவியே யிதிற்சொன்ன முறைகளெல்லாம்
வேறொருவர் நூல்களிலே சொல்லவில்லை
படவியே படபடக்குத் திரியவேண்டாம்,
பரபூசை சிவபூசை பணிந்துசெய்யே. (54)

பணிந்திட்டாற் கலியுகத்தி லருளுண்டாகும்
பணியாட்டாற் பிறவியென்ற நரகிற்றள்ளும்
துணிந்திட்டாற் கருணையா னந்தங்கேளு
அவாதசமா மூலத்திற் சொக்கிச்சேரும்
அணிந்திட்டா லென்னாலே மாலைபாக்கும்
அறியவுண்மை யெல்லாமிந் நூலிற்சொன்னேன்
தணிந்திட்டால் பெரியோர்க ளருள்தான்கிட்டும்
தணியாட்டா லொன்றுமில்லை சளந்தான்காணே (55)

சளமென்னார் ஞானமகத் தீசான்று
சண்டாள ரறியார்க ளவரோகல்லோர்
விளமென்றாற் கொல்லுமோ கடித்தாற்கொல்லும்
வேதாந்திக் கல்லாமல் மற்றோர்க்காகா
சளமென்றால் முடிந்தவிடஞ் சுழினைக்குள்ளே
கண்டவர்க்குத் தொண்டுசெய்வா யெல்லாமெய்தும்
வளமென்று அவரோடேசொல் லுப்புச்சுண்ணம்
வாகான இந்துவுடன் முப்பூவாமே. (56)

முப்பூவின் சாரத்தைச் சேர்த்து ஆட்டில்
முத்துப்போற் சலமாகும் மோசமில்லை
அப்பூவே வாதசித்தி காயசித்தி
அறியாமல் வழலையென அறைந்திட்டார்கள்
இப்பூவால் மூன்றுபொருள் முடிக்கலாகும்
இதற்குவழு வேதென்று அவருப்பாகும்
கொப்பூவே பலவாகு மரமொன்றாம்போற்
குழியொன்று நெறியொன்று கூர்ந்துபாரே. (57)

கூர்ந்துபார் வங்கென்று அடிமூலத்திற்
குமுறவே சிங்கென்று நடுவேமுடி
ஆர்ந்துபார் அங்கென்று முடிமேல்மூட்டி
அப்பொழுதில் சாராயக் கலையுங்கூட்டித்
தீர்ந்துபார் நங்கென்று மங்கென்றந்தன்
திராட்டாற் சிரியுமென்று திறந்திலில்லு
தேர்ந்துபா ரிரண்டோடே யெட்டுஞ்சேர்ந்தால்
சின்மயத்தின் சொரூபத்திற் சேர்ந்துபோமே. (58)

சேர்ந்தவொரு நாகமொரு பலந்தான் தூக்கித்
திறமாக விலுப்பைநெய்யி லுருக்கிச்சாய்த்துச்
சார்ந்ததிந்த விதமூன்று தரமேசெய்து
சாதகமாய்த் திருகுகள்ளிப் பாலுழக்கு
ஆர்ந்தவொரு வெள்ளைக்கற் சுண்ணாம்புவாங்கி
அடியிலே பாதியிட்டு நாகம்வைத்துச்
சார்ந்தவொரு சுண்ணத்தால் மேலுமூடிக்
கள்ளிப்பால் சுறுக்கங்கே சேருசேரே. (59)

சேரப்பா அதன்பிறகு சுண்ணக்கல்லால்
சிறக்கவே வாய்மூடித் திறமாய்சீயும்
வாரப்பா இப்பிசியல் அவாரம்மூடி
வாகாகச் சீலைசெய்து செகத்தைப்போடு
ஆரப்பா புடம்மூன்றில் நாகவெள்ளை
அப்பனே தாம்பிரத்தை லேசாய்த்தட்டிச்
சாரப்பா சிறுகவதை நறுக்கிக்கொண்டு
தனிவேம்பு புளியிலையும் தகட்டிலப்பே. (60)

தகட்டிலே புளியிலையும் நிம்பத்தோலைத்
தானரைத்துக் கோசலத்தில் விரவிக்கொண்டு
டகட்டிலே சாணியிலே பொதிந்துகொண்டு
டயிபிரட்டிக் கெசபுடத்திற் போடுபோடு
பகட்டிலே செம்பாகுரு சிகப்புமெத்த
பாய்ச்சுவாய் மூன்றுவெள்ளி நாகமேழில்
திகட்டிலே புருக்கிப்பார் மாத்தெட்டாகும்
சிற்பரைய மென்றனக்குச் செப்பினளே. (61)

செப்பியதோர் சூதத்தைச் சேரவாங்கிச்
செப்பனே வெள்ளவரைச் சாறுவார்த்து
அப்பியதோர் பீங்கானில் ரெண்டும்விட்டு
அப்பனே மத்திப்பாய் நிம்பச்சாற்றால்
கொப்பியதோர் மத்தித்த சூதம்வாங்கிக்
குழியொன்று விரல்நீளம் மெழுகினன்றாய்
செப்புபுளி யம்பொருக்கிற் றனையுண்டாக்கிச்
சூழவைத்துத் தணல்கொண்டு அனைத்திடாயே. (62)

அனைத்திடவாய் ஆறுமூன்றுவாட்டி
அப்பனே வசீகரச குளிகையாகும்
இணைத்திடவா யின்னமொரு முறைதான்கேளு
இயல்பாகக் காந்தம்ரெண்டு பணந்தான்றூக்கு
புனைத்திடவா யரபொடியவ் விடையதாகும்
புகலாக மடையதொரு பணந்தான்றூக்கு
அனைத்திடவாய் வெங்காரம் பணந்தானென்று
சேரமன்றிச் சேரவொன்றாய்க் கூட்டுகூட்டே. (63)

கூட்டிநன்றாய் புருக்கியதை யெடுத்துப்பாரு
குறையாது மாத்தாறு காணுங்காணும்
நாட்டியதோர் வங்கமிட்டால் இன்ராச்சுத்தனாகும்
நயமாக வின்னமொரு முறையைக்கேளு
காட்டிவொன்றி யிலைச்சாறு தன்னைவாங்கிக்
கனகரச மொருசேரை விட்டுமைந்தா
ஆட்டியே தொலாந்தரமா மாட்டிவாங்கி
ஆனகம லாக்கினியா லெரித்திடாயே. (64)

எரித்திடவே யிப்படித்தான் மூன்றுவாட்டி
இன்பமுடனிதமாக வெடுத்துக்கொண்டு
மரித்திடவே பெய்ப்பிக்கின் படிசார்விட்டு
வரிசையுடன் முன்போல வெரித்துவாங்கு
அரித்தபின் வித்தங்கே குளிகையாச்சு
அதனாலே அஷ்டசித்து மாடலாகும்
பரிந்தசிவ னுமையவட்குச் சொன்னமார்க்கம்
பரையெனக்குச் சொன்னபடி பார்த்திட்டேனே. (65)

சொன்னதொரு தொழிலதனையே கேளுகேளு
சூட்டுகிறேன் தனித்தனியே சுழுவாய்மைந்தா
[illegible]தொரு கவுதும்பைச் சமூலம்வாங்கி
ஆனைக்கண் சட்டிக்குள் கருக்கிநன்றாய்
என்னவொரு யோரண்டத் தயிலமூட்டி
இனக்கிடவே ரசத்தகமும் புறமுந்தேய்த்தால்
வன்னதொரு கைதிறக்கும் பொருளுங்காணும்
வாலைகண்ட கம்மெனவே மதித்துப்பாரே. (66)

மதித்தபடி வங்கநிலைச் சொல்லக்கேளு
மணிசிறிய தக்காளிச் சமூலம்வாங்கி
விதித்தபடி முன்போலே கருக்கிக்கொண்டு
வேகமுன்ன யோரண்டத் தயிலமூட்டி
பதித்தபடி காரத்திவெண்ணெய் தேய்த்தபின்பு
பண்பாகக் கண்டகத்தை வட்டஞ்செய்தால்
கொதித்தபடி நாட்டிவுள்ள குறியுஞ்சொல்லும்
குவலயத்தில் வைத்தபணி குணமாய்ப்பாரே. (67)

குணமாக யின்னமொரு முறையைக்கேளு
கூறுகிறேன் காகத்தின் போக்கைமைந்தா
மணமாக வங்கினியை யிறியமாட்டான்
வரண்டங் காகத்தின் சக்குவாங்கிப்
பணமாகப் புத்துத்தேன் சிறுதேனுதங்
பரிவாக யிரண்டிலொன்றிற் குளப்பிக்கொண்டு
*கணமாகச் சாயத்தில் தேய்த்தாயானால்
கைதிறந்து வெகுதூரம் ஓடுந்தானே. (68)

ஓடுமப்பா பிலாக்கொட்டை அய்யைக்கேளு
உத்தமனே பூமிக்குட் பழுத்தகொட்டை
ஆடுமப்பா அண்டமண்டம் புகியவைத்தும்
ஆகாகா தேனதனி லரைத்துக்கொண்டு
நடுமப்பா முன்சொன்ன பாலர்கையில்
நலமாகக் கண்ணிலே தேய்த்துப்பார்க்கப்
பாடுமப்பா உலகத்தில் திருக்கெல்லாம
பண்பாகச் சொல்லிருக்கும் பாலர்தாமே. (69)

சொல்லுதற்குப் பாலருடன் வயதேதென்றால்
சூட்சமப்பா பன்னிரண்டு பதினாறாகும்
மெல்லுதற்குச் சூதவெள்ளி வகையைக்கேளு
மீறும லொருசேரை வெள்ளிவெண்ணெய்
மல்லுதற்குச் சூதமொரு சேரைவாங்கி
மைந்தனே காண்டியிலே உருக்கும்போது
சொல்லுதற்குத் தூம்பிமாங் கனிபைச்சீவி
கூறுகத் காண்டிக்குட் பழம்போடே. (70)

பழம்போடத் தங்கமாய்க் காய்க்கும்வெள்ளி
பாரப்பா தேனிதனைப் பனிக்கபேர்கள்
பழம்போடச் சாகலெல்லாங் கொன்றுதின்னும்
பண்பாக இலைக்குள்ளே சாரங்கட்டும்
பழம்போடச் சூதமுந்தான் கட்டிப்போகும்
பாஷாண சரக்கெல்லாம் கட்டிப்போகும்
பழம்போடப் பூவிலப்பி ரேகங்கட்டும்
பட்டடனே வேதைசொல்வேன் தங்கமாமே. (71)

தங்கமென்ற தாளகத்தின் வேதைகேளு
சாதகமாய்த் தாளகமோ பலந்தானென்று
பொங்கமென்ற மனோசிலையோ பலந்தானென்று
புகழாக யெருக்கம்பால் கொண்டுமூட்டி
தங்கமென்ற வயிரம்போல் குகைதான்கட்டிச்
சுகம்சகத் தாளகத்தை குகைக்குள்வைத்துப்
பங்கமென்ற சில்லிட்டுச் சீலைசெய்து
பார்வதியே தொழுதுபுடம் பரிவாய்ப்போடே. (72)

பரித்திதனை யெடுத்திடவே மணியாய்நிற்கும்
பருமணியிற் குன்றியிடை தூக்கிக்கொண்டு
பிரிந்தசெம்பு விராகனென்று கொடுத்துருக்கிப்
பேசாம லுருக்குவெள்ளி சமனுக்கூட்டு
சரிந்தந்த மாற்றேது பதினாறாகும்
சாதகமா யின்னமொரு வகையைக்கேளு
எரிக்குவிழும் அரிதாரம் விராகனென்று
இனமுள்ள மனோசிலைதான் விராகன்காலே. (73)

காலென்ற சாம்பிராணி யரைத்துருட்டிக்
கடுகவே சட்டியிலே புறைபோற்சுத்தி
வாலென்ற மடத்துத்த மதற்குள்வைத்து
வரிசையுள்ள செம்பருத்தம் பூச்சாற்றாலே
மாலென்ற சுருக்கிடவே மெழுகதாகும்
மைந்தனே வேதையுபொட் டெட்டும்வெல்லும்
கோலென்ற சொன்னஇந்தச் சரக்குக்கெல்லாம்
குகைசெய்து அப்பிரகங் குழைத்துச்சேரே. (74)

சேரப்பா விரும்பிய முறையைமைந்தா
செப்புகிறேன் வகையாகத் திறந்துதானே
மீரப்பா கல்நாறுங் கிழக்காய்வேரும்
மைந்தனே சம்பழத்தா லரைத்துக்கொண்டு
ஏரப்பா சல்லியிலே பூசிநன்றாய்
இதமாக வுருக்கிடவே யியமாகும்
பாரப்பா பார்த்திடவே அயந்தியைப்
பார்முறையைத் தவறாமற் சொல்லுவேனே. (75)

தவறாது மேதியுட கொம்பைச்சீவிச்
சட்டியிலே போட்டதனைத் தண்ணீர்விட்டுத்
தவறாது கனத்திடவே கொழுவைக்காய்ச்சி
தான்வைக்கக் கொழுமுனையோ ஏயமாகும்
தவறாது பெருவாயின் நீருக்குள்ளே
தவசியென்ற முதலியார் பட்டைச்சாற்றில்
தவறாது புகட்டியே கொழுவைக்காய்ச்சித்
தான்வைக்க யியமாந் தப்போயில்லை. (76)

ஏயமாம் வெள்ளியுமாம் சத்தவேதை
இன்னமுண்டு யிளருதக் காளிச்சாற்றில்
வாயமாய் வைத்திடவே யியமாகும்
மைந்தனே மாதளைச்சார் பெருவாய்நீரும்
ஆயமாய் ஆடுதின்னாப் பாளைச்சாற்றில்
அப்படியே தோய்த்திடவே யியமாகும்
காயமாம் வல்லாரை சீராலாட்டிக்
கடுஞ்சல்லி கின்னுருக்க வங்கங்கேளே. (77)

பின்னென்ற அப்பிரே கத்தைச்சொல்வேன்
பேரப்பி ரேகம்நீர் முள்ளிச்சாற்றில்
நன்னயமா யாட்டிஆவின் நெய்யினாட்டி
நயமாக முடக்கொத்தான் சாற்றில்தானே
முன்னுரைத்த படிபோலே மயனமாக்கி
முதிரவே பிசரியதை வைத்துக்கொண்டு
வன்னியென்ற ஆட்டிப்பில் தீயைமூட்டு
மைந்தனே அதன்மேலே சட்டியேற்றே. (78)

ஏற்றியே முருங்கையுட குச்சியாலே
இருகடிகை வறுத்திதனை யிறக்கிக்கொண்டு
மாற்றியே பச்சரிசி இட்டிக்கொண்டு
வரிசையுடன் சோறாக்கி வாங்கியந்தச்
சோற்றிலே மருந்தையிட்டுப் பிசரிமைந்தா
சோர்வன்றி யுண்டைசெய்து குகைக்குள்ளிட்டு
சாற்றியே சில்லிட்டுச் சீலைசெய்து
தயவாகத் தருத்திதனை மேலேயேற்றே. (79)

மேல்வைத்து மண்ணிட்டுக் கரியுமிட்டு
மேலான பராபரைக்குப் பூசைசெய்து
மால்வைத்து மாதாவே அருள்தாவென்று
வணங்கிநின்று ஒருசாமம் ஊதவூது
கால்வைத்த அப்பிரோகந் தண்ணீர்போலே
கனவிட்டு வுருகியது குகைக்குள்நிற்கும்
போல்வைத்துத் திப்பிரித்து ஆறவைத்து
புகழாகப் பார்த்திடவே சவளையாமே. (80)

சவளையென்ற யியத்தை யெடுத்துமைந்தா
தீனித்ததனை யாட்டிப்பின் மூசைசெய்து
துவளையென்ற மூடியுமப் படியேசெய்து
சொற்பெரிய அரிதாரங் கழஞ்சியாட்டி
இவளையென்ற குகைக்குளரி தாரத்துளே
சிறக்கவதிற் பாதியிட்டுக் கழஞ்சாரசம்விட்டுக்
குவளையென்ற மேல்மூடிச் சீலைசெய்து
கூசாமற் சட்டியிலே மூடுமூடே (81)

மூடியதோர் சட்டிக்குள் மணலுமிட்டு
முகியாம லதன்மேலே யுப்புமிட்டு
நாடியதோ ரதன்மேலே குகையைவைத்து
நலமாக அரைப்படிதான் மணலுமிட்டு
ஆடியதோர் உப்பிட்டுச் சட்டிமூடி
அப்பனே சீலைசெய்து மண்ணும்பூசி
பாடியதோர் அடுப்பிற் தீயைமூட்டிப்
பண்பாக அடுப்பேற்றி யெரித்திடாயே. (82)

எரித்திடுவாய் சட்டியின்மேல் நெல்லைவைத்து
யென்மகனே நெற்பொரியி லிறக்கிக்கொண்டு
எரித்திடவே வெள்ளீயம் பணந்தானாட்டில்
யீராறு மாத்தாகும் யிடுக்கமில்லை
எரித்ததிலே பணவிடைதா னெடுத்துமைந்தா
எழிலான செம்புதனி லீய்ந்தாயானால்
எரித்தத்தெர்ரு மாற்றேது பதினொலாகும்
இப்படியே செம்புக்கு என்தாய்காதம். (83)

நாதமென்ற நாதாக்கள் கோடாகோடி
நால்வகைக்கும் பலநூல்கள் பாடினார்கள்
நீதமென்ற தென்னூலைத் தியமதாக
நிச்சயித்துப் பலபேர்கள் நிலைத்துநின்றார்
போதமென்ற முந்நூறும் பலதிரட்டும்
பொய்யாம லுள்ளபடி பொருளைச்சொன்னேன்
வேதமென்று சொன்னதெல்லாங் கதைபாடாகும்
வேதாந்தி யானுக்கா லஞ்சம்பாரே. (84)

அஞ்சாமற் றுறையொன்று சொல்லக்கேளு
அப்பனே முப்பிரண்டை வெள்ளைச்சுண்டை
மிஞ்சாமற் சாரணையுஞ் சமனாய்க்கூட்டி
மெல்லனைப்போ லாட்டியதைக் குகைசெய்து
துஞ்சாமல் மூன்றுபலஞ் சூதந்தூக்கிச்
சூட்டிவாய் குகைக்குள்ளே மைத்தாரீயும்
எஞ்சாமற் செங்கல்பொடி சட்டிக்குள்ளே
கலக்கவதின் மேலுப்பை யமைத்திடாயே. (85)

அமைத்ததின்மேற் குகைவைத்து யுப்புமிட்டு
அப்பனே செங்கிட்டுச் சேலைசெய்து
சமைத்ததொரு கமலவன்னி சாமமூன்று
தானெரிக்கச் செந்தூர மருணன்போலாம்
இமைத்தபனைக் கூக்கம்பி புண்டாயானால்
எட்டெட்டு வயதாகும் எட்டுமெய்தும்
உமைக்குமுன்னு சிவபானூர் சொன்னகற்பம்
ஒருவருக்குஞ் சொல்லாதே யடங்கியாடே. (86)

ஆட்டியதோர் சிவக்க மின்னஞ்சொல்வேன்
அசையாமற் பிரப்வேரைத் தயிலம்வாங்கி
நாட்டியதோர் தயிலத்திற் கொருவைக்காச்சி
நயமாகத் தேய்த்திடவே யியமாகும்
ஓட்டியதோர் பேய்ச்சுரையின் சாறுவாங்கி
உத்தமனே தோய்த்திடவே யியமாகும்
வாட்டியதோர் தேட்கொடுக்கின் சாறுவாங்கி
மைந்தனே தோய்த்திடவே யியமாமே, (87)

சயமாம் பருபாகல் சமூலம்வாங்கி
இப்படியே தோய்த்திடவே யியமாகும்
சயமாம் பெருவாயின் நீரைக்கூட்டி
யிடித்திடுவாய் கிழங்குவகைக் கெல்லாம்நீயே
சயமா மிவையெல்லாம் மெய்யென்றென்னு
இரும்பதனிற் செம்பெடுத்து மியல்புகேளு
சயமாம் வெள்ளியுமாம் பொன்னுமாகும்
எட்டெட்டுச் சாக்கெல்லாங் கொல்லுந்தானே (88)

தானென்ற அயச்செம்பு விபரங்கேளு
தனிச்செம்பு தெரிஞ்சிக்குட் பழச்சாற்றிட்டு
தேனென்ற கல்வத்தி லாட்டிநன்றாய்த்
திரமாக வப்பாலிற் கூட்டியாட்டி
ஆனென்ற அயச்சுண்ணந் தன்னிற்பூசி
யாட்டியே யூதிடவே செம்புமாகும்
கானென்ற தாயைநித்தம் போற்றிடுக்காற்
கருணைவைத்துச் சித்தெல்லாஞ் சாற்றுவானே. (89)

வானென்ற பருவதங்க ளெப்போதும்போல்
வளர்ந்தகந்த சித்தரையே வருத்தங்கேளு
வேனென்ற நாகமது கழஞ்சிபத்து
மேன்மையுள கண்டருமோ நாற்பதாகும்
மானென்ற மான்செவியின் கள்ளிச்சாற்றால்
மயினம்போ லாட்டிநாகத்திற்பூசி
கோனென்ற பதினெட்டுப் புடந்தான்போடக்
கூசாதே குடவனுமாற் றூகானே. (90)

கானப்பா கழஞ்சிபத்து நாகந்தூக்கிக்
கட்டாக மான்செவியின் கள்ளிச்சாற்றில்
பூனப்பா பத்துவிசை யுருக்கிச்சாய்க்கப்
புகலுவேன் சூதந்தா னிதற்குநேராய்க்
கோனப்பா கண்டருமோ சமஞ்சிரண்டு
கூசாமல் முன்சாற்றி லரைத்துக்கொண்டு
தோனப்பா யிப்படியே புடமும்போடச்
சுகவேதை வெள்ளிசெம்பில் மாத்தெட்டாமே. (91)

ஆமப்பா ஆகவீச்சா முழக்குவாங்கி
அகனேடுகெழுஞ்சுபற்றுச் சூதம்விட்டு
வாமப்பா குச்சிபட்டை யால்மின்மத்தி
வளமாக முன்னரைத்துப் பட்டைக்குள்ளாய்
பாமப்பா பட்டைமுதற் பாலாலாட்டிப்
பாங்கான குகைபண்ணி யதற்குள்விட்டு
மோமப்பா ஜெலம்விட்டுச் சீலைசெய்து
மோகினியை அர்ச்சித்துப் பூசைசெய்யே. (92)

செய்யப்பா குக்குடமாம் புடத்தைப்போடு
திரும்பவே பட்டைதனை யாட்டிக்கொண்டு
அய்யமின்றிக் குகைபிடித்து ஆரவைத்து
அதற்குள்ளே இம்மணியை யடைத்துநன்றாய்
வையப்பா விரைப்பொடியைக் கீழ்மேல்விட்டு
வளமாக அடைத்துத்தான் சில்லுப்போட்டு
உய்யப்பா சீலைசெய்து மூடிமைந்தா
உத்தமியைப் பூசித்துப் புடத்திற்போடே. (93)

புடமதனை யாறியபின் னெடுத்துப்பாரு
புகழான சூதமங்கே கட்டிப்போகும்
தொடர்ந்ததந்த வரையாறுந் தூக்கிப்போகும்
சொல்லாதே போகர்முறை பார்ப்போரில்லை
கடமதனை மாயையென்ற பிரட்டையெல்லாம்
கடவாட்டால் வைராக்யக் கரையில்நின்று
முடவனுமே தேனுக்கு யிச்சைகொண்டால்
முன்வருமோ பின்னுமில்லை மோசந்தானே. (94)

மோசமில்லால் லன்கோவைச் சமூலம்வாங்கி
மூவராட்டிக் குகைபிடித்து மூசைக்குள்ளே
வாசமுடன் அறுகமுந்தி சூதம்விட்டு
மைந்தனே மேல்காலே வாயைமூடிப்
பாசமுடன் சில்லிட்டுச் சீலைசெய்து
பண்பாகக் குக்குடமாம் புடத்தைப்போடு
நேசமுடன் மனோன்மணியை வஸ்துவாலே
நிசமாகச் சித்திசெய்யக் குளிகையாமே. (95)

சித்தியாம் மெட்டெட்டுங் குளிகையாலே
செப்பார்கள் பெரியோர்கள் சித்தமார்க்கம்
முத்தியாம் உண்மையைக் காணலாகும்
முன்கந்தி மூலருக்கு மொழிந்தநாயம்
பத்தியாம் ஆத்தாளின் சித்திசொல்லார்
பாசமெனும் ஆசையெலாம் பாழாய்ப்போகும்
எத்திசையே திரியாதே நல்லோர்தம்மை
இறையாரு மிக்குளிகை யீசனாமே. (96)

ஈசனென்ற குளிகையொன்று சொல்லக்கேளு
இயல்பான குக்குடத்தின் சாதிச்சாவல்
வாசமுடன் கொண்டுவந்து கீறத்திமைந்தா
வானம்செவ்வி கெந்திபாஷாணமூன்றுந்தாக்கிப்
பாசமுடன் குருவையர்வி துன்னேசேர்த்துப்
பண்பாகத் தின்போட்டா லிறந்துபோகும்
மோசமன்றி வாய்க்குள்ளே செலாரசம் விட்டு
முன்வாயும் பின்வாயும் தைத்துவையே. (97)

வைத்ததினை செய்துகொடு புடமும்போடு
வலித்தப்பா சூதமது குளிகையாகும்
வைத்ததொரு சாவுடை காயமெல்லாம்
வாகாகச் சந்திரக்கு மைந்தாகேளு
வைத்ததைக்கேள் லவலோகம் வெவ்வேறாக
வரிசையுடன் பத்தொன்று உதவியப்பா
வைத்துநீ யுருக்கிடவே மாற்றெட்டாகும்
வாழலாம் யுகாந்தம்வரை வாழலாமே. (98)

வாழுமே வெள்ளைநீர் முன்னிதன்னை
மைந்தனே சமூலமங்கே பிடுங்கிவந்து
காழுமே யாட்டியதைக் குகைசெய்தாறு
கழஞ்சிரசம் விட்டுமேற் சீலைசெய்து
நீழுமே கோழிபுடம் மத்தங்காய்க்குள்
நினைவாக விரைகளைந்து மருந்துசெய்து
ஆழுமே மூன்றுபுட மிப்படித்தான்
ஆச்சரியஞ் சூதமங்கே குளிகையாச்சே. (99)

ஆச்சப்பா சீவமட்டஞ் செப்பக்கேளு
அரகரா சூதமொரு கழஞ்சிதூக்கி
ஓச்சப்பா காற்கழஞ்சி கெந்திதூக்கி
உறவாகத் தூளாக்கிக் குகைக்குள்ளிட்டு
நீச்சப்பா சூதம்விட்டுப் பொடிமேலிட்டு
நேர்பாகச் சில்லிட்டுச் சீலைசெய்து
பாச்சப்பா உப்பிட்டு மணலுமிட்டுப்
பருவமுடன் மேலுமந்தப் படியேமூடே. (100)

மூட்டுவாய் கடிகையஞ்சு யெரித்தாயானால்
மோசமின்றிச் சூதமங்கே கட்டிப்போகும்
நீட்டுவாய் காற்கழஞ்சி தாக்கியப்பா
நேராக வெள்ளிதங்க மிரண்டுஞ்சேர்த்துச்
சூட்டுவாய் நாகமஞ் சாடிசேர்த்துச்
சுகமாக வுருக்கிடவே மாத்தெட்டாகும்
கோட்டுவாய் அரிதார மிருதார்சிங்கி
கொழுகின்ற சூதமங்கே நேருநேரே. (101)

நேராகப் பொற்றலையின் சாற்றாலாட்டி
நினைவாகக் குகையிலிட்டுச் சீலைசெய்து
வாராகக் குழிகெல்லி சாண்நீளத்தில்
வரிசையுடன் மணலிட்டு குகையைவைத்துப்
போராக மேலுமிந்த மணலையிட்டுப்
பிசகாம லாட்டெருவை நிரம்பவிட்டுச்
சீராகப் புடம்போட்டு வாங்கிமைந்தா
சிறக்கவே ஆறவிட்டு யெடுத்துக்கொள்ளே: (102)

கொள்ளடா பொற்றலையின் சாற்றாலாட்டிக்
கூசாம லெடுத்தந்தப் புடத்திற்போடு
விள்ளடா யிந்தவிடை வெள்ளிசேர்த்து
வியனாக வுருக்கியே தகடுதட்டித்
துள்ளடா கறியுப்பு பழச்சாற்றாலே
துயரான தகட்டுக்குட் பிசிறின்றாய்த்
தள்ளடா புடத்திலே செம்பு அற்றால்
சாதகமாய்த் தாய்கூட்டி யுருக்கிடாயே. (103)

உருக்கவே யின்னமொரு வேதைகேளு
உத்தமனே குடவனைத்தான் தகடுதட்டிப்
பெருக்கவே மருதோன்றி தொட்டால்வாடி
பேராம லாட்டியே தகட்டிற்பூசி
கருக்கவே காரமிட்டு உருக்கிச்சாய்க்கக்
காரணமாய்ப் பச்சைமஞ்சட் சாற்றிற்சாய்க்க
பருக்கவே ஊரல்போய் கனகமென்றும்
பசும்பொன்னு மென்பார்கள் பாருபாரே. (104)

பாரப்பா நாகமொரு கழஞ்சிதூக்கிப்
பருவமுட னிவ்விடைக்கு இந்திரகோபம்
பாரப்பா இதுவெல்லாம் மணத்தக்காளிப்
பால்விட்டு ஆட்டியே வாங்கிக்கொண்டு
பாரப்பா, அயக்கின்னி ரண்டுண்டாக்கிப்
பாச்சியே சீலைசெய்து ரவியில்வைத்துப்
பாரப்பா கனபுடமாய்ப் போட்டெடுக்கப்
பானுபோற் செந்தூரம் பாரிலாடே (105)

ஆடப்பா யிதனாலே கோடாகோடி
அதனாலே நவலோக மெல்லாந்தங்கம்
ஓடப்பா யிதனாலே குளிகைசெய்து
ஓட்டினு லீரேழு வுலகந்தாண்டும்
ஊடப்பா காயசித்தி மண்டலந்தான்
உண்ணவே அருணனைப்போற் றேகமாகும்
தேடப்பா மகேமணியைத் தெளிந்து போற்று
சேர்த்திடுவாள் தம்மோடே சேர்ப்பாள்பாரே. (106)

பாரப்பா மூன்குகைதா னுருக்கிப்பார்க்கப்
பதினாறு மாத்தாகும் பொய்யோயில்லை
காரப்பா கார்த்திகையின் கிழங்குதன்னைக்
கனமாகக் குடைந்ததற்குட் சூதம்விட்டுச்
சேரப்பா மூடியந்தக் கிழங்கால்மைந்தா
சிறப்பாயிப் படியஞ்சு புடமேபோடு
நேரப்பா காரீயஞ் செம்பிரண்டு
நேராக இருமூன்று களங்கமொன்றே (107)

ஒன்றிடவே ஒன்பதனை மாத்துமாகும்
உள்ளபடி சொல்லிவிட்டே னுருஞ்சொல்லார்
வென்றிடவே சொன்னைவேர் பழச்சார்விட்டு
வெண்ணெய்போ லாட்டியே வாங்குமைந்தா
கொன்றிடவே செப்புருக்கிச் சாய்த்தாயானுற்
கோதன்றி யூறல்போய் சுத்திபாச்சு
சென்றிடவே செம்பொன்று வெள்ளிகாலு
சேர்த்துருக்கி வுண்டைபோற் சிமிழ்தான்தட்டே (108)

சிமிழேது மனோசிலைதான் சழஞ்சியொன்று
சிவலிங்க அவ்விடைக்குக் சழஞ்சிகூடச்
சிமிழேது இவைமூன்று முருக்கஞ்சாறு
செப்பரிய புளியாரைச் சாறுவிட்டுச்
சிமிழேது இறுப்பைசெய்த் திபமேற்றிக்
திருவட்டக் கிணைக்காலிற் றீபம்வைக்க
சிமிழேது வெல்லாந்தான் சித்தியாச்சு
சித்தர்களைக் காணவிங் கேற்றுவாயே. (109)

விளக்கேற்றி வெண்ணெய்கன்றுய்ச் சுவறினக்கால்
விருப்பமுடன் வாங்கியே வெள்ளியத்தில்
அளப்பமுடன் ஒன்றிடவே பழுக்குங்கண்டாய்
அப்பனே சாதிலிங்கங் கழஞ்சிவாங்கிக்
குளப்பமன்றி ஆவிசெய்யிற் றெலாந்தாம்போல்
குறையாம லொருபடிதான் வற்றுமட்டும்
இளப்பமன்றி மெழுகாகும் வெள்ளியத்தில்
ஐய்ந்தாக்கால் மாத்துவு மேழாங்காணே. (110)

காணவே சிலையொடு லிங்கங் காணும்
களங்கமில்லா அத்தாரத்தா மரையுங்கூட்டித்
தோணவே மிரட்டியொரு புடத்தைப்போட்டுச்
சுகமாக வெடுத்துபின் முன்போலாக
நாணவே புடமூன்றிப் படியேசெய்தால்
நன்றாகத் தாம்பிரத்தி னூறல் போகும்
பூணவே மூன்றுசெம்பு வெள்ளியேழு
பூட்டிவொய் மாத்தஞ்சு புரிந்துபாரே. (111)

பாரப்பா சூஸ்திரத்திற் பொருளையெல்லாம்
பகர்ந்தேனே பரியாச மல்லவுண்மை
பேரப்பா தேவியுட பூசைமார்க்கம்
பேரின்ப யோகமொடு ஞானமார்க்கம்
ஆரப்பா அஞ்சனமுந் தம்பனங்கள்
அட்டகர்ம மாடுகிற மார்க்கந்தானும்
நேரப்பா மறைப்பின்றி நூற்றுப்பத்தில்
நிலைபலிக்கச் சொன்னேன்குருத் திரந்தான்முற்றே. (112)

பலித்திடவே தாம்புரத்தின் சுத்தியேது
பண்பாக மூன்றுபலங் குகைக்குள்ளிட்டுப்
பொலித்திடவே அண்டத்தோல் தூளாயாட்டிப்
போட்டப்பா செம்பிடைக்குத் தூளைத்தூவிக்
கெலித்திடவே பொடிதூவி யுருக்கினக்கால்
கேள்மகனே விராகனொன்று வீரஞ்சேர்த்துச்
செலுத்திடவே அண்டத்தோர் செம்பிடைக்குச்
சேர்த்துமறு படியுந்தா னுருக்கி வாங்கே. (113)

வாங்கியே வெள்ளியேழ் செம்புமூன்று
மாட்டியதை யுருக்கிடவே மாத்தேழாகும்
பாங்கியே தாம்பிரத்தின் தொழிலுக்கெல்லாம்
பண்பான வேதையதாம் பாருபாரு
ஏங்கியே திரியாதே இல்லத்தோடே
இருந்து கொண்டு காயசித்தி யிதமாச்செய்து
நாங்கென்ற சாதியிலே சஞ்சரித்து
நந்தியைப்போல் வாழ்பவர்க்கு முத்திமுற்றே. (114)

கருவூரார் குருநூல்சூஸ்திரம் ௱௰௪.

முற்றிற்று.

☞ கருவூரார் சாஸ்திரங்களில் அநேக இடங்களில் மறைபொருளாகவும், கருப்பொருளாகவும், கூறப்பட்டன. அவைகளை வைத்திய பரிபாஷைத் கருப்பொருள் அகராதியில் பார்த்துக் கொள்க.

உ

குருவே துணை.

157-வது:

கோங்கணர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஆதியந்த சூஸ்திரம் சஅ.

அகண்டபரி பூரணமா யாவுந்தானாய்
ஆதியந்த மில்லாவம் பரத்தைப்போற்றிப்
புகண்டவொளி யாய்மூல வன்னிக்குள்ளே
பொருட்சுடராய் நின்றவிநா யகன்றான்போற்றி
இகண்டமுத முன்சிலம் பொலிக்குட்புக்கி
யிருந்துரைக்கும் பூரணமா யெங்குந்தானாய்த்
துகன்றுநின்ற மூலர்பதஞ் சிரமேற்கொண்டு
சொல்லுகிறேன் ஆதியந்தச் சுருக்கந்தானே. (1)

சுருக்கமா யறுகாண்டம் முன்பின்சொன்னேன்
சொல்லாகப் பெரியோர்கள் சொன்னநூலும்
இருக்கமறப் பார்த்துடனே யிப்படிநாம்சொன்னால்
செகத்திலுள்ளோர் சிவக்கியானந் தெளியாரென்று
பெருக்கமுட னறுகாண்டம் பிரிவாய்ச்சொன்னேன்
பெரியோர்க ளென்பிழையைப் பொறுத்துக்கொள்வார்
தருக்கமற மூக்காண்டஞ் சுருக்கியானும்
சாற்றினே னேழ்நூறுங் கற்பம்நூறே. (2)

நூறான ஐஞ்ஞூறுங் காண்டமுன்றும்
நுணுக்கமாய்ச் சொன்னேன்காப் பேழுலட்சம்
ஆறான வெழுலெட்சச் சுருக்கமுன்றும்
தனைக்குறுக்கிச் சூத்திரமாய் நாலுபத்துப்
பேறாக அஞ்சுபத்தும் நூறுக்குள்ளே
பேசினேன் கண்டுகொள்வாய் பெருமையாக
வேறாகச் சுருக்கியொன்றாய்ச் சொல்வேன்சித்தர்
விளங்கடியைப் பேணியிச்சாத் திரந்தான்பாரே. (3)

நூல்.

சாத்திரந்தா னறுகாண்டம் விரித்துச்சொன்னேன்
தனைக்குறுக்கி முக்காண்ட மைஞ்ஞூறாகும்
சூத்திரந்தான் மூன்றுரைத்தேன் கற்பம்நூறும்
தோசமில்லை மோசமில்லை சொன்னேன்கேளு
சேத்திரந்தான் நாற்பதுக்குள் வழலைமார்க்கம்
திறமாகப் பாடினார் சிலநூலெல்லாம்
கோத்திரந்தான் மூலகுரு சீஷவர்க்கம்
கூறினேன் கணபதியின் கடாட்சத்தாலே. (4)

கணபதியைத் தினம்போற்றி நந்திபோற்றி
கயிலாசச் சட்டைமுனி பதமேபோற்றி
கணபதிக்கு மேல்நின்ற ஐயர்போற்றி
கருணைமனோன் மணித்தாயின் கழலேபோற்றி
கணபதியும் ஆத்தாளுங் கூடும்போது
காசினியிற் பூரணத்தின் கலையைப்போற்றி
கணபதியை மூலத்தே யறிந்துபோற்றி
கனலெழுப்பக் குண்டலிக்குள் நந்தியாச்சே. (5)

ஆச்சப்பா நந்திசொல்ல ஞானமார்க்கம்
அறிவோடே கூடிநின்று மேற்கொண்டேறிப்
போச்சப்பா யென்னசொல்வேன் பூரணந்தான்
புருவமையந் தமர்திறந்து சிலம்பொலியைப்போற்றி
வாச்சப்பா போச்சுதென்று மிருந்தேன்நந்தி
மதியிருந்த பட்டணத்துக் கப்பாற்சென்றேன்
பேச்சப்பா வழிகொண்டு திரும்பிவந்தேன்
போரான பூரணத்திற் சிக்கினேனே. (6)

பூரணமாய் நின்றதொரு மனத்தின்வீதி
புகழான சூரியன்றன் பிரபைக்குள்ளாய்க்
காரணத்தின் வெளிபோலே ஒளியாய்நின்ற
கதிரொளியை வாசியினாற் கண்டுதேறு
சீரணமாய்ப் போகாமற் செப்பக்கேளு
திறமாகச் சொல்லுகிறேன் தீட்சைமார்க்கம்
பாரணத்தில் மூன்றுபத்தோ டிரண்டுஞ்சொன்னேன்
பரிவாக அறுபதுக்குட் பரிந்துகாணே. (7)

காணப்பா தீட்சைபெற்ற வழலைமார்க்கம்
கைமுறையாய்ச் சொல்லுகிறேன் கபடுநீக்கி
பூணப்பா வெண்ணெய்விட்டுக் கழற்றுமார்க்கம்
முறையாகச் சொன்னேன்கேள் நாற்பதுக்குள்
தோணப்பா சட்டைமுனி யுரைத்தசூத்ரம்
சுந்தரனே பாடிவைத்தா ரிருபத்தஞ்சில்
நாணப்பா பதினெண்பேர் பாடலெல்லாம்
நலம்போலப் பாடினா ரிரசங்கண்டே. (8)

கண்டதொரு நூலெல்லாம் பார்த்துப்பார்த்துக்
கைமுறையை யறியாமற் சுடுவார்கோடி
விண்டதொரு முப்பூவு முடிக்கக்கேளு
விதமான முப்பூவின் பேரைக்கேளு
உண்டதொரு விந்துவென்றும் வட்டமென்றும்
உப்புறைந்த சமுத்திரத்தில் நாதமென்றும்
பண்டையிலே கயிலாச மூர்த்திசொன்ன
பார்முப்பூத் தீக்ஷைவிதி கிழித்திட்டாரே. (9)

கிழித்திட்டார் மூலரிரு நூறும்வாங்கிக்
கெடிதாகப் பின்பதைநான் தெண்டம்பண்ண
அழித்திட்டா ரடக்கமதாய்ப் பாடச்சொல்லி
அப்போது நாற்பதுசூத் திரத்தைச்சொன்னேன்
ஒழித்திட்டார் நவகோடி சித்தரெல்லாம்
ஓகோகோ கொங்கணன்யான் வெளியிற்போட்டேன்
பழித்திட்டா ரிப்படித்தான் வழலைமார்க்கம்
பரிபாஷை யில்லாமற் படித்திட்டாரே. (10)

படிப்பதிலே விந்துவுடைப் பிறவிகேளு
பாரடிப்புக் கால்கட்ட தென்றுமந்த
மடிப்பதிலே மண்ணென்றும் மாத்தாவென்றும்
மாதுறுவ ருதிரமென்றுஞ் சுரோணிதந்தான்
குடிப்பதிலே யிணங்கியுறக் கூட்டியென்றுங்
கொல்லாமற் கொல்லுகிற சத்தியென்றும்
வெடிப்பதிலே காரியென்றும் விசயியென்றும்
வேதாந்தம் வண்ணாத்தி கதிரின்மேலே. (11)

மேலாக ரவியினுட பேரேதென்னில்
விளம்புவேன் முடியென்றும் விந்தாவென்றும்
பாலான வித்தென்றுஞ் சிவமென்றும்பேர்
படுபாதி வழலைபடைத் தளிக்கும்வண்ணான்
சேலான மதயானை கல்லுப்பென்றும்
செகசால மாடுகிற உப்பிதென்றும்
காலான காலென்றுஞ் சவுக்கனென்றும்
கட்டுகிற வித்தைநவிதங் கரைகொள்ளாதே. (I2)

கொள்ளாத காயியென்றும் குசவனென்றும்
குடிகெடுத்த உவச்சார மென்றுமாகி
விள்ளாத கொள்ளியென்றும் வேதனென்றும்
வெட்டவெளி யாயிருந்த விமலனென்றும்
கள்ளாத வனல்செறிந்த உப்பிதென்றும்
கட்டாக வழலையென்றும் செய்தேயெண்ணெய்
ஓள்ளாத கருப்பனென்றும் ஐவனென்றும்
உவருப்பின் குலமிதுதான் கல்லுப்பாமே. (I3)

கல்லுப்பின் வகைசொல்லக் கேளுகேளு
கருணைபெறு மகத்திசர் கடல்நீருண்டே
வல்லதொரு சவர்கொளுப்புச் சமுத்ரமாச்சு
வளமான ஞானியுப்புச் சித்தர்போதம்
வெல்லுகின்ற சீருப்பு மண்ணேயென்றும்
மேலென்றும் வாயுவென்றும் ஆதியென்றும்
சொல்லுவேன் பாறையுப்பு விதனிறோடு
சுத்தகெங்கை முதற்சத்தி யொன்றுபாரே. (I4)

ஒன்றான தீட்சைவிட்டு பூசிநீரில்
உத்தமனே ரவிமுகத்தில் உருவிப்பாயச்
சென்றுலே பஞ்சகெண தீட்சையாறு
தீட்சைவிட்டுத் தேசிபிலே திறந்துகாய்ச்சி
நன்றாயுப் பெடுக்கவெழு பிறப்புமாச்சு
நந்தியையும் அஷ்டகர்மந் தனைக்கும்பிட்டு
என்றநவக் கிரகத்தாற் பாண்டத்துரில்
இசைந்தவுப்புப் பிடரியிலே யிருக்கும்வாங்கே. (15)

வாங்கியவும் பெடுத்துதச தீட்சைக்குள்ளே
வளமான விந்துவுட காதம்மீறும்
ஒங்கியதோ ரேகதசம் அதுநீர்சொல்வேன்
உற்றதொரு பாறையுப்புப் பலந்தானென்று
தாங்கியதோர் வெடியுப்புப் பலந்தானெட்டு
தனக்குபரி சீனமுழுப் பலமேகூட்டிக்
காக்கிசையா யிந்துப்புப் பலந்தானென்று
கடியதொரு சாரமொன்று கூடன்றே (16)

ஒன்றான பலவிதம் அரைப்பைக்கேளு
உணர்வெருக்கம் பால்சேர அண்டம்பத்து
நன்றாகத் திறநீராம் பத்துச்சேர
நாலுக்கொன் றுய்சாறு சாமமாட்டு
சென்றுடி யோர்விருத்தம் சத்துப்போகும்
திரமாக ரவிமுகத்தில் பக்கங்காய
அன்றுட கம்மரைப்பாய் சாமமொன்று
அப்பனே பொடித்துளா மதுதான்பாரே. (17)

பாருநீ யறுசரக்கைச் சொல்லார்சொல்லார்
பரிபாசை யூகமதாய் மறைத்துவைத்தார்
தேருநீ பணியில்வைக்கச் சலமதாகும்
செப்பார்கள் சத்திக்குள் ளகதீட்சை
காருநீ சிவத்துக்கு நிரைச்சொன்னேன்
காட்டாது கருமறைப்புச் சொல்லக்கேளு
சாருநீ முதநற்றீட்சை பூமிநாதம்
சமனாக நவச்சாரந் தாக்கியிட்டே (18)

ஆட்டையிலே வெட்டெறும்பு மடக்கவேதான்
அரைத்திதிவாய் நாற்சாமம் அண்டநீரால்
வாட்டையிலே தினமொன்று சாமமொன்று
வாகாகப் பொடித்துளாம் பக்கமொன்றிற்
கேட்டையிலே பனியில்வைக்க நீராகும்
கெடியாக ரவிமுகத்தி லிருந்துவற்றிக்
கோட்டையிலே வடமுகத்தி லிருந்தசொக்க
குபேரனுடைத் தனமெல்லாங் கொள்ளையாச்சே. (19)

கொள்ளையிட்டான் வாதமெல்லாங் கூகூஐயோ
குபேரனென்ன கயிலையென்ன சிவர்க்கிடுண்டோ
தள்ளையென்பார் பிள்ளைகள்தாங் கோடாகோடி
தருவான யோகதச தீட்சையாச்சு
வெள்ளையென்ற பாறையுப்புப் பிறப்பேழானல்
வெள்ளமன்றி யூசியில்நீர் விருதாமொன்றில்
எள்ளளவுந் தப்பில்லா துரைத்தேனெட்டும்
எளிதல்ல தேசியிரு தயத்துநீரே. (20)

நீராலே நவமாச்சு தீட்சைமார்க்கம்
நெறியாகச் சாமமது பத்தேகண்டோம்
பாராதே முப்பூவு முடித்தாயானாற்
பாழாகும் வாதமெல்லாங் குளிகையில்லை
வாராது ஞானமங்கே மனம்பேயாகும்
வாயிலடை திருடருடன் மனம்செல்லாதே
வாராதே பிணங்களுக்கு நேராயப்பா
பிசைந்தபழம் புளிகூட்டி யாட்டிடாயே. (21)

ஆட்டியே தீக்கொளுத்தி வெந்தசுண்ணம்
அஞ்சுதான் காய்ச்சிவிட்ட உப்புச்சுண்ணம்
மாட்டியே புரியட்டம் பூவையர்க்கு
வளமான பூரணத்தின் நோட்டம்பாரு
காட்டியே கனிநாலுந் தினமேகேளு
கைமுறையில் வெண்கருவாஞ் சக்கிலந்தான்
பாட்டிலே சொல்லார்கள் விந்துவாலே
பகலவன்றன் முகத்திலரைத் திடுவர்தாமே. (22)

ஆமப்பா வில்லைசெய்து காயப்போடு
ஆறுதின மானபின்பு கூடனுக்கு
காமப்பா நித்தமொருக் காலேதுத்திக்
கட்டாகக் காத்தாட மூலைக்குள்ளே
தாமப்பா குடுகொண்டு கூடன்சாகும்
தருவான தலைதெரிக்கப் பக்கந்தன்னில்
வேமப்பா நெறிகனியின் சாற்றினாலே
விளம்பவே நாற்சாம மரைத்துக்கூட்டே. (23)

அரைத்ததனை வில்லைசெய்து காய்ந்தபின்பு
அஞ்சுசுண்ணக் குகைக்குளிகை வைத்துமூடி
நிரைத்ததொரு சுண்ணக்கல் நடுவேவைத்து
நேராக அஞ்செருவிற் புடத்தைப்போடு
பரைத்தாய்க்குஞ் சஞ்சனுக்கும் பூசைபண்ணு
பாங்காக ஆறினபின் னெடுத்துக்கொண்டு
விரைத்தலத்தாஞ் சுக்கிலத்தை யுண்டாருடன்
விளங்கிடவே நீருமொரு பலத்தைவாங்கே. (24)

வாங்குவா யிந்தவிடை பாறையுப்பு
வளமான சிகமப்பா கண்டிடைக்குத்
தாங்குவாய் நீமுலைப்பால் தன்னாலாட்டிச்
சார்வாக ரவிமுகத்திற் காய்ந்தபின்பு
பாங்குவா யாறின மானபின்பு
பகருவே னின்னமொரு பழிகொள்பிண்டம்
ஓங்குவாய் மின்னடியைக் கலசத்திட்டு
உற்பனமா யரன்மூடி யதன்மேல்வையே. (25)

வைத்ததின்மேல் மூத்தனயின் னடியைத்தானும்
வளமாகச் சில்லிட்டுச் சீலைசெய்து
நைத்ததொரு கசபுடமே தீர்த்தபின்பு
நயியாலே அரைத்ததனை வில்லைசெய்து
மெய்த்திடவே யுலர்த்தபின்பு வெளிப்புடத்தில்
வெண்மையதாம் நின்மலமாம் வெளுத்தபூவாம்
கைத்தகனி யமுரிபடி நாலுக்கொன்று
காட்டியெரி யப்பாகும் ரவியில்வையே. (26)

ரவியிலே யுலர்த்தவுப்பும் நற்பூவொன்றும்
நாட்டியதோர் கற்பூர மொன்றுங்கூட்டிச்
செவியிலே யிருந்ததொரு குருவுமொன்றுந்
திரமாக நால்மருந்துங் கழஞ்சுயேழும்
புவியிலே யிருந்தமான் புருஷன்வாழ்க்கைப்
புகழ்ச்சியில்லா புரைத்தேனைப் போதவாங்கித்
தவியிலே வீரமொரு கழஞ்சுகூட்டு
சனத்திலே நீராகும் படிதான்ரெண்டே. (27)

ரெண்டுபடி நீருட்சோ டசமாம்பூரம்
நேராகப் பலம்நிறுத்தவ் விதம்போடு
கண்டதொரு நீருண்ண ரவியிற்போடு
கலங்காதே திங்களொன்று காய்ந்தபின்பு
விண்டதொரு அஞ்சுசுண்ணக் குகையில்வைத்து
மிதமாக மேல்மூடிச் சீலைசெய்து
பண்டையிலே கற்சுண்ணங் கீழ்மேலிட்டுப்
பாங்காகச் சாமமொன்றுக் கெரித்திடாயே. (28)

எரித்திடவே நாற்பத்து முக்கோணத்தை
இன்பமுறப் பூசைபண்ணு நந்திபூசை
பெருத்தசிதம் பராபூசை யீசன்பூசை
பெலக்கவே கணபதிக்குப் பூசைபண்ணு
பொருத்திடவே பதினெட்டுச் சித்தருள்ளம்
பூரிக்க மவுனத்தைத் தியானம்பண்ணு
தரித்திரம்போம் ஞானம்முண்டாய்ச் சண்டாளம்போம்
சாற்றினேன் முப்பூவின் வழலைதானே. (29)

தானென்ற வழலையிலே எண்ணெய்கூட்டிச்
சவுக்காரஞ் செய்திடுவார் சித்தரெல்லாம்
ஊனென்ற எண்ணெய்தனைக் கழற்றிப்போட்ட
ஊறியல்லோ சுண்ணமதா யெடுத்துக்கொண்டு
வானென்ற கடுங்கார மதின்மேலேற்றி
மகத்தான வழலைதன்னைச் சுண்ணமாக்கி
ஏனென்ற குளிகைசெய்வா ருபாசத்தான்
இதமாகச் சாரணையுந் தீருவாரே. (30)

வாரமுப ரசமிரண்டு பத்தோடாறும்
வளமாகச் சோதிதங்க மோடுருதம்
வீரமுடன் கெந்தியுஞ்செந் தூரம்செய்து
வெவ்வேறே தின்றிடுவீர் தேகசித்தி
சாரமுள்ள வழலைதொட்டார் கோடாகோடி
சாஸ்திரமுஞ் சூஸ்திரமும் நிகண்டுஞ்செய்தார்
சோரவுமே சுண்ணமதாய்ப் பாடிச்சூத்ரம்
சுட்டலைந்து கெடுகிறதாச் சூட்டினாரே. (31)

சூட்டியதோர் வழலைக்கு முறைசெய்யாமற்
சோம்பலா யனுவலவுத் தப்பிற்றானால்
காட்டிகளும் பேராது சாரமில்லை
நாடிகளை வைத்திருக்குஞ் சடையர்போலாம்
ஏட்டிலே யெழுதிவைத்த பாடமெல்லாம்
இத்திலே பொய்யாகு மென்மேற்றோஷம்
சாட்டிறால் யானேது செய்வதப்பா
சவிப்பானால் வாதமதுகலைப்படாதே (32)

தலையோடே காலறிந்து முடிக்கவேணும்
தவறாமல் ரவிமுகத்திற் காயவேணும்
மலையாதே தீட்சையெல்லாம் உறவும்வேணும்
வாசமிகுங் கற்பூரம் மருவவேணும்
கொலையாளைச் சேர்ந்துவரும் பஞ்சபூதம்
கொடியதொரு புரியட்டம் பாழ்மூன்றொன்றாம்
கலையான சோடசத்தை மறவாதேநீ
கடுங்காரச் செயநீரை மறந்திடாதே. (33)

மறவாதே கடுங்காரச் செயநீர்சொல்வேன்
மகத்தான அண்டமது நாலுவாங்கி
உறவாய்பின் காணில்வெண் கருசேராவாறு
உத்தமனே யெருக்கம்பால் சேராவாறு
திறமான மாங்காய்ப்பால் சேராவாறு
திருகுகள்ளி திரிக்கள்ளி சதுரக்கள்ளி
குறையான கொடிக்கள்ளி படர்ந்தகள்ளி
சுத்தமா னக்கள்ளிப் பாலோடாறே. (34)

ஆறான யிலைக்கள்ளி வெள்ளெருக்கு
அப்பனே எட்டுமொன்றாய்ச் சேராவாறு
கூறான நாகவிஷம் இருவிராகன்
கொளுகொளுத்த செங்கோட்டைத் தயிலக்காக
வீறான தயிலமுடன் பாலோடெல்லாம்
வெண்கருவிற் சேர்த்துவிடு மருந்துசொல்வேன்
பேறான சுத்தரசம் வீரம்பூரம்
பெருத்ததொரு மூதண்டச் சுண்ணமஞ்சே. (35)

அஞ்சோடு அஞ்சுசுண்ண பண்டசுண்ணம்
அதனோடு முதல்தீட்சை பூமிநாதம்
கஞ்சான கருநாவி கெவுரிவெள்ளை
நவச்சாரம் பொரிகாரம் சீனக்காரம்
கிஞ்சுகின்ற சூடனொடு வளையலுப்பு
அறவான எவச்சாரம் பாறையுப்பு
மிஞ்சியதோர் வெடியுப்பு மதிவிளுப்பு
மேலான இந்துப்பு காதநஞ்சே. (36)

காதிலுறை பிசினோடு கோழிக்காரம்
கவுதையுப்பு அமுரியுப்பு மலநீருப்பு
சீதிபெறும் புழுகினொடு மிருபத்தாறும்
நிசமாக வகைக்கிரண்டு காசுதனுக்கு
மாதிவுடை யொருவியுப்பு வேதியுப்பு
வாலையுப்பு உமுரியுப்பு மூலவுப்பு
சாதிரமுந் தேனிலுப்போ டாறுங்கேளு
தாவுமிடு கழஞ்சுபழச் சாற்றிலாட்டே (37)

ஆட்டியதோர் முன்மருந்தோ டாகச்சேர்த்து
அப்பனே கன்னைநீர் விட்டுஆட்டித்
தாட்டிகமாய்ச் சாமமொன்று அரைத்தபின்பு
சாதகவெண் காரப்பா நுள்ளேமத்தி
பூட்டியதோர் பூட்டெல்லா மிதுவேபூட்டு
போக்கன்றிக் கடுங்கார மரைத்துப்போட்டுக்
காட்டியதோர் கடுங்கார முள்ளபடிசொன்னேன்
கைகண்ட வாதமெல்லா மிதனுக்காமே. (38)

காணப்பா செயநீராம் நாலாநாளிற்
கடுங்காரி மகாசாரி யென்றநாமம்
தோணப்பா சுண்ணமெல்லா மிதனால்வேதை
தொடுகின்ற வித்தையெல்லா மிதுக்குள்ளாச்சு
பூணப்பா பதினெண்பேர் சொன்னநூலின்
போக்குப்பா இதனுடைய போக்கும்போரு
வீணப்பா சொல்லவில்லை நீருண்டாகில்
விஷமான குருவண்டி னரிசிபோடே (39)

போடப்பா அறரிசி பொடித்துப்போடு
புகழான சக்கிலத்துட் டிடைதான்வரு
ஆடப்பா பிதுவிகொண்டே அண்டமெல்லம்
ஆமம்மா அண்டமொடு சொட்டால்தீரும்
சாடப்பா நவலோகங் கண்டால்தீரும்
சாக்கோடு உபரசங்க ளெல்லாம்தீரும்
பாடப்பா வெளிற் பனிபி லோவிலில்லை
பார்த்தவொரு நீராலே தொந்தமாமே. (40)

தொந்தமென்றுற் கரைகாணு தப்பாகேளு
தொடுகுறிபோல் வழக்கியின்மேற் றோன்றிநின்று
அந்தமென்றே ஆதியென்றே ஆடப்போறோம்
அரகரா வாராலும் முடிவுகாணுர்
இந்தவகைக் கடுங்காரம் யாருஞ்சொல்லார்
இதைவிட்டுக் கடுங்காரம் வெவ்வேறும்பார்
சிந்தையிலே ஞானவொளி கூட்டிநுற்போற்
திருமூல நாயனென்னை மெச்சிட்டாரே. (41)

மெச்சிட்டார் சட்டைமுனி நாயன்றானும்
மேலான போகருமோ ஏன்னைப்பெற்றார்
மெச்சிட்டார் மச்சமுனி கருவூராரும்
வெளியிலே போட்டாரே வாதமெல்லாம்
மெச்சிட்டார் கட்டியதோ ருப்பைக்கண்டு
விண்ணெழும்பும் குளிகைமணி யென்பாரையா
மெச்சிட்டார் சிவயோக ஞானமார்க்கம்
வேதாந்த சாத்திரத்தில் விளம்பினாரே. (42)

விளம்பாத சாத்திரத்தைப் பார்த்தாலேது
விடியுமட்டும் பொழுதுமுற்றும் படித்தாலேது
விளம்பாத வேதத்தி லாதுசொல்லார்
வியாசர்மேற் குற்றமில்லை விவனுத்தாரம்
விளம்பாதே போனதென்ன உலகப்பேயாம்
மேதினியிற் சமுசார வாழ்க்கையில்லை
விளம்பாதே போனதுவும் மெத்தநன்று
விருதுபெற்ற சஞ்சீவி யிந்தநூலே. (43)

இந்நூல் பாராட்டால் வாதமேது
எடுத்தவொரு கைமுறையிற் றவறென்றுது
இந்தநூல் பாராட்டால் முப்பூவேது
எழுமசபை கடப்பதற்குக் குளிகையேது
இந்தநூல் பாராட்டால் தீட்சையேது
எனமக்காள் ஞானமொடு அறிவக்கேது
இந்தநூல் நாற்பத்து நான்குஞ்சித்தர்க்
கியம்பினேன் சாஸ்திரத்துக் கிதுதான்முற்றே. (44)

கொங்கணர் ஆதியந்த சூஸ்திரம். ௪௪.

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசிவீதி ஸ்ரீ பரப்பிரம பக்தராகிய ஆறுமுகஞ் சேர்வைகாரர் அவர்கள் வீட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குமரன் றுணை

153-வது:

கொங்கணர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

வாதகற்பசூஸ்திரம் ௱உ௰

ஆதியா முதற்காண்டந் தன்னைத்தேர்ந்தே
அப்பனே நடுக்காண்டக் கருவையெல்லாம்
நீதியாம் வாதகற்ப சூஸ்திரம்போல்
தெரியாத்தே யின்னூலின் சூக்ஷங்கண்டேன்
வாதியாஞ் சிவயோக னவனேசித்தன்
மகத்தான சித்திதரு மிந்நூலைத்தான்
சோதியாம் போகருட கடாட்சத்தாலே
சொல்லுகிறேன் விபரமதாய்த் தொகுத்துத்தானே. (1)

தானென்ற முப்பூவை நூல்கடோறும்
சவுக்கார வழலையென்று சித்தர்சொன்னார்
வேனென்ற கைபாகம் புடமெரிப்பு
விளம்பெதோர் கருவெல்லா மூடிப்போட்டார்
கோனென்ற பராபரத்தில் நிறைந்தசாய்பால்
குருவென்ற வகையென்ன தாயேயென்றேன்
பானென்ற ரவிகாந்தி பூமிநாதம்
பாங்குனக்குச் சொல்லிவிட்டேன் பாரென்றாளே. (2)

பாரென்று சாகாத காலைநோக்கிப்
பண்பான வேகாத தலைகொண்டே டத்தி
சீரென்ற நடுவான புருவமய்யம்
செகசாலப் பூரணத்தில் நின்றுகொண்டு
காரென்று சொன்னகனை பதியைப்போற்றக்
கருணையுண்டா மென்றனருங் காட்சிமுத்தி
கூறென்று போகர்சொல்லச் செய்தமார்க்கம்
கூறினேன் விஞ்சைதனைக் கூறினேனே. (3)

கூறுகிறேன் திரிகோணம் நந்திபீடம்
கொளுந்தான பிரணவத்தால் மேலேகட்டி
மாறுகிறேன் ஹரிஓம்சன பதிவாவென்று
வழுத்திவாய் மேல்நூறு சித்தம்பாரு
ஆறுதார யாதார மாறும்பார்த்து
அரப்பெரிய வாதவித்தை யட்டகர்மம்
ஏறுகிறேன் மனைஞ்சொக்கி அறிவுகூட
யென்மக்காள் பாசவினை யெல்லாம்போச்சே. (4)

முப்பூ

போச்சென்ற முப்பூவின் கருவைக்காண
புகலிப்போ சொல்லுகிறேன் மக்காள்நீங்கள்
ஆச்சென்ற உப்பென்ன வென்பாராகில்
அவர்கையிலே வர்தமில்லை யறிந்துகொள்ளு
நீச்சென்ற உப்பைவிட்டால் வாதவேலை
நிலைக்காது நிலைக்காது நிலைக்கவென்றால்
ஓச்சென்ற வழியின்னால் சொல்லவேணும்
உற்றபுவிதனில்விளைந்த உவர்தான்முப்பே. (5)

உப்பான பூநீறைச் சலத்திற்கொட்டி
ஒளிவான தெளிவிறுத்துப் பஞ்சகாச்சல்
கொப்பான வெடியுப்புப் பலந்தானொன்று
கூட்டதிலே சீனம்ரெண்டு இந்துரெண்டு
ஒப்பான சத்திவெட்டு சோடசந்தான்
உத்தமனே கல்வத்தி லிட்டுக்கொண்டு
செப்பான வெண்கருவி லெருக்கம்பால்வார்
சிறந்தபழச் சாறாட்டி அரைத்துப்போடே. (6)

போட்டரைக்கிற் றூடனொரு காசபோடு
புகழான சரக்கெல்லாஞ் சேரவொன்றாய்
நீட்டரைக்கிற் சாமம்ரெண்டுக் சதிகம்வேண்டாம்
நிலையானவில்லைசெய்து கொண்டு மக்காள்
காட்டரைக்கில் ரவிதனிலே காயப்போடு
கனமான சுண்ணாம்புக் குள்ளேவைத்து
ஆட்டரைக்கி லுடுப்போற்றி யெரிப்பாய்சாமம்
அத்தோடே வாங்கியெள்ளைப் புடத்தைப்போடே. (7)

புடமெடுத்த முப்பூவைப் பார்த்தால்மக்காள்
புகழான தங்கம்போல் வெளுத்திருக்கானும்
குடமெடுத்த கொல்லையின்னுள் மகளின்தேவி
குதிகொள்ளா துன்முகத்தில் குறையொன்றில்லை
தடமெடுத்த தலையாரி யிதுவேசேரில்
சதக்கான கன்னரைந்தான் கண்ணுற்றானும்
விடமெடுத்த சவுக்காரக் குருவிதச்ச
வெள்ளாட்டுக் கெதிர்ப்பட்ட வேங்கையாச்சே. (8)

வேங்கையென்ற முப்பூவின் பேர்தான்சொல்வேன்
வெறித்தவெங்கப் பேரண்டம் வெள்ளிச்சாரை
நாங்கையென்ற சிவனுக்கும் பட்டிராசன்
சரக்கென்ற செந்தூரக்குக் காலன்காலன்
ஓங்கையென்ற உப்புடனே ஒடுங்குமெல்லாம்
உரைக்கிறாம் வெளியாகச் சொன்னேன்பாரு
பாங்கையொன்று கண்டவனே வாதஞானி
பரிசான வழலையுப்பு குன்றதாமே. (9)

குன்றதுபோ லாகவென்றால் தொந்தித்தேறு
கோடிமட்டில் குறையாமற் றொந்தமேறும்
வென்றிதரும் முப்பூவாம் பூமியுப்பு
வேரிழம் பவளமேலாய் விளங்கிற்றப்பா
பொன்றிமெல்லுன் உலைத்துணையிற் பெண்ணுக்கானால்
புகழாகுங் கடைத்தெருவில் புண்காட்டாள்போல்
கன்றலில்லா முப்பூவும் கிடைக்காண்மக்காள்
கைவிட்டால் சீஷனுக்குந் தாழ்ச்சிதீரே (10)

தாழ்ச்சியென்ற நாள்வருமோ மக்காள்கேளீர்
தண்டாகச் சீஷனுக்கு உபதேசிக்கில்
வாழ்ச்சியென்ற மலம்புண்ணும் சித்திபோகும்
வருமப்பா வெருபாவ மனம்பேயாகும்
ஆழ்ச்சியென்ற கோபத்தில் சபித்தாயானால்
அடியோடே தவமெல்லா மழிந்துபோகும்
சூழ்ச்சியென்ற சித்திரைபோல் வாயைமூடில்
அன்பமென்று மெய்தாது அகந்தான்காணே (11)

சுகமான சீஷன்வந்து அடுத்தானானால்
சோதிப்பாய் பன்னிரண்டு ஆண்டுமக்காள்
அகமில்லாத் தொழில்செய்தா லெல்லாம்போதி
அனிம்புசற்றே யடைத்தாக்கா லகலத்தன்று
தகமான உப்பேது பானுபானு
சாதகமாய் மதியேது பூரம்பூரம்
உகமான மென்னைசொல்வேன் பூரணமேஅய்யா
உயிர்பூர முட்டுப்பு ஆமோடே. (12)

ஆட்டுகிறேன் மதியோடே துருசினையும்
அப்பனே மூன்றுசன்ன மிடைக்குவீரம்
கூட்டவே ஒன்றாகச் சிவந்துபோகும்
குறையாமல் தங்கத்தில் பத்துக்கொன்று
ஊட்டுகிறேன் ரவியில்வைத்துப் புடத்தைப்போடு
உத்தமனே பரிதன்னை முயர்வுமெத்த
மூட்டுகிறேன் பரியோடே வீரமப்பா
முத்துப்போ லிருந்ததுவும் பவளமாச்சே. (13)

பவளமென்று முத்தென்று கிலிமென்றும்
பாடினதோர் நூலெல்லாம் மிதுக்கேபேரு
சவுமென்ற துருசுகண்டால் மூன்றுமாச்சு
சாதகமாய்த் துருசுவிட்டா லெல்லாம்போச்சு
கவளமென்றால் வாய்திறக்கும் புரவியப்பா
கடிவாள மென்றாக்கால் வாயைமூடும்
சவளமென்றால் தடிக்காரன் அஞ்சினாற்போல்
சண்ணித்துத் துருசுஉப்பு ரெண்டும்பாரே. (14)

ரெண்டினமும் உப்புஉப்பு மக்காள்பாரு
நேர்பான வெடியுப்புப் பூமிநாதம்
ஒண்டினமாங் கல்லுப்பு கடலின்நாதம்
ஒடுக்கப்பி லொன்றுபிரு திவியிலொன்று
கண்டினமாம் ரெண்டறிந்தா லவனேவாதி
கைமுறையா லதைக்கட்ட விதைத்தான்கட்டும்
மண்டினமா யிதைக்கட்டி லதைத் தான்கட்டும்
மக்களே உப்பாலே உப்பைக்கட்டே. (15)

கட்டியதோர் வெடியுப்பைப் பூநீர்கட்டும்
கலந்துளபூ நீரைவெடி யுப்புக்கட்டும்
தட்டிவெடி யுப்புக்கா ரத்தைக்கட்டும்
உயர்கார மதுதுருச முதலெல்லாந்தான்
தட்டினதோர் விராட்டியைப்போல் திருப்பிப்போட்டு
சண்ணியப்பா சரக்கெல்லாந் தனித்துக்கொல்லும்
மட்டினது வென்றுசொல்ல முடியாதப்பா
மகத்தான முப்பூவின் வளப்பந்தானே. (16

தானென்ற பூரணத்தில் மனஞ்சென்றேதநித்
தற்பரா னந்தமென்ற அறிவைநோக்கி
வேனென்ற காலயுக்தா வெழுத்துவாசிக்கி
மென்மேலுஞ் சதாசிவ்வ்டை தனிவிருந்து
மானென்ற சிவகாமி பாதம்போற்றி
வழங்கியதோர் மெய்ஞ்ஞான அதீதங்கண்டு
கோனென்ற புருவத்தி னடுவேயிருக்கும்
குறிப்பான அருள்தானே மேலதாமே. (17)

தேலான சீனத்தைத் தொட்டுட்டு
மேருவுக்கு அரைவாசி பதியமாத்து
கோலான கலமெல்லா முன்னேகட்டில்
கோடான கோடிதனை விரிந்தாடும்
சேலான கண்ணுடைய சிவகாமித்தாய்
செப்பினுள் சீனத்தின் திரத்தையெல்லாம்
ஆலால முண்ட அரன் சீனவர்ணம்
அவருக்குப் புரியட்டும் வங்கமாச்சே. (18)

ஆச்சப்பா சீனமது சேர்ந்தமுப்பூ
அப்பனே அரிதாரம் வீரங்கட்டி
ஓச்சப்பா வங்கத்திற் பூசிக்காய்ச்சி
உத்தமனே புடம்போட உயர்ந்தசுண்ணம்
வாச்சப்பா வாசனைக்குச் சூதஞ்சாகும்
மற்றதெல்லாங் காற்றடித்தால் மாண்டுபோகும்
வீச்சப்பா கவர்சங்கஞ் சொல்லமாட்டேன்
மென்மேலும் மென்மேலும் விசைமெத்தாச்சே. (19)

விசைமெத்த வங்ககண்ணந் தொந்தங்கோடி
மேலான கவர்கோடி சங்கமாகும்
பசைமெத்த உடலுக்குப் பூசைமெத்தும்
பாங்கான தொழில்வேறு செய்யும்பாரு
தசைமெத்த நரம்பெலும்பு உதிரம்வேறு
தான்கூடி முறைபலது தனம்பும்பாரு
அசைமெத்த தத்துவங்கள் பொறிபாராமல்
அறிவொடுக்கி மேலேறித் திரியலாமே. (20)

திரியலாங் கண்டத்தி லேறியோடில்
தேசமென்ன அண்டமென்ன கைக்குள்ளாச்சு
திரியலாங் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து
சிவசிவா வென்றெழுத்தை மூலத்தூன்றி
திரியலாங் கண்டிப்போ விவ்வுதேகம்
செகசால மத்தனையு மிதுக்குள்ளாச்சு
திரியலா மலைதோறு மெதிரேசித்தர்
சிவனேவா வென்பார்கள் சிறந்தகூட்டே. (21)

கூடப்பா தாளகத்தில் வங்கம்வீரம்
கொள்கியதை அஞ்சவகைக் குகையிலூதி
ஆடப்பா சொல்வதற்கு முடிவுகாணேன்
ஆட்டெல்லா முன்னூட்டுக் கதிகமாகும்
போடப்பா துருசியின்மேல் வீரங்கூட்டிப்
புகழாக அஞ்சவகைக் குகையிலூதி
மூடப்பா மால்தேவி கீழேயாச்சு
முதண்டத் துருசுஅடி மேலுமாச்சே. (22)

ஆச்சப்பா துருசினுட போக்கைச்சொல்ல
அரியயற்கு முடியாது அடியேன்காணேன்
போச்சப்பா வித்துருசு பரியில்வீழ்ந்தால்
பொற்கண்ணைப் போக்கையந்தப் போதங்காணும்
வீச்சப்பா பின்காண்டுந் தள்ளிவிட்டு
விளங்கியதோ ரடியெல்லாம் வெளியாய்ச்சொன்னேன்
மூச்சப்பா அத்திடத்துக் கொக்குமொக்கும்
முட்டியதோர் கடுவேகந் துருசபாரே. (23)

பாரப்பா பெதிஞலே வாதசூட்டு
பராபரமாக் குருசாலே சூதத்தாலே
பாரப்பா பெதிஞலே தங்கத்தாலே
பறக்கிறதோர் குளிகையென்ன வங்கத்தாலே
பாரப்பா சத்திதெல்லாங் காரத்தாலே
பருகியதோர் செயநீரோ சாரத்தாலே
பாரப்பா சன்னமெல்லாம் வீரத்தாலே
பருகின்ற குருவேது குருவதாமே. (24)

குருகவிட்டார் விருதமது கட்டதப்பா
கலங்கியதோர் பாடபூது காதுகாதாம்
உருக்கியதோர் சாரம்விட்டால் குருவுருகுசாகா
ஒழுக்குமுறாக்கி வெசயன்டத் துண்டமேறு
விருதுபெறுஞ் வீரம்விட்டா லெசன்றாமிரு
விளக்கியதோர் சாரம்விட்டால் சுத்தமாச
தருகியதோர் தங்கம்விட்டால் வேதையாக
சாதனங்கள் கண்டுகொண்டு சாதிப்பீரே. (25)

சாதிக்க விதனுடம் காதுவேதம்
தப்பாது தப்பாது தாய்த்தான்சொன்னள்
வாதிக்குங் குருவிதுதான் வர்மமப்பா
மகத்தான அதைதானும் வளமாய்ப்பாரு
வேதிக்கும் நவலோகங் கல்லுசெங்கல்
விளங்கியதோர் மண்மரமும் வெருவிப்பொன்னும்
ஆதிக்கு மனுவிக்கு மிதுதான்மூலம்
அம்மம்மா வென்னசொல்வே னறிந்துபாரே. (26)

அறிந்ததால் மூகம்பாரு வாதசித்தி
அறியாமற் சடாதேநீ தோசமெத்த
மறிந்துநின்று வாய்வாதங் கேட்டுக்கட்டால்
மாண்டபின்பு காய்ப்பிறப்பாய் மனிதன்போலவன்
செறிந்துநின்று மாயிமதம் சித்தம்பூசி
நினைவாலே ஆதாரம் நீட்டிப்பாரு
செறிந்துநின்ற வாதம்வந்து சித்தியாகும்
தேசிகனும் கண்ணூறு மாறும்பாரே; (27)

பாடினதோர் சூஸ்திரத்தில் சித்தர்சொன்ன
பலனூலே பாராய்ந்து பார்த்தால்விட்டும்
கூடினதோர் நந்திசொன்ன குறிகன்றாக்கு
குறையாத புராணத்தின் குணமோ அய்யா
ஆடினதோ ரகண்டத்தில் சவடேயானல்
ஆகரா ஆச்சரிய மப்பாசொளாய்
தேடினதோ ரின்னூலில் திருவானால்
சிவென்பார் சித்தரெல்லாம் செப்பினேனே. (28)

செப்பினதோர் கும்பமுனி புராணத்தில்
திறமான மவுனமென்ற தேகசூக்கும்
செப்பியதோர் மந்திரந்தான் காணப்போமோ
திறந்துசொல்வேன் சிக்குனிவா ஐயென்றேது
செப்பினதோர் மந்திரங்கள் போலேயல்ல
சிவனோடு தாய்வந்து சிறந்தாட்கொள்ளும்
செப்பினதோர் சகலசங்க வித்தைகளெல்லாம்
சித்திக்கும் வேடான கோடியாமே. (29)

மங்கக்களிம்பு.

ஆமின்னங் குருசொன்று சொல்லக்கேளு
ஆகரா மிதின் சூருக்கு யாருக்காகுர்
வாமின்னும் வங்கத்தைத் தகடுபோட்டு
வளமாகக் கத்தரித்துப் பலமேயொன்று
வேமின்னம் வீரங்காற் பலமேபூச
வேறல்ல சிருநீரால் விரவிப்பூச
காமின்ன மரசனடப் பட்டைவாங்கிக்
கலக்கவிதைப் பாப்பியதை மேல்த்தோல்மூடே. (30)

மூடியத்த காராலே சுத்திகட்டி
முழுக்கவொரு சீலைமண்ணை முன்னயப்பண்ணி
கூடியத்தக் கனபுடமே போட்டாயானால்
குணமான நெல்ப்பொரிபோல் காணும்பாரு
உடியித்த வங்கந்தான் கண்ணமாச்சு
ஒருவருக்குஞ் சொல்லாதே ஊரல்போகும்
ஆடியத்த மேகநின்ற வாதியர்கா
ளறிந்துகொள்ளுக் குருசொல்ல அதுவாய்ப்பாரே; (31)

பாரந்தச் செம்பற்று வென்னையானால்
பன்பேதி சனபேதி சத்தபேதி
வாரந்தத் தூபமொடு நீபேதி
வகையான தெரிசனத்தில் பரிசபேதி
சேரிந்தப் பரிசனசத் தானபேதி
கிட்டாத குளிகையுமாம் திறமாய்ப்பாரு
ஆரிந்த அருமையுடை கத்தைக்காண்பார்
அரகரா பின்னாவி லறிந்துபாரே. (32)

அறிந்துநீ வாதத்தைப் பார்க்கவென்றால்
அப்பாகேள் ஞானமையுனக் கறிவிப்பேன்பார்
பிறிதொன்றை யெடுத்தெடுத்துப் பார்க்கவேண்டாம்
போரான அருகதனிலே நானிந்துபாரு
மறந்திந்த அருகவிட்டால் வாதம்போச்சு
மகத்தான மனதுவிட்டால் ஞானம்போச்சு
கறந்துநின்ற ரூதம்விட்டால் வர்ணம்போச்சு
கைமுறையால் தங்கம்விட்டால் புடமும்போச்சே. (33)

வேறு.

போச்சென்ற கருவை யெல்லாம் புகழ்பெற வுனக்குச் சொன்னேன்
காச்சென்ற பூனீராடு கண்டந்தச் சாக்கு வெவ்வே
ஆச்சென்ற ரூடு வெல்லாம் அனைத்தனைத் தனுவே செய்யில்
வாச்சென்ற வேதை சித்தி மனதுள்ளே மாட்டி வாங்கே. (34)

லிங்கக்கட்டு.

வாங்கிய லிங்கத் துக்கு மாத்திரம் அருக சிங்கி
தூங்கிய கவசஞ் செய்து சமர்த்தாக வாட்டு வாட்டு
பாங்கிய கருப்பே யோடிப் பாருநீ யுருக்குப் போல
ஓங்கிய லிங்க ரூதம் உறுதியாய்ச் சாரும் பாரே. (35)

பாருநீ யின்னால் தன்னில் பலனெலா முணர்ந்து கொண்டு
பாருநீ மனதுக் கேற்ற பக்குவ மெல்லாந் தேரனும்
பாருநீ போதந் தன்னைப் பளிச்சென்று பேறவோடும்
பாருநீ பாரு பாரு பார்த்துரை முத்தி யாமே. (36)

பாரித்த லிங்கம் போலப் பருவமாய் வீரம் வாட்டுப்
பாரித்த லிங்கம் போலப் பருவமாய்க் கெந்தி வாட்டு

பாரித்த லிங்கம் போலப் பாஷாண மெல்லாம் வாட்டி
பாரித்தத் அருக சிங்கி படிமுறையே ருகந்து சாமே. (37)

சாமது வொன்றே டொன்று தனிச்சரக் கதனைக் கண்டு
போமது வெவ்வே றாகப் பூட்டிடில் கட்டுங் கட்டும்
வேமது காந்தி போல விளங்கிய வுருப் பாதி
நாமது வெளியாய்ச் சொன்னோம் நன்முற்ற வாறு கேளே. (38)

ஆறுகேள் அருக கொண்டு மழுகான வேதை யாடத்
தாறுகேள் திரிவங் கந்தான் நான்மூன்று வீரகன் மூன்று
மாறுகேள் காண்டிக் குள்ளே வாரதில் ரெண்டு ரூகம்
பேறுகேள் வென்னைக் கண்டார் பெலமான ரெண்டும் போடே. ()

போட்டதைக் கிண்டிப் போடு பொடியாகு மெல்லா மப்பா
மாட்டதில் பூரங் கால்தான் வழலையா மூவர்ப்பூக் கால்தான்
நீட்டதில் வீர மொன்று நேர்ந்ததை கருவை விட்டுப்
பூட்டதை வில்லை போலப் புகழாகப் புடத்தைப் போடே. (40)

புடந்தீர்ந்து கொண்ட பின்பு போடதில் ரூதம் பாதி
அடந்தீர்ந்த ரூதம் போல அப்புனே கெந்தி போடு
கடந்தீர்ந்த தென்று வாதக் கருவினால் வனையம் போடு
தடந்தீர்ந்த கருவா லாட்டித் தனிப்பட வில்லை கட்டே. (41)

கட்டிய வில்லை தன்னைக் களங்கறக் குகையில் வைத்து
ஒட்டிட புடத்தைப் போடு ஓகோகோ சிவந்து போகும்
அட்டிய விதற்குப் பேர்தான் ஆனந்த குருதா னப்பா
எட்டிய நிமினை நாவில் யிதானென்று பூசு பூசே. (42)

பூசியே வாட்டி மெள்ளப் புகழாகப் புடத்தைப் போடு
ஆசிய நிமினை தானும் அப்பனே சிவந்து போகும்
காசிய நிமினை யொன்று கொடுத்தங்கம் நாவில் பூசி
தேசியே புடத்தைப் போடச் சிவந்திடுந் தங்கம் பாரே. (43)

பாருநீ யகாரந் தொட்டுப் பகர்ந்திடும் உகார மிட்டு
சேருநீ ஓகார மிட்டுச் சிறந்ததில் மகார மிட்டு
காருநீ சத்தி யிட்டுக் கலந்திடுஞ் சூல மிட்டு
வருநீ சிங்கு வங்கு யேகவுச் சாமுள் ளிட்டே. (44)

உள்ளேதான் விருந்த சிந்தை தூவென்று வெளியைப் பிரிக்கத்
தள்ளேதான் அடைந்தபடி சாத்திரங்கள் சமைந்த தன்று
நள்ளேதான் பூசை செய்யால் நாலது பேச மோதனை
அள்ளேதா னண்டாண்டம் அடங்கலு நிறைந்தார் காணே. ()

காணித்தத் தெய்வ மந்திக் காரிணி தனிலுன் போசொல்
பூணித்த மனதை விட்டால் போதமென் றறிவு செல்லா [ல்
தாணித்த அருள்போக் காட்டால் யாருக்கும் அருளுண்டோசொ
நாணித்த அப்பைத் தொட்டால் நரைக்கிழுஞ் சாகா தப்பா. ()

சாகிற சரக்கை யெல்லாம் சாத்திர மினத்தைக் கண்டு
போகிற வேகந் தன்னே போக்கொடே கொடுத்துப் பாரு
வாகுற வர்ணங் காணும் மாற்றது செம்பக் காணும்
வேகிற பிணத்தைக் கண்டு விறசொக்கப் போட்ட வாறே. (47)

ஆருன போக்கில் நீங்கி ஆடிநீ திரிய வேண்டாம்
மாருன சொல்லும் வேண்டாம் மந்திர வட்டம் வேண்டாங்
கூருன பொய்யும் வேண்டாம் கொலைகள வனுவும் வேண்டாம்
பேருன தாயின் பாதம் பிடித்துநீ தொழிலைப் பாரே. (48)

தொழிலைநீ பார்க்கும் போது குருக்கள் தப்பும் தப்பும்
தொழிலைநீ பார்க்கும் போது குட்டிய கனலே யேறும்
தொழிலைநீ பார்க்கும் போது சொல்முறை மறதி யாகும்
தொழிலைநீ பார்க்கும் போது குருமா மின்னூல் பாரே. (49)

தங்கம்.

பாருநீ தங்கம் நீறப் பார்க்கிற வித்தை சொல்வேன்
தாருநீ கண்டர் சாரம் சமனாய் அரைத்துக் கொண்டு
கோருநீ விரன் மேலே கொளுத்திய வாட்டு வாட்டு
தாருநீ சுத்தாய் வீரந் தனிப்படக் கட்டுந் தானே. (50)

கட்டிய வீர மொன்று கடுத்தங்கம் நாலி லூட்டி
ஓட்டிய குகையில் வைக்க ஓகோகோ பொருமிச் சித்தம்
மட்டிகான் வாதம் பாரு வாய்வாதம் போடு போடு
கொட்டிய தங்க நீற்றைக் கூவென்றுர் பறக்கும் பாரே. (51)

பாருநீ யின்ன மொன்று பருவத்தைச் சொல்வேன் யாணும்
தாருநீ யிருபத் தஞ்சிற் தனிமுப்பூ ஒன்றாய்க் கூட்டி

கோருநீ கருவா ளாட்டிக் கொளுகிய அடைபோல் தட்டி
காருநீ ரவியில் வைத்துக் கமிக்கென உலர்ப் போடே. (52)

உலர்த்தபின் வட்ட வோட்டில் உள்வைத்து ஓடு மூடி
அலர்த்தபின் சுத்த தோ றம் அப்பனே சீலை செய்து
கலந்தபின் முளங்கால் மட்டும் கடியதோர் எருவைப் போட்டு
அலர்த்தபின் முப்பூச் சுண்ணம் அப்பனே அறைகி றேனே. (53)

அறைகிறேன் காரி ரெண்டு அப்பனே நாரி யொன்று
பறைகிற வினங்க ளென்று பருமாவின் தேவி யொன்று
நிறைகிற மீனஞ்சு மஞ்சு சோரக விராகன் தூக்கித்
துறைகிறேன் குருவைப் போட்டுச் சுழல்வென் கருவா ளாட்டே. (54)

ஆட்டியே வெள்ளை மேலே அப்பனே யிதுதான் பூசி
பூட்டியே வாட்டிச் சீலை புகழாக ஒன்று சுத்தி
நீட்டியே உப்புப் பூசி நிலைபெற வூதிப் போடு
காட்டியே வெள்ளை யுள்ளே கலங்காதே சுண்ணம் வாங்கே; (55)

வாங்கியே குருக்கு சேரு மகத்தான அருசு சிங்கி
பாங்கிய வழுதி சிங்கி பருகிய சார சிங்கி
தாங்கிய கெந்தி சிங்கி சாரமாங் காரந் சிங்கி
வோங்கிய நாவி சிங்கி யுப்பொன்று மில்லைக் காணே; (56)

வங்கநீர்.

காணுநீ வங்கந் தானும் கலங்காதே சுண்ண மாக்க
வேணுநீ போயத் தோடு வெள்ளாட்டு எருவுங் கூட்டு
தோணுநீ பொடியாய்ப் பண்ணி சுகமாக வைத்துக் கொண்டு
மாணுநீ வங்கந் தன்னை வளமாகத் தகடு போடே. (57)

தகடது பெலக்க வேண்டாந் தளமாகத் தகடு போடு
திகடது தாள கத்தை நீற்றுவாய் சுண்ணத் துள்ளே
வகடது வீரங் கூட்டி வார்க்கரை யண்ட நீரால்
பகடது வங்கத் துக்குப் பாங்காகப் பூசு பூசே. (58)

பூசியே ஓமத் தூளைப் புகழ்கோணிக் குள்ளே தூவி
யாசியே வங்க ரேக்கை யப்பனே பாத்தி வைத்து
வாசியே மேலே ஓமம் வளமாகப் போடு நன்றாய்
காசியே பாயைப் போலே கடுகவே சுருட்டிக் கட்டே. (59)

கட்டியே பதனமாகக் கிக்கவே பெருவைப் போட்டு
வட்டியே நிலைய மூட்டில் வாகாக வெரியப் போகும்
தட்டியே வக்கச் சண்ணங் குகிர்க்குள் செவ்வை யாகும்
மட்டிகாள் வாத மென்ற வாருதி யோட லாமே. (60)

ஓடலாங் கோடா கோடி யுற்றோர் தொந்தக் கோடி
ஆடலாஞ் சரக்கைத் தொட்டு அப்பனே சுக்கங் கோடி
தேடலாஞ் சொர்ண சித்தி சிவயோக கற்ப சித்தி
நாடலாங் கண்டு பாரு நவில்கிறேன் நன்றாய்க் கேளு. (61)

கேளுநீ வெள்ளை யொன்று கெடிமாலின் தேவி யொன்று
தாளுநீ ருத்த மொன்று சங்குமாத் தார மொன்று
வாளுநீ சாரமொன்று வழங்கிய பூர மொன்று
ஆளுநீ களஞ்சி யாறும் அப்பனே தூக்கு தூக்கே. (62)

தூக்கியே யண்ட நீரால் சுகமாக அரைத்துச் சாமம்
தாக்கியே பழச்சார் குத்தி தனியரை வாலை யாகும்
வாக்கியே வாலை யோடே மாட்டியே கார சாரம்
தேக்கியே சமனாய் மூன்றும் சிறக்கவே கருவா லாட்டே. ()

ஆட்டியே நாகம் பத்தில் அப்பிடு மப்பா மூன்றாம்
பூட்டியே புடத்தைப் போடு புகழாக உருக்கிப் பாரு
நீட்டியே கண்விட் டாடும் நிலைத்தது நாகக் கட்டு
கூட்டியே சமனாய்க் குகன் குறையாமற் குளிகை பண்ணே. ()

பண்ணவே குடிகும் பாரு பதினாறு மணியாய்க் கோர்த்து
நண்ணவே மூல மந்திரம் நாட்டோடு மேத்து வெத்து
உண்ணவே கெவுன சித்தி போடலாக் கையு மில்லை
இன்னமே நோய்கள் நாசம் சிறந்துடல் காத்தி காணே. (65)

காணவே மனதிற் பூசை கவடறச் செய்வா யானால்
பூணவே ஞானத் தன்னை புக்கலாம் புக்க லாம்பார்
சேணவே வெள்ளை யென்று சேர்ப்பியே விட்டா யானால்
ஆணவே வாத ஞானம் அடியோடே தகைந்து போமே. (65)

போகுமே மர்மம் விட்டால் பொலிவான வாதம் பொய்யாம்
வாகுமே யாட்டித் தப்பில் மலர்ந்ததே உலர்ந்து போகும்

வேகுமே புடங்கள் தப்பின் விரைந்தங்கே கட்டிச் சேரும்
பாகுமே யுருத்துத் தப்பில் பண்பான விட்ட மாமே. (67)

விட்டம்போ லாதிப் போட்டு வெகுநாளைப் பொய்யென் றோதே
இட்டம்போற் செய்வா யானால் சேரவும் பலிக்கு மப்பா
மட்டம்போ லாக்க தென்பார் வளமான சாவிக் கேடும்
இட்டம்போல் கண்ட மாத்து மியம்பாய்நான் சொல்லக் கேளே.

கேளுநீ நாலு மூன்று கெடியாக வர்ணங் கண்டால்
தாளுநீ பீஜம் போட்டுத் தாக்காதே யெல்லாய் போகும்
வேளுநீ தங்கங் கூட்டி விரைந்தங்கே புடத்தைப் போடு
ஆளுநீ தங்கத் தோட அதின்கலை யிறங்கும் பாரே. (69)

இறங்காமல் கடிந்துக் கொண்டு யிருக்குமே சிலது பாரு
உறங்காமல் மகனே நீயும் ஊட்டியே தங்கஞ் சேரு [கும்.
இறங்கான யிறங்கும் பாரு இருட்டெல்லாம் வெளியாய்ப் போ
அறங்கான மட்ட மெல்லா மாயிந்தப் பருவங் காணே. (70)

பருவமாய்க் கன்னி தானும் பாங்காகப் பூத்தா ளானால்
திருவமா யஞ்சா நாளில் திருபனாய் செச்ச ளித்தால்
கருவமா மலமே யிஞ்சத் தனிபூசை யாகும் பின்னை
அருவமாஞ் சலமே யிஞ்ச அந்தக னவான் காணே. (71)

காணவு ஞூதாத் தன்னை கடுவன்னி யிஞ்சி னுக்கால்
பேணவன் சேர்ப்ப மெல்லாம் பெரும்பாடாச் சாய்த்துப்போடும்
தோணவன் வாயு வேறின் சுக்கில முருஞ்சிக் கொள்ளும்
பூணவன் பரமே யிஞ்சில் புகழிலா மலடி யாமே. (72)

ஆயிந்த வரிசை போல அப்பனே யேம கெற்பம்
போயிந்தப் பிருதி விப்பால் புடத்துக்குக் கடித்துக் கொள்ளும்
தாயிந்தச் சிலமே யேறில் தழுக்கென வூற லேறும்
காயிந்த வன்னி யேறில் கண்டபொன் புடத்தில் போமே. (73)

போகுமே வாயு வேறில் புத்துப்போல் கருத்த
வாகுமே வானே யிஞ்சில் வர்னங்க ளொன்று
பாகுமே யிந்த மார்க்கம் பண்பாகப் பாரு பாரு
வாகுமே வயசு மாற்ற வளமே, த்தக் கேளு கேளே. (74)

சேருநீ விடையின் மண்ணில் வெளியாகப் பூசித் தேரும்
வாருநீ பெண்ணே யாகும் வயசவிக ளாற தாகும்
தேருநீ சுத்தி வேதம் சனாவ்பெண்ய தாகும்
காருநீ தியி லோடில் கன்னிக்கு மறுப தாமே. (75)

ஆயிந்த வாய்வி லோடில் அடங்கிற்ற நரப்ப தப்பா
தாயிந்த விண்ணே யோடில் சமைத்தது மிருப தாகும்
தூயிந்தப் பஞ்ச பூத ஒடுக்கத்தில் கெற்ப மாகும்
கோயிந்தக் குழந்தை சாவு கோடான கோடி தானே. (76)

தானென்ற பூத மொன்றில் தனிபஞ்ச மாகும் காலம்
வேனென்ற கடிகை தன்னை விளங்கவே பிரிதனைப் பாரு
வானென்ற கடிகைக் குள்ளே வபுசெல்லாம் வெளிய தாகும்
ஆனென்ற வந்த மைய மாதியிற் பிரிக்கச் சொல்லே. (77)

பிரிக்கையில் வயச மாயம் பேறாக வெளியாய்ப் போகும்
மரிக்கயின் கலக்கே யாகும் மார்க்கந்தான் முன்போ லப்பா
தரிக்கத்தான் கண்டு காரு சாதக மிதுதா னப்பா
செரிக்கத்தான் பிறந்த நாளை நேரென்பார் மூடர் தானே. (78)

கோரான கெர்ப்ப மெல்லாம் நிலையாகச் சொன்னே னப்பா
காரான யோக கெர்ப்பங் கண்டத்தப் படியே சொன்னேன்
தாரான ரெண்டும் பாரு சாதக வாதி யாகும்
வேரான பஞ்ச பூதம் விரைந்திட்ட சாக்கைப் பாரே. (79)

வேறு.

பாரேநீ வெங்கேறுஞ் சிலைரொன்று
பணித்துடன் அவன்முகத்தைப் பாருபாரு
தாரேநீ உறக்கமுற்றுத் தூங்கிடாதே
சற்றுமுகக் கலையைபறி சண்டியாகும்
கோரேநீ யவன்முகத்தில் மூத்தான்சிற்பான்
கொளுவியதோர் வாதமெல்லாங் குப்பைமண்ணும்
போரேநீ யிங்கேயாளே பூண்டானாகும்
பொற்கஞ்சம் போல்முகத்தான் பொருத்தம்பாரே. (80)

பொருத்தமென்ற கன்மலை நாசியிதில்
பூரணமாய் மேல்நோக்கி யதிவிற்கூடி

அருந்தமென்ற மெய்யாக முன்பிரேதி
ஆறதனை வைத்தபெருமை யாமிதம்
வருந்துமென்ற சூலமந்தி ரத்தைகற்று
வாதவித்தை சகலசித்தாம் வசமதாகும்
திருந்துமென்ற சிவயோக ஞானசித்தி
சேரவே யறுகாக தருகதானே. (81)

வேறு.

அறுகாக அறுக தொட்டு ஆதிவேன் இலிங்கம் பாரு
மறுகாத வீர மொன்று வளமான கார மொன்று
தறுகாத குருவே யொன்று தனிமூன்றும் விராகன் மூன்று
ஒறுகாத அண்ட நீறல் ஒக்கவே அரைத்துக் கொள்ளே. (82)

அரைத்திட்ட மருந்தை யப்பா அப்பொரு பல்லிங் கத்தில்
விரைத்திட்ட சாரம் ரெண்டு விளங்கிய துத்தம் ரெண்டு
நிரைத்திட்ட அரைப்பிட் டப்பு நிலையாக உலர்ந்த பின்பு
கரைத்திட்ட பேரண் டத்தைக் கடுகவே பொடியாய்ப் பண்ணே.

பொடியிலே பத்துக் கொன்று போட்டிடு வீர மப்பா
பொடியிலே பத்துக் கொன்று போட்டிடு மாவின் தேவி
பொடியிலே கருவா மஞ்சள் சருவலைப் புகட்டி மாட்டிப்
பொடியெல்லா மரைத்து மேலே புகழாகக் கவசம் பண்ணே. ()

பண்ணியே சீலை சுற்றிப் பரிவாக மணலில் வைத்தே
தண்ணிய புடத்தைப் போடு சட்டென உறைக்க நீயும்
அண்ணியே யிவிக்கச் சுட்ட அப்பனே வயிர மாகும்
மன்னிய பிசிக்கத் தாக்கு உற்பனம் கேள்சொல் வேனே. (85)

நேரவே வாத சித்தி நிலைக்கிற பழக்கஞ் சொல்வேன்
ஆரவே முப்பூச் சுன்னம் அப்பனே முன்னே பண்ணு
தாரவே உப்புச் சுன்னம் தனிப்பின்பு கருக்காய்ப் பண்ணு
தாரவே பூரச் சுன்னம் ஒடுக்கத்தில் நிறு நிரே. (86)

நீர்த்தபின் தருச பண்ணு நிரமான குதம் பண்ணு
ஆர்த்தபின் தங்கம் பண்ணு அப்பனே ஆதக் கேளு
சார்ந்தால் வாதத் தக்கு தனியிது ஆறு தாரம்
ஏர்ந்திந்த ஆறும் பார்த்தா ரெவரேனும் வாதி தாமே. (87)

வாதியாம் பேரே யாருமவுனத்தின் றெழுத்தைப் போற்று
ஆதியாம் வாத வித்தை அடக்கமுந் தித்தி யாகும்
சோதியாம் புருவ மையத் தடமொளி தானாகக் காணும்
நீதியாங் கவர்கள் போதி நிலைக்கிற துறைகிறேனே. (88)

வேறு.

அறைகிறேன் குருசொன்ன சாரமொன்று
ஆதார அவ்வாக் கடங்கின சகலமாகும்
பறைகிறேன் மீரயிடு சிவப்பாய்த்து
படிமுன்னே குருமுதல் தானெல்லாம்
நிறைவிலே நீறுகுஞ் சிலதுக்கட்டும்
நிஸ்பாத வேதையெல்லாம் நிலைத்துப்போகும்
உறையிலே உன்னசிவன் மூலம்பாரு
ஒருசொல்லும் தப்பாது ஒக்கவாமே. (89)

ஆமெனவும் ஊமெனவும் ரெண்டெழுத்தில்
அப்பனே ஓமெனவே யடங்கும்பாரு
சாமெனவுஞ் சொல்லாத மாயைநீக்கும்
சத்திரா னந்தமென்ற தாயைப்போற்றி
வாமெனவே யுட்கொண்டு வேறுகாமல்
மவுனமுற்றுப் பூரணத்தில் வாசியேற்றித்
தோமெனவே அண்டபகி ரண்டமெல்லாம்
துடர்ந்தேறிக் குளிகையிட்டு உருகினேனே. (90)

வேறு.

உருகியே விழும் போது ஓகோகோ மணியைக் கேட்டேன்
கருகியே பின்னுஞ் சென்றேன் பரவிய முரசங் கேட்டேன்
தருகியே பின்னுஞ் சென்றேன் தனிச்சங்கு நாதங் கேட்டேன்
அருகியே பின்னுஞ் சென்றேன் அறைந்தபேரிகைபோ லாச்சே. (91)

ஆச்செனப் பின்னுஞ் சென்றேன் அப்பனே மேக நாதம்
வாச்செனப் பின்னுஞ் சென்றேன் மதத்தான பிடிபோல் நாதம்
ஓச்சென வதன்மேற் செல்ல ஓகோகோ சிலம்பி னோசை
மாச்செனச் செவிடு மாச்சு மயக்கிற்றுக் கண்கெட்டேனே. (92)

கண்கெட்டேன் செவியுங் கெட்டேன் கருதிய நினைவுங் கெட்டேன்
பண்கெட்டேன் குளிகை கெட்டேன் பறக்கிற விசையுங் கெட்டேன்
விண்கெட்டே னறிவுங் கெட்டேன் மேவுது பொருளுங் காணேன்
தெண்கெட்டேன் சிலம்பி னோசை சேர்த்திருக் குதல்காணேனே. ()

வேறு.

சேர்ந்தஅய முருக்காரு வித்தைசேரு
இறந்திலயம் பலைகாலு கிழிபோல்க்கட்டி
வார்த்துணர்ந்த வாலழுப்புடைக் கிழங்குள்வைத்து
மருகிழங்கு மண்போட்டு மூடிவைத்து
கூர்ந்துணர்ந்த பக்ஷமொன்று நிறைந்தபின்பு
குறிபருவந் தெடுத்துவந்து பாகாய்க்கேளு
ஏர்ந்துணர்ந்த பெரிகால னெண்ணெய்வார்த்தே
யிதம்பெறவே பக்ஷமொன்று யிருத்திப்பாரே. (94)

இருத்தியதோ ரபொடியில் போடக்கேளு
இதமான வெண்கண்டா சாரகாரம்
பொருத்தியதோர் புல்ப்போல மனக்கின்வித்தும்
புகழ்பெரிய சவ்வீர மிளகுங்கூட்டி
அருத்தியதோர் தாளகமூ லிகைக்கட்டி
ஆகவெட்டி விராகனெட்டும் அபத்திற்கூட்டி
வருத்தியதோர் குகையிலிட்டு மாட்டியூத
மணிபோல நிற்குமதை யறிந்துபாரே. (95)

அறிந்தறியா திருக்கோர்க்கு மறியச்சொல்லேன்
ஆகாரா வின்னூல்போ லருந்துசொல்லார்
பிறிக்கினமுங் கட்டினசெந் தூரம்பாரு
போராக வர்ணமுண்டாம் புடமும்பாரு
மறிக்கவஞ்சுங் காணுட்டால் வாதியல்ல
வழுவாதே தொழிலிலொன்று மயங்கிடாதே
வெறிக்குகல்லா காசமில்லா தப்பாவாத
மேதேது பார்க்காலு மிறங்கிடாதே. (96)

இறக்கிநீத ஏறுமாற்று மிறக்கினாலும்
பேறான பிறைக்கெட்டி ஊதமட்டும்
பிறக்கவிலே வர்ணமெத்தக் கண்டமெல்லாம்
பேயரே நில்லாது மெருகுமாகும்
அறக்கவிலேச் சிவபெரு வாதியென்றேன்
அவனிருக்கு மிடங்கண்ட லவனேவாதி
திறங்குருவி ஞானம் நிலைவாய்ப்பார்த்து
நிலைத்துகண்டால் ரசவாதம் விளங்குந்தானே. (97)

நாகசெந்தி.

விளம்புகிற நாகரச செந்தூரங்கேளு
வேதையிட்ட மிகநூறுமாம் வெளியாய்ச்சொல்வேன்
தளம்புகிற விக்கரசம் பலமொன்றப்பா
தனக்கேற்க சுத்திசெய்த நாகங்கட்டு
குளம்புகிற வித்தெரண்டுக் கொக்கக்கெந்தி
கட்டப்பா வீரமென்று துருசுதானும்
ஒளம்புகிற காரமொடு சாரந்தானும்
இளசுவைகார வீரமிடை அதக்குள்மூட்டே. (98)

மாட்டுநீ சவ்வீரம் வீரகளஞ்சுன்
வளமாகக் கல்வத்தில் அரைத்தே யூட்டி
வட்டுநீ வயல்வேளைச் சாற்றைவார்த்தும்
ஒருபகல்தான் முழுதுமரைத் துலர்த்திப்பின்பு
காட்டுநீ சரக்கொன்றைப் பழத்தைப்பாண்டம்
கடுகடைத்துப் பூப்புடத்தில் தவிவமவாங்கி
நீட்டுநீ விட்டதைப்பா வெட்டிச்சாமம்
நிலையாக உருட்டியதை வைக்கக்கேளே. (99)

கேளுநீ பொன்னுமிளை சிமிழ்போற்பண்ணி
கெடியாக அரைத்தவுண்டை நடுவேவைத்து
தாளுநீ மேல்மூடிச் சீலைசெய்து
தனியான வாலுகைக்குள் மணலைப்போட்டு
மீளுநீ தீயெரிப்பாய் வெட்டிநாளும்
விளக்குமத்தப் பனிரெண்டு சாமத்தீயில்
மாளுநீ பராபரையுங் கனேசனோடு
வயிரவனைப் பூசித்து வேதைகாணே. (100)

அண்டச்சுத்து.

வேதையிடு மண்டோடு சுத்தாய்ப்போக
வெருகடியாம் வெருகடியாய் வெருவாய்ச்சொல்வேன்
பேதையாக் கருசொன்ற பூநீரொன்று
பேருள்ள வீரமொன்று பேணிக்கட்டி
பாதைபெறும் வெங்காரம் காலுபோட்டு
பதிந்திருக்குஞ் சாமமதிற் கல்தான்போட்டு
ஆதையிலே வெல்லமதாளரைத்துக்கட்டி
அதக்குள்ளொரு காசிடைதான் பொக்குபோடே. (101)

போட்டதெல்லாங் குளப்பிவொரு சிமிழில்வைத்துப்
பொரித்தெடுத்த அண்டத்தோல் தகட்டில்பூசி
கேட்டதெல்லாங் குகைநிறைய வைத்துமூடு
நிலையாக உருகியது சுத்தாயிருக்கும்
ஆட்டதெல்லா மண்டாண்டஞ் சுண்டைக்காய்போல்
அரகர நவலோகம் குருவேயாகும்
மூட்டதெல்லா முப்பாசங்கள் குருவேயாகும்
முறைமுறையாய் வேதையிடக் கோடிகாணே. (102)

வங்கக்கட்டு.

காணவினி வங்கமது கட்டிச்சொல்வேன்
கைவிட்ட குளிகைதான் கருதிப்பாரு
தோணவொரு குகைக்குள்ளே வங்கமிட்டுச்
சுழன்றுருகிப் போகிற மருந்துசேரு
பேணவரும் பூநாகம் கொண்டுவந்து
பிரம்பாக்கக் காயவைத்துப் பிசறக்கேளு
ஆணவரும் வெங்காரம் காலுதாக்கு
அதுக்குளரை காசிட்டு வீரக்காலே. (103)

காலான வீரமுடன் மூன்றுங்கூட்டிக்
கருவாலே விட்ட ரைத்து அதின்மேற்பூசி
கோலான பூநாகம் பொடித்துக்கொண்டு
கொடுத்துவா வங்கமங்கே யாடும்போது
சேலான சத்தையுண்டு வங்கங்கட்டும்
திறமாக வொவ்வொன்றாய்ச் செலுத்தகன்று
மேலான பொருளிதுதான் பாருபாரு
வேதைக்குக் குளிகைபடி விளம்பினேனே. (104)

குளிகையென்று சொன்னமொழி எளிதோசொல்லு
கூடுவது வெருகடியும் கூட்டிப்பார்நீ
அளிந்ததென்றால் விளக்கேற்ற நெருப்புவேணும்
அர[illegible]ஆச்சரிய பொன்துகேளு
உலர்த்தின்ற விளக்கெரிக்கத் தைலத்தைக்கண்டு
ஒடிமுன்போ லொளியாகும் வாறுபோல
கவிந்துநின்ற வாசிவைக்கொண் டக்கேடுது
தப்பாது திடமொளி தாருமபாரே. (105)

தாமென்ற வன்றவுக்கு நிலப்பமிர்க்குச்
சந்திரன்போல் முகமலர்தான் விளங்கவேணும்
யாமென்ற மேகம்போல் இலயம்வேணும்
மணியதாய் பவழம்போ லிருக்கவேணும்
தேமென்ற சுகரம்போல் சேர்க்கவேணும்
சிறந்தகுழை ரவிமதிபோ லிருக்கவேணும்
ஊமென்ற ஆரியமின் உற்றுப்பார்த்தால்
தூகோபொன் தவடோசம் பழமோபெண்ணே. (106)

சம்பழம்போல் மேனிகண்டால் வாசங்கேளு
சம்பங்கி மருவாட்சி செண்பகவாசம்
சம்பழம்போற் பிடிக்குளுக்கம் அடங்கவேணும்
தாயம்ரெண்டு மதயானை கைக்குகோரம்
உம்பளமாம் பால்மதுரா மிட்டேஉண்ண
ஓகோகோ புளைத்தேனு மொழுகுமெத்த
கும்பமெனக் குயமிரண்டும் கோடோகஞ்சக்
குடமருப்போ யிளநீரோ கூறிலேனே. (107)

கூருன வாசிரண்டில் கேசம்பார்க்கில்
கொளுமெயிதோர் பொற்கலத்துள் நிறைவித்தாம்
தாருன முல்லைப்பூப் போலாம்மூரல்
சார்க்கரை யன்னம்போற் றவுவார்கேள்
வேருன மனிதரையும் உற்றுப்பாரார்
வெருசாரி வெருசாரி போடிமோடி
ஆருன தொகைக்குள்ளே முதலாம்ஆதி
அம்மம்மா முதற்றைதா னறிந்துகொள்ளே. (108)

அறிந்துகொண்டே அவ்வினத்து மின்னைப்பார்த்து
அழைத்துவா பன்னிரண்டு பதினெட்டுக்குள்
மறிந்துநின்ற தயிலமிட்டு நீரையாட்டி
மண்டலந்தான் மதுரத்தை மெத்தவூட்டி
பிரிந்துநின்ற சமுத்திரமா மாமிபாய்ப்பண்ணு
போரான அடைகாயை யப்பாலாக்கி
அறிந்துநகன் வங்காட்டு நன்னெதிரில்
கடுமுன்னீற் றியதிலச் சூரம்போட்டே. (109)

போட்டெடுத்துப் பொற்சிமிழில் வைத்துக்கொண்டு
போடுங்கால் கொடிமிலைமிற் பூசிக்கையில்
கிட்டெடுக்கக் கொடுத்துவா நினைவாய்க்கியும்
சேரிதற்குள் பூப்பானால் கலத்திலவாங்கு
காட்டெடுத்துக் குருவிதற்குள் போடக்கேளு
கலங்காதே முப்பூவாஞ் சுண்ணம்பூரம
வாட்டடுக்க வீரமிடு மூன்றுங்கேளு
உத்தமனே முக்களஞ்சி மூன்றுங்காணே. (110)

காணிக்க மூன்றையுந்தா னொவ்வியூட்ட
கண்ணிமைக்குள் சவமாகும் காணுகாணு
கணிக்கச் சலம்பட்டா லெல்லாஞ்சாகும்
உத்தமனே உற்பனந்தான் சொல்லக்கேளு
பூணிக்க நீரைப்பிசி காணிவார்த்துப்
புகழான வேனமொரு பலந்தான்போடு
தோணிக்கப் பூவீருச் சுண்ணமொன்று
சுகமாகக் கற்பூர மொன்றுபோடே. (111)

போட்டடுத்துப் பிங்கானி ஞாடிவைத்துப்
பொருத்தற்கு மார்க்கமினி புகலக்கேளு
நாட்டத்த மோகமோகத்தைச் சாறுசெய்யும்
நலம்பெறவே காய்ச்சியதைக் கலக்கிவாங்கி
வாட்டத்துப் புகை நிலைந்தி தன்னிற்பூசி
ஒருசேரை யுள்ளுக்குக் குடிக்கச்சொல்லு
திட்டத்த வாழையிலை மேற்போட்டுத்
திடமாகச் செப்புவண்ணம் பொருத்திப்பாரே. (112)

செப்பியதோர் சேர்ந்தவென்றால் வசிரத்தானு
திறமாக வெழுதவென்றால் முகட்டிஆணு
ஒப்பியதோர் சாய்தலென்றால் அகண்டத்தானு
ஒகோகோ சரிதலென்றால் கவுளியானு
அப்பியதோர் குறிகளெல்லாங் கணிக்கலப்ப
அதிசயமே [illegible] கேட்டதோர் கேளுகேளு
செப்பியதோர் சேர்தலென்றால் விடியக்காலம்
தயவாக வெழுதவென்றால் முகட்டிற்கடே. (113)

கூடுநீ சாய்தலென்றால் மாலைநேரம்
 கொளுவியது சரிதலென்று விருளிற்சக்கம்
நீடுநீ வித்தைக்குள்ஒரு பூச்சக்கேளு
 நிலைத்திற் சாதமெல்லாம் செலுத்தக்கூடு
ஊடுநீ அதலைச் சங்கோட்டப்பா
 உயர்ந்துநின்ற மொகமொகவென்கை கண்டையோமே
ஆடுநீ புளிநரலை யஞ்சுகக்கேளு
 அப்பனே பழச்சாறு சமனுய்வாங்கே. (114)

வாங்கியேத்தப் பழச்சாற்றைப் பீங்கான்வார்த்து
 வளம்பெறவே செவ்வலரிப் பூச்சாற்றேறும்
ஓங்குமந்த சாரப்பால் சாரத்தூட்டி
 உயர்ந்துநின்ற அண்டிற்பால் சாரத்தூட்டு
பாங்கினதக் காரமொரு சாகனுக்குப்
 பரிவான புழுகுஒரு சாகனுக்கு
தேங்கியேத்த அதிமதுரம் கோஷ்டம்பூரம்
 சிறப்பான இரும்போடு சாதிக்காயே. (115)

காயோடு கஸ்தூரி சவ்வாதுகூட்டு
 கடியதோர் வால்மிளகு வேலமொக்க
வேயோடு ஓலைப்பூத் தாழைத்தேனும்
 வித்தகனே அண்டத்தோ டுயர்ந்தகுன்றி
வாயோடு பதின்மூன்று பிடையேகேளு
 வகைக்கொவ்வோர் காசிடைதான் மாட்டொட்டு
தேயோடு சூதமொரு காசுபோடு
 திறந்தரைப்பூச் சாறுபழச் சாற்றுலரானே. (116)

தாலென்ற வித்தைக்குள்ளே யாவின்வெண்ணெய்
 தானமூன்று காசிடைதான் சாற்றில்தோய்த்து
மாலென்ற சிமிழினுள்ளே யடைத்துக்கொண்டு
 வளமாக விலிங்கத்தில் மாட்டிப்பூசி
பாலென்ற அடியுண்டு தானத்திட்டப்
 பரிவான கோத்திற் பரிக்ஷாசக்கம்
காலென்ற இரேதசெர்டு பெருக்கிவெண்டும்
 வாரைமயிலே தளிர்பெருகும் வாங்கிக்கொள்ளே. (117)

வாங்கியதை முன்வைத்த பெருக்கியோடே
 மைந்தனே கூட்டிவிட்டுச் சேர்த்துக்கிண்டி
பாக்கினதை ரவியிலவைக்கப் படிகம்போலாம்
 பட்டவிடந் தொட்டவிட மெல்லாம்வெல்லும்
ஏக்கியந்தக் குருக்கண்டால் சித்தர்சொல்வார்
 யிதின்பேரே சொர்குரு விதற்குரமம்
ஓங்கியந்தக் குருவுண்டேல் வேதையாகும்
 உரைக்கரிதாம் உத்தமனே உண்மையாமே. (118)

ஆமெனவும் முதற்கதைதான் கிடையாவிட்டால்
 அடுத்தரெண்டைக் கண்டுநீ பதிந்துபாரு
தாமெனவே யிதுமூன்று லாகும்வித்தை
 சமுசயங்க ளொன்றுமில்லை தப்பாதொன்றும்
பாமெனவே நிலைபதிந்தே மைந்தாமைந்தா
 பாருலகிற் கிட்டியது கலைத்தலைப்பா
கோமெனவும் வாயடக்கிற் கொள்ளைபோகும்
 குறிகெட்ட வாதிகளே குறிப்பாய்ப்பாரீர். (119)

பாரப்பா காந்தமாம் பொடியித்தூடு
 பரிவான பிறுதார சிங்கிசெப்பு
சேரப்பா பலமொன்று கூடவீரம்
 திறமான கெந்தியரி தாரம்விக்கம்
கூறப்பா வெங்காரமாறுங்கேளு
 குறிப்பாக ஒருகளஞ்சி விதமொக்க
வீரப்பா பழச்சாறு விட்டேயாட்டி
 வில்லைசெய்து உலர்த்தியன்பு புடத்திற்போடே. (120)

போடப்பா குக்குடங்கா னதிகம்வேண்டாம்
 புகழ்பெரிய சஞ்சீவி செந்தூரந்தான்
ஆடப்பா கடிசெளவு சகலநோய்க்கும்
 அனுப்பானங் கண்டறிந்து மூட்டம்போது
சாடப்பா பிணியகலுந் தேகசித்தி
 சரியான சிவயோகக் கற்பங்கற்பம்
நாடப்பா சித்திவெல்லாஞ் செந்தூரத்தால்
 உத்தமனே உண்மையிது உரைத்திட்டேனே. (121)

கொங்கணர் வாதகற்ப சூஸ்திரம் ௱௨௰.

முற்றிற்று.

உ

குமரகுருபரன் றுணை.

159-வது:

தத்துவராயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானசுகாதீதம் ௰௬.

வெண்பா.

நாடரிய முத்திதரு ஞானசுகா தீதத்தைப்
பாடியிடும் வெண்பா பதினாறும்—நீடியிரும்
அற்புதனே நிர்க்குணனே யத்துவித னத்துவெற்றிக்
கற்பகமே மெய்ப்பொருளே காப்பு.

நூறுகோடி நாளிருந்து நூல்கள்பல கற்றாலும்
ஆறுகோடி சித்தி யடைந்தாலும்—பேறில்லை
சித்தன் மலரடிக்கே நீக்கமற நின்றுமற்றை
அத்துவிதங் காணா தவர். (1)

ஒளியி லொளியை யொளியான வொன்றை
வெளியில் வெளியான மெய்யைத்—தெளியாமுன்
மண்ணிட்டு நீரிட்டு மாய்பவரே மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணிட்டுக் காணா தவர். (2)

உய்வா னுயிர்க்குயிரா யுன்றனை யென்றனை
மெய்யாக வொன்று விளம்பக்கேள்—பொய்யுள்ளோர்
காணரிய வுண்மைதனைக் காணினுனை மாறுநீ
ஆணவம்போய் நின்போத மாம். (3)

மாசற்ற மெய்ஞ்ஞானம் வந்தாலும் வந்ததற்பின்
ஆசற்ற மாறுவே றற்புதங்கேள்—நேசத்தால்
காட்டாதே யொன்றிரண்டாய் எட்டாதே தற்சிவத்தைக்
கூட்டாதே விட்டாதே நன்கு. (4)

கல்விக் கடலாழ்ந்திக் கவிஞர்க்கு மெந்நிக்கு
சொல்லித் தவிழ்வதுநாஞ் சோராதே—செல்லுமோ
இல்லாதவ் வேறு நிறைந்தபதி பூரணத்தைப்
புல்லாமற் புல்லிப் புணர். (5)

நின்போதங் காட்டாதே நிட்டையெலாம் ஞானத்தின்
தன்போத மென்றறிந்து சாராதே—அன்பாக
வேண்டாதே யுள்ளுறவே பேசாதே யெப்போதும்
ஆண்டாதே நீங்காதே நன்கு. (6)

ஆண்டி யடியுமது தோன்றுமே யெண்ணியமாம்
ஆண்டாமற் றாண்டத் தலைக்குமே—ஆண்டாத
தொண்டருளம் நீங்காது சுத்தபதி பூரணமாக்
கொண்டருளும் ஞானக் கொழுந்து. (7)

விள்ள வரிதாகும் மேல்நிறை யோகநிற்கும்
எள்ளளவும் நின்போதந் தொட்டாதே—உள்ளதாகன்
ஆங்காரந் தான்கெட் டழிவுறுத்தே யுண்மைதனில்
ஆங்காமற் றாங்கச் சுகம். (8)

உள்ளுதே போடாதே யுந்திபொரு மந்திரத்தைப்
பன்னுதே சாத்திரங்கள் பாராதே—யென்றனை
அப்பாலு மொப்புவமை யற்றசுகா தீதத்தில்
எப்போதுஞ் சும்மா விரு. (9)

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மெய்யாகு முன்னுதவே
அங்கங்கும் பார்த்தாலு மப்படியே—மங்காத
மெய்யனே அன்பருள்ளம் மேவியுற வாழ்ந்திருக்கும்
ஐயனே நீயல்ல தார். (10)

நாளும்போய் மந்திரம்போய் சாத்திரம்போய் புலரும்போய்
வாளும்போய் யிந்திரன்போய் மாலயன்போய்—தனித்தும்
சாட்சித்தன் சாட்சியுற்றுங் காணும் பெருமைபெற்ற
ஏதமற்ற மெய்ஞ்ஞானிக் கே. (11)

கோதறிவே னோரறிவாய் நீங்காத நின்மலமாய்
ஓரறிவுக் கோரறிவா யோங்கியே—கோதறிவில்

தட்டாமற் றட்டியென் றுந் தாக்காம லோரிரண்டுக்
கெட்டாம லொன்றிருந்த தே. (12)

சும்மா விருக்கவைத்த சூத்திரத்தைச் சாராதே
விம்மிக் கதறுவதும் வேலைகளுக்—தம்மறிவை
நீட்டிப் பிடித்திருக்கும் நிட்டைகளும் ஞானிகண்முன்
காட்டும் பரியாசகம். (13)

சடங்கற்றோருஞ் சாத்திரங்க ளற்றோருஞ் சமாதி
உடம்பற்றோ முழுவினையு மற்றோருக்—இடம்பெற்றோம்
இல்லையுளே வாழுஞ் சிவனு ளருள்பாத
மெல்லையுளே வாழோ மியாம். (14)

எல்லா வியாகுலமு மற்றோ மிடரற்றோம்
பொல்லாத வைம்புலனும் போக்கற்றோம்—நல்ல
குருவி னருள்கண்டு கும்பிடவும் பெற்றோம்
ஒருபொருளும் வேண்டோ முவந்து. (15)

உற்றுணர்ந்த தெல்லா முணர்வாகு முண்மைதனிற்
பெற்றிருப்ப தற்றவிடம் பேசாகும்—கற்றநூல்
பேசவினி வேண்டாம் பிரிவில்லை பத்தவிதம்
ஆசையற நின்றவிட மாம். (16)

தத்துவராயர் ஞானசுகாத்தம் ௱௬

முற்றிற்று.

சாப்டூர் களஞ்சியம் கணபதிச்சாமியாரவர்கள் கொடுத்த ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவே துணை.

100-வது:

ஏகநாத் சென்ற

பிரம்மானந்தச்சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சமாதி சூஸ்திரம் ௱௨.

இடந்தருஞ் சித்தர் பெயரெலாங் கூறினேன்
அடந்தரும் பொருளே யாதி யறியார்
விடந்தனை யுண்டவர் மேனி யுரைத்தார்
படர்ந்தனை யுயிரிற் பகர்ந்த சமாதியே. (1)

சமாதியார் பூவை சமைத்திடு மக்கரு
உமாதித் திங்க ளுட்கரு வானது
இமாதி வருவது மேலப்ப நாதன்
தமாதியாம் வல்லது சானது வேண்டாம்; (2)

தானது வான சதாசிவங் கண்டால்
ஏனது சமூல மெடுத்தால் வந்த
வானது வாதி உருப்படக் களித்துக்
கோனது தண்டக் குழியி லெடுத்திடே. (3)

குழியப் பலம்பத்துக் கொண்டிடு மினிமை
கெழியல் நாத்தம் சேரி தேவி
அரியப் பலமொவ் வோர்பல மிவைநில்
வெளியப் பலமூன்று வெளிபலம் பத்தே. (4)

பத்தெனப் பலந்தான் பாருமின் னீரைக்
கொத்தெண மூலங் கொடுமுடி யேகம்
வித்தெனப் பாண்டம் வெண்கல மதுவாம்
சித்தெண அதற்குட் டெளிபட வையே. (5)

வைப்பேது முடி வைக்குஞ் சமாதி
ஐயே அரைமட்டக் கலக்குழி வெட்டிச்
செய்யேது பற்பத் திரம்படப் பகுதி
உப்பேது மூடி ஒருமுழ மேத்தியே. (6)

எத்திய சிவஞ்சத்தி யியம்பாச் செய்யப்
போத்தியக் கண்டத்திற் பொருந்திவை வாசி
தோத்திய பூசை துணிகொள மண்டலம்
பாத்தியஞ் செய்யப் பதுக்கிடு மயனமே. (7)

மயனமோ ராண்டு மதித்ததன் ஞானசால்
மயன மூலந்தா னுமக்கினிப் பிறையாம்
சயனமிதித் தேகங் கரைசெலப் போகா
வயனம தாக வளர்கின்ற யுகமே. 8)

வளர்கின்ற யுகங்கள் மதித்திடப் போகா
அளர்கின்ற வாசி அறுகோடி ரவியாம்
தளர்கின்ற மேனி சதாசிவ மொக்கும்
பளர்கின்ற சித்தர் பராபரந் தானே. (9)

பராபர மான பரப்பிர்ம சொரூபம்
தராதல மேழுந் தானென அருளும்
கராகர மாகக் கட்டின்னும் வாசி
உராகரத் தொளிதா னுகாந்த வரையே. (10)

வரையெனத் தேகம் வச்சிர காயம்
உரையென அமுதம் உபாசங் கட்டும்
பரையென யீசன் பவுத்திர யோகியாம்
திரையெனு நீக்குந் தெருட்டாது சித்தனே. (11)

சித்தப் பிறந்தது தசவாய்வு பத்தில்
முத்தப் பிறந்தது மோகினி அக்குளாம்
வித்தப் பிறந்தது மேவின சுக்கிலம்
சத்தம் பிறந்தது தலைவது மாமே. (12)

பிரமானந்தச்சித்தர் சமாதி சூஸ்திரம் ௰௨
முற்றிற்று.

குருவே துணை.

161-வது

ஏகநாதவென்று

பிரம்மானந்தச்சித்தர் பாடல் ௰௨.

காரண மான கணபதி சற்குரு கர்த்தனைக் காப்பாமே
காரணன் கான்முகன் நல்ல குருமுனி காதனுங் காப்பாமே (1)

முன்கலை யான முடிவான சோதியின் முற்றிலுந் தானறிந்தே
பின்கலை யான பிரமாண்ட சோதியைப் பேணித் துதிப்பேனே. (2)

புத்தியும் வித்தையுஞ் சற்குருன் பாதனைப் போற்று மயமாக்கி
சித்தியும் பத்தியும் கண்டத்த நாதனைத் தேகம் பத்துள்வைத்தது. (3)

சித்தம் பலத்திலச் சிதம்பர வித்தையைத் தேறித் தெளிந்தேதான்
சத்தம் பிறந்திட வாசி பறிந்து நானும் நடந்தேனே. (4)

நத்து மூலத்தோர் சித்தை பறிந்திட நல்ல நதியெனவே
தத்துவ மான பெழுத்தஞ்சு ஞலே தான்வரை ஓதினனே. (5)

அஞ்சு பொருந்தின வீட்டிக்கோ ரஞ்சு அஞ்சுக்கு மஞ்சாக
தஞ்சி யிருந்திடு மக்கினிச்சை[illegible]கண்டு பேறும்பெற்றேன்;

அங்கங்கே மாறிடும் அஷ்டகர் மத்தொழில் ஆடு பிறந்ததும்
சங்கை யுடனே தனைப் பெருக்கித் தான்வரை திறிவாய். (7)

நாலு பிருக்கும் பிரமத்தின் தன்செயல் தன்னை யறிந்தாக்கால்
வாலுசி கின்று மறுபொரு ளானதை வாய்கொண்டு சொல்லுவீரோ?

அருவு முருவும் இருவும் பலவுமாய் ஆகிநி தம்பரத்தைக்
கருவுங் குருவுங் கண்டறிந் தோர்கள் வையா லெழுதுவீரோ; (9)

ஞானந்த மான தத்துவங் கண்டோர்கள் தானேதா னெவ்வுயிர்க்கும்
ஆனந்த மாகி யறிவை யறிந்தவர் அச்சரக் காணகுவர். (10)

ஏக வெளியி லிருக்கின்ற சக்கரம் ஏது மறியார்கள்
சாகாக்கா லென்றும் வேகாத் தலையென்றும் தானே யறிவாரோ' (11)

வாதங்கள் செய்வது வேறொன்று மில்லை வாசி யறிந்தோர்க்கு
நாதம் பிறந்திடக் கண்டறிந் தோர்கள் நாவொன்று சொல்லுவரோ. ()

யோகமும் ஞான முகந்து அறிந்தோர்க ளுண்மை யறிவார்கள்
தாகமும் பசியுங் கோபமும் வந்தவர் தாமு மறிவாரோ. (13)

தானென்ற தத்துவ மாயை யறுத்தவர் தன்னை யறிந்தோர்கள்
ஊனென்ற வமை யெழுத்தை யறிந்தவர் உம்பனைத் தானறிவார்.(14)

குருநாதி குருங்க ளென்று மௌனத்தின் சொல்லும் பொருளறிந்தால்
பேச்சோடே பேச்சாக பேசி விரும்பமைப் பெரியோர் தாமறிவார்()

பேசா திருந்த மௌனங்க ளென்பது பேசத் தெரிந்தோர்கள்
ஆசா னுரைத்த உபதேச மென்று அறிவுள்ளோர் தானறிவார். (16)

வாதமும் ஞானமும் ஒன்றென்று சொல்வது வையகத் தோரறிய
ஞுதகங் கெந்தியும் தாளகம் வங்கமும் சொல்லுமோ தங்களல்லோ. ()

ஆடுஞ் சரக்கு அறுபத்தி நாலும் அவரவர் தாமறிவார்
காடு மலையுஞ் செடியுஞ் சரக்கென்பர் காணுதார் காணுவரோ. (18)

தானே அறிவது சித்தி யிதுவென தத்துவர் தானறிந்தோர்
வீணே அலைந்து திரிந்தநம் வேதத்தை விரும்பித் தேடுவரோ. (19)

தங்க ளிடத்தி லிருக்கும் பொருள்தனைத் தாங்களே தானறிந்தால்
எங்கே யிருக்கு தெனச்சொல்லித் தேடி ஏங்கி யலைவரோ. (20)

பண்டு பழுத்த கனியைப் பொசிக்கப் பறிக்கப் பொருளறிந்தால்
உண்டு சுகித்து உடலை வளர்த்து உறங்கித் திரிவாரோ. (21)

இத்தனை சித்தையுங் கண்டு தெளிந்தவர் வந்து மறியார்போல்
பித்தனைப் போலவே வஸ்துவைத் தேடிப் பேசா திருப்பாரே. (22)

தாங்காமல் விட்ட குறையாளர்க் கெய்திடும் தத்துவத் தைதனைக்க
பாங்கான ஐவரும் கட்டின வீட்டில் பரம சுகம்பெறுவார். (23)

ஓங்கார லோகத்தும் பிரம சொரூபத்தின் உண்மை தனையறிந்தால்
நீங்காத செல்வம் நிலைபெற்ற மாதவம் நின்ற பொருளறிவார். (24)

எங்கெங்கு பார்த்தாலும் எங்குங்குருநாதன் இருப்பிடந்தானறிந்தோர்
பங்கமா யுள்ள பரம சுகத்தையே பார்த்துத் திரிவாரோ. (25)

அற்பமா யெண்ணியே கற்பங்கள் தேடி அலைவர் வெகுகோடி
சொற்பங்க ளல்ல சுருதி முடிவல்லோ வென்னது கற்பங்கள்தான்.()

மாசற் [illegible] பொருந்துஞ் சதுர கிரியின் மகத்துவங் கண்டோர்கள்
[illegible] கற்பங்கள் தேடித் திரிவரோ தானறிந்தோர்(27)

கண்டதை [illegible] விண்டிலர் அண்டர்க ளாறும் கருத்தைச் சொல்வார்கள்
விண்டவர் கண்டிலர் வேணது சொல்லுவர் வேத முடிவறியார். (28)

பாசம் [illegible] கருநெல்லி வெள்சாரை பார்த்தோர்க்குத்தான் நெறியும்
[illegible] சித்தர்கள் சொல்லுவர் பேசத் தெரியார்போல்.

தீத்தின [illegible] கோரான பூரணம் நின்ற நிலையறிந்தால்
சாஸ்திர [illegible] தானறி யாருக்குச் சகலமும் வேணுமென்பார்.

வீட்டிற்குள் [illegible] பூட்டிக்குள் பூட்டது வேணது உண்டுயிங்கே
பூட்ட [illegible] தெரிந்தோர்சாவி போட்டுத் திறந்திடுவார்.31)

கண்ட [illegible] கொண்டதை விண்டோர்கள் பேசுவர் காரியா காரியமாய்
கண்டு [illegible] யாதார் போலவே காணுதார் போலிருப்பர். (32)

நித்தி [illegible] நேமாறுஞ் டானமும் கோரான பூரணத்தைப்
புத்தி [illegible] யனு போகமாய் பூசைகள் செய்திடலாம். (33)

காலை [illegible] கண்டது கொண்டு கற்பூர தீபமுடன்
மாலை [illegible] தாய்பதம் போற்றி வணங்கியே வாழ்ந்திடலாம்.

பிரம்மானந்தச்சித்தர் பாடல் கூ

முற்றிற்று.

[illegible] கோயில் பூசாரியும், கந்தமகாலிங்க [illegible] பெரியசாமிப்பூசாரி மகனுமான வைத்தியம் [illegible] இருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த [illegible]

பராபரமுனே.

102-வது

சுந்தரானந்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

குரு நூல் ஐம்.

ஆதியந்தம் மிகநிறைந்த சட்டைநாதர்
 அன்பான பேரென்ற பின்னையாகிச்
சோதிபரத் தன்னிருந்து சடமையுமேற்றிச்
 சுந்தரனென் றெனக்குப்பே ரிட்டாரென்னை
காதாரத் திருவுளம் புண்ணுக்கிச்
 நாதாகத் திசைபதம் போற்றியேதான்
மேதினியி லம்மையுட வாதம்பார்த்தேன்
 வேதாந்தப் பரையாள்பூ வண்டகர்ப்பமாம். (1)

பூவண்ட மும்நிறைந்த பொருளைவாழ்த்திப்
 பூமுதலாய் ரவிவன்னி யிருபாக்கிட்டை
தேவண்ட பிண்டமொன்று பஞ்சமித்ரஞ்
 சிறந்தார்க்காற் சத்தியவிணை செயமாஞ்சித்தி
கோவண்ட மதிமேழு லட்சமானக்
 குருக்கினோர் குகைவிரைக் கூட்டியக்கனிதி
மூவண்ட மூக்குருவாய் முடிக்குஞ்சட்டை
 முனிநாதன் கயிலாச மூர்த்திகரப்பமாம். (2)

காப்பதற்குச் சித்தரிடஞ் சென்றோர்க்கெல்லாம்
 கருணைபெறுஞ் சித்தியுண்டாம் கலைபெல்லாந்தான்
கூப்பறிந்து யோகநிதி யறிவானல்லாற்
 கோடான கோடிவித்தை வாதஞ்செய்வான்
நேப்பமுடன் பூரணத்தை நோக்கச்செய்வான்
 திருவான தீட்சைவிதி கற்கவேணும்
ஆப்பனைத்துக் கழிவில்லான் சித்தனுவான்
 ஆகாசத் தணையறிந்தோன் வாதியாமே. (3)

ஆமப்பா அண்டத்தாற் கோடிவித்தை
 ஆடலாம் பிண்டத்தாற் கோடிவித்தை
வேமப்பா வெடிச்சத்தங் கண்டபோதே
 விசையான சத்திரனு மப்பதாச்சு
போமப்பா காரத்தின் சாரவித்தைப்
 போக்கறிந்தா லவன்வாதி சித்தயோகி
நாமப்பா வகைமுறையாய்ப் பாடிப்போட்டோம்
 நலமாக ஒருநூற்றுப் பத்துமுத்தே. (4)

பத்திமுத்தி யானதொரு மனமேவேணும்
 பருமாம் வாதவித்தை செய்யவேணும்
சித்திபெற்று உடல்மப்பா யிருக்கவேணும்
 செகமொன்று மில்லையென வெண்ணவேணும்
சத்தனுட பதம்பணிந்து மிருக்கவேணும்
 கற்பமுண்டு யோகத்தி லிருக்கவேணும்
சத்தியடி முடியறிந்து என்னாலோடு
 சட்டைமுனி நூலறிந்தோன் வாதியாமே. (5)

வாதியென்ற சுந்தரமென் றுண்மைசெய்தேன்
 மகத்தான வாதிபல்லோ மாட்செய்தேன்
பூதலத்தி லிருந்தோர்க்குப் பிழைக்கச்சொல்லி
 பூமியெல்லாம் பொன்னாக மாற்றுண்டாக்கி
நீதிபெற வெளியில்விட்டேன் வாதம்பார்த்தோர்
 நிசமாகக் கண்டெடுக்க வழியுஞ்சொல்லி
பாதமடி பஞ்சமித்ரம் பானையுப்பு
 பரிவாக எழுதிறப்பாய்ப் பணிந்துபோற்றே. (6)

பணிந்திருத்தச் செலமகிமை யாருங்காணர்
 பாரிலே பதினெட்டு முழத்தின்கீழே
அணிந்திருந்து வாரவுப்புச் சம்புநாதம்
 சத்திகெங்கை தன்னுடனே சமாதிகொண்டு
அணிந்தபேர் குப்பெனவே சோதியாகிச்
 சுசமாக முப்பூவும் முடித்துக்கொண்டேன்
அணிந்தார்கள் கோகுலத்தி லுப்புக்காய்ச்சி
 அடங்காத கற்சுண்ண மானவாறே. (7)

வாருன களிதனக்குச் சாராயந்தான்
வாய்ப்பாக நாலுபடி களியொன்றாக
தேறவே கலக்கியொரு புதுப்பாண்டத்திற்
திறக்கவிட்டு ரவிதனிலே காயவைத்துக்
கூறாக மூன்றுமுழ நாட்டிக்கொண்டு
கொடியதொரு களிப்பானை யுயரவேத்தி
மீறுகின்ற வாயிவிலஞ் சீலையொன்று
வேடுகட்டி ரவிதனிலே வைத்திடாயே. (8)

வைத்திருக்கப் புரந்தனிலே உப்புண்டாகும்
வாச்சுதப்பா வாதமடைத் திறந்துபோச்சு
நித்தியந்தான் பிரதிதியிலே வாரவுப்பை
நிசமாகச் சுத்திகொண்டு வழித்துவாங்கி
சத்தியதாம் காரோட்டில் வைத்திருந்தாற்
சுகமான வெள்ளையுப்பு ரவிகண்டேதான்
சித்தரெல்லாம் மெச்சுதற்கு யிதற்குக்காரம்
சேர்ப்பதற்கு வகையிபாஞ் செப்பக்கேளே. (9)

கேளப்பா யேறியிலே வளர்ந்தபிண்டம்
கெடியான மாங்கிஷத்தோ டெடுத்துவந்து
வாளப்பா மாங்கிஷமுஞ் சாடிகூடன்
வளமாகப் பொடித்துவைக்கத் தண்ணீராகும்
நீளப்பா நாழியிலே நாழியுப்பு
நிறையவே வெடியுப்பு பெட்டிலொன்றாய்
தூளப்பா சீனமது பெட்டிலொன்று
தூடியாகப் போட்டதிலே கரைத்துப்போடே. (10)

போடப்பா கமலத்தாற் காய்ச்சிவாங்கிப்
புகழ்பெறவே உப்பெல்லாங் கட்டிப்போச்சு
தேடப்பா யிதுதனையே சுண்ணமாகச்
செப்புகிறேன் வெடியொன்று புளியோமுக்கால்
சூடப்பா பெரித்தபின்பு சுண்ணமாகும்
சுகமாக நவச்சாரங் கூட்டியாட்ட
நாடப்பா யிச்செலத்தில் வீரம்பூரம்
நஞ்சான பிசிறோடு உறமுந்தாக்கே. (11)

தாக்கப்பா சிலமென்ன ரத்தமாச்சு
சங்கைபெற்ற உப்பதனைக் கட்டிப்பாரு
போக்கப்பா பூநீறிற் புடத்தைப்போடு
புகழ்பெறவே உப்புசுண்ணங் குடோரமெத்த
தாக்கப்பா வெந்தனிடுங் கடுகுபோலே
நாவிலே பட்டவுடன் னீருப்பத்தட்டும்
தூக்கப்பா ஒருபலந்தா னுப்புதன்னைக்
சுகமாக வொருகழஞ்சி வீரம்போடே. (12)

போடுவது சீனமொரு கழஞ்சியப்பா
பூரான நீருமொரு கழஞ்சிபோடு
தேடுவது புனுகுமொரு கழஞ்சிதாக்குந்
திறமாகப் பூரமொரு கழஞ்சிபோடு
ஆடுவது அருசியின்மே லேறிச்செல்லு
அப்பனே பூநீறிற் புடத்தைப்போடு
சூடுபெற்ற பசப்பில்லாச் சுண்ணமாகும்
துருசவெள்ளைக் கொப்புமுண்டோ சுண்ணப்போக்கே. ()

சுண்ணமொடு வீரத்தை மத்தித்தேதான்
சுகமான தாளகத்திற் பூசிக்கொண்டு
எண்ணமுடன் சிப்பியினிற் பதனம்பண்ணி
எடுப்பாகப் பூநீறாற் சீலைசெய்து
சுண்ணமதிற் புடம்போடச் சுண்ணமாகும்
சுகமாகக் கருவங்க மிதினால்நீறும்
வெண்மையுள்ள வங்கசுண்ணம் மயிலைக்கப்பி
வேதாந்தப் பூநீறாற் புடத்தைவேண்டே: (14)

வேண்டியதோர் சாரமப்பா இதினாற்சுண்ணம்
வெகுசருக்கு தருசின்மே லப்பிப்போடு
மாண்டுதப்பா மாயவனு மிறந்துபோனான்
மதயானை யிதனாலே சுண்ணமாச்சு
பூண்டதொரு தங்கமப்பா இதனாற்சுண்ணம்
போக்கேது நீக்கேது கரையோகானேன்
ஆண்டதொரு காரியச் சுண்ணங்கூட்டி
அப்பனே விரவியிட்டுச் சவ்வாதுகூட்டே. (15)

சவ்வாது பொரிகாரச் சுண்ணக்கட்டிச்
சாதிலிங்கந் தன்னுடனே யாட்டிக்கொண்டு
செவ்வையாய்ப் பூரணத்தின் ஜலத்தாலாட்டித்
திறமாகச் செம்புதலா மொன்றுக்கேதான்
சவ்வவே சுணக்கமப்பா கழஞ்சிதாக்கு
கருணைபெற்ற முன்னூறு மாத்துமாச்சு
இவ்வேதை போடாதே லோகவாதி
யேகாந்தத் தனிசுண்ண வேதையாமே. (16)

ஆமப்பா நவலோகம் பழுக்கும்பத்தாய்
அப்பனே யிளவிட்டால் மலையிலேறிப்
போமப்பா கற்பத்தைக் கொண்டுயேற்றிப்
புகழ்பெறவே சாகாம லிருந்துகொண்டு
நாமப்பா இவணடியைப் போற்றிசெய்து
நாதாந்தச் சட்டைமுனி மகனேயென்று
ஏமப்பா வர்த்தோர்க ளெனக்குத்தம்பி
யென்றேயா வழைத்திடுவேன் சித்தராமே. (17)

சித்தியுட னிருப்பதற்குக் கற்பங்கேளு
திறமாக அறுசுவையுங் கழற்றிப்போட்டு
முத்திபெற வல்லாரை வருஷமொன்று
முடிந்தபின்பு கடுக்காயை மைபோற்செய்து
சித்தியந்தா னொருவருஷங் கொண்டபின்பு
நிசமாக வழலைதனை வாங்குவாங்கு
சுத்தியமாய்க் காந்தைதனைப் பின்புகொள்ளு
சஞ்சீவி சிந்திகொள்ளு சாவுபோச்சே. (18)

சாவென்ற பேச்சுதா னொழிந்துபோனால்
தாரணியி லிருப்பானேன் மலையிலேறு
தேவென்ற தேவனப்பா சித்தனாவான்
செகமெல்லா மிவனாலே யென்றுமாச்சு
ஆவென்றால் வாராது வாதமார்க்கம்
அப்பனே கற்பமுண்டால் வாதங்காணும்
பூவென்று லாயிரத்தெட்டு மலர்ப்பூவைத்தான்
போற்றியே திமுட்டு யோகமாமே. (19)

யோகியென்று போனா லவனேசித்தன்
உத்தமனே வாதத்தில் வழலைமார்க்கம்
யோகியென்று லவனறிவான் மற்றோர்காணார்
உலகத்து வாதியெவன் காணப்போறான்
யோகியென்று லவனறிவான் வகாரமூன்றும்
உற்றதொரு அண்டபிண்டங் கண்டால்வாதி
யோகியென்று லடிமுடியைக் காணவேணும்
உரையறிய வெந்தந்தை நூலைப்பாரே. (20)

பாரப்பா அகஸ்தியருங் குருவூராரும்
பார்ப்பதற்கு வெட்டவெளி யாகச்சொன்னார்
தேரப்பா நூலெல்லாங் கண்டுதேர்ந்தார்
சித்தனும் வாதியுமாய் யோகியாவான்
சீரப்பா அகஸ்தியர்நூ லொளிப்பதொன்று
செப்பினார் களிச்சுண்ணந் தேறிட்டாமல்
ஆரப்பா வென்னைப்போலச் சொல்வாரில்லை
அப்பனே களியுப்பு ஆனவாதே. (21)

வாறான வுப்பல்லோ வழலையப்பா
மகத்தான வாதமெல்லா மிதனாலாச்சு
நீறான நீறெல்லா மிதனாலாச்சு
நிலைத்ததிற்கு மிடமெல்லா மிதனாலாச்சு
ஊறான வூற்றெல்லா மிதனாலாச்சு
உலகமெல்லாம் பொன்னாவ திதனாலாச்சு
ஆறான குளிகையெல்லாம் சிப்பிப்போக்கு
ஆடியும்பின் மறைத்துவைத்தா ரிலையென்றே. (22)

உப்புக்கட்டு.

அலையாத சிப்பியிலே ரவியைப்போட்டு
ஆகாச விந்தாற்பூ ரணமாய்ப்போச்சு
நிலையாத சேதியுண்டே வழலைமார்க்கம்
நேராக வெடியுப்புச் செயநீர்தாக்கி
மலையாமற் கரியுப்பு அரைத்துக்கொண்டு
மயமுடனே களிக்குருவுங் கூட்டிக்கொண்டு
குலையாமற் பூநீராய்ப் புடத்தைப்போட்டு
சுகம்பெறவே கட்டுமப்பா உப்புத்தானே. (23)

தானான உப்பதிலே சரியாய்ச்சூதம்
 தாக்கியே திப்பிசீர் விட்டேயாட்டி
ஊனமோ வென்றுசொல்லி யிருக்கவேண்டாம்
 இச்சையுடன் வில்லைதட்டிப் பூசிரப்பிச்
காதுலவுங் காடையப்பா புடத்தால்நீறும்
 கட்டான குருவிதில் தொந்தமேதும்
வாதுலவுஞ் சூதபற்பஞ் சுருக்கக்கப்பி
 மகத்தான பூப்புடத்திற் சுண்ணமாமே. (24)

சுண்ணமென்றுங் காரியமாய்ச் சொல்லக்கேளு
 துறையான தங்கமிட்டு யூட்டிக்கொண்டு
எண்ணமுடன் ரவிமதியு மிரண்டுஞ்சேரு
 இதமாகக் கழஞ்சிக்கு எட்டேயாச்சு
உண்ணவே கொடுத்தாலே பூரையாமப்பா
 உத்தமனே பூதுகொண்டு செலவுசெய்து
வண்ணமுள்ள மேற்றொழில்கள் பிறகுபாரு
 வருமைவர்க்கு மூடாமல் மனதிற்காணே. (25)

காணப்பா காயசித்தி வாதமெல்லாம்
 கைமுறையாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளுகேளு
வீணப்பா காய்சித்தி வாதமென்றும்
 விருப்பமுடன் செய்யாட்டா லொன்றுமில்லை
காணப்பா வில்லதிலே யேற்றினேற்றான்
 நன்றாக ஐம்பதிலே தொடுக்கலாகும்
ஊணப்பா வல்லமையாய் வழிமார்க்கம்
 உற்பனமாய்ச் சொல்லுகிறேன் பூவுள்ளோர்க்கே. (26)

தும்பிகேற்சுண்ணம்.

உள்ளபடி யேதென்றுஞ் சொல்லக்கேளு
 உத்தமனே கும்பிகேற் சுண்ணமார்க்கம்
விள்ளுகிறேன் வெடியுப்புப் பலமொன்று
 வேதாந்தப் பிண்டமது நாலுகூட்டித்
துள்ளுகிற சினமொன்று பூநீரொன்று
 அடியான உவச்சார நீரலாட்டி
வள்ளலே வில்லைதட்டி ரவிகண்டேதான்
 மகத்தான பூரோற் புடத்தைப்போடே. (27)

[illegible] கனபுடமே தீர்ந்தபின்பு
 [illegible]ருந்தவே நவச்சாரம் நாலுக்கொன்றாய்
[illegible] கல்வத்தில் நீரதாச்சு
 [illegible]பனே பீங்கானில் வழித்துவாங்கி
[illegible] பூரமிதிற் பொடித்துத்தூவு
 [illegible]செல மாச்சுதப்பா வழிமார்க்கம்
[illegible] செலவுசெய்துக் கொள்ளச்சொன்னேன்
 [illegible]த்துடனே இதையாடந் தெளிந்துபாரே. (28)

[illegible]கொண்டு பார்த்தாக்கால் செலவுசெய்யத்
 [illegible]ாகப் பொன்னதிலே புண்டாமப்பா
[illegible]து செய்யாதே மூன்றுமொன்றாய்
 [illegible]ஆறுற் காணுமது பொய்யோயில்லை
[illegible]மொழி தப்பில்லை கருவங்கத்தை
 [illegible]டோடே கட்டுதற்குப் பாறையுப்பைத்
[illegible]செலத் தாலாட்டிப் பூவைக்கூட்டிச்
 [illegible]யாக அப்பியொரு புடத்தைப்போடே. (29)

[illegible] யெடுத்தபின்பு காரக்கூட்டிப்
 [illegible]ாம துருக்கப்பா கண்விட்டாடும்
[illegible] தங்கமப்பா சரியாய்த்தாக்க
 [illegible]ந்த வேதையுடை போக்கிதப்பா
[illegible]ச் செய்யாதே தெளிந்துபாரு
 [illegible]பா அருசில்லா வேதையில்லை
[illegible] சபற்பம் உப்புச்சுண்ணம்
 [illegible]பாருமா வெள்ளியிரு பதாக்குத்தானே. (30)

[illegible] வேதையிது அறியார்மூடர்
 [illegible]ருவாம் வாதத்துக் கடிதான்பாரு
[illegible]லொன்றுமில்லை பொருளோகாணூர்
 [illegible]த்திற் பூவைவிட்டா லெல்லாம்போச்சு
[illegible] வெடிச்சத்தங் காணுகில்
 [illegible]ப்போம் வித்தையெல்லாந் திறமாய்ப்பாரு
[illegible]நான் வைத்துவருஞ் சாரம்விட்டாற்
 [illegible]ல்லுகிறேன் செயநீரும் போச்சுபோச்சே. (31)

உருக்கினசாக்கு.

போச்சப்போம் புரங்கிதனை மறந்துவிட்டால்
போக்கான சுண்ணத்தின் கருவும்போச்சு
வாச்சப்போம் புழுகோடு பூரஞ்சீனம்
வளர்க்குதற்குச் சுண்ணமிதிற் கருவுண்டாகும்
ஆச்சப்போம் உருக்கினத்துக் காதியென்ன
அப்பனே சவ்வாது காரச்சுண்ணம்
மூச்சுப்போம் ரெங்குடனே யுருவியுப்பு
மூதண்டச் சித்திரத்தின் மூலந்தானே. (32)

தானான கல்லுமுத லிரும்புதொட்டுச்
சாதகமா யுருக்குதற்கு வகையைக்கேளு
தேனுடனே உருக்குதொட்டி செம்புத்தொட்டி
திறமான வங்கமொடு கெவுரிவெள்ளை
மானான அரிதாரங் குருத்தக்குண்டு
வகைவிதத் தனித்தனியே யுருக்குவார்கள்
நூலோர் மிதற்கெல்லாங் கூட்டிவாட்டப்
புகழான பருவதமு முருகிப்போமே. (33)

கருமன்று விபரம்.

போமப்பா வழலையுட பிறவிகேளு
பொற்பிறவி யுண்டாகும் வகாரமூன்றும்
நாமப்பா ஒளிக்கவில்லை சொல்லிவிட்டோம்
நாதாக்க ளெல்லோரும் மறைத்துவைத்தார்
வேமப்பா அண்டமொன்று குடுகுடானை
வேறான பிண்டமொன்று கும்பிடானை
ஆமப்பா இதுக்கெல்லாங் குருவேயொன்று
ஆகாசப் பிறவியப்பா சத்தியமே. (34)

சத்தியுட னிப்பேர்கள் மூன்றுபேர்கள்
தன்னுக்குள் மெய்த்தவர்கள் வேதியோர்கள்
புத்தியதா யொவ்வொன்றைக் கொண்டுஆட்டப்
பூலோக மேலோகங் கொள்ளாதப்பா
சித்திரமாய்ப் பித்தத்தை யாடக்கேளு
செப்பார்கள் நாதாக்கள் செப்பாதெல்லாம்
முத்திரையாய்க் குருமுடிந்து அண்டபிண்டம்
மூதண்ட மூலமுதற் சொல்லுவேனே. (35)

சொல்லுகிறேன் மூன்றுவகைக் கருவதாகத்
தொடுமுன்னே அண்டாண்டஞ் சுண்ணமாகச்
சொல்லுகிறேன் சித்தரெல்லா மினைத்தயெங்கத்
துடியானை பட்டுவிழுங் கருவுண்டாக்கிச்
சொல்லுகிறேன் பூநீரை பூமிதனில்
துலங்கவே அஞ்சுதரங் காய்ச்சிப்பின்பு
சொல்லுகிறேன் வெடியுப்புக் கொப்பதாகத்
துடியாமற் கிடக்குமப்பா யிரவிதானே. (36)

இரவியென்ற உப்பதுதான் மஞ்சளுக்கு
எத்தனைதான் போட்டாலுஞ் சிவப்புக்காணேன்
அரனென்ற போரசுங் கெல்லுகதன்னில்
அறுபதுநா ழிகையிருக்கத் தெளிந்துபோகும்
உரமான காரோட்டில் வைத்திருக்க
உத்தமனே யிரவியது ரெண்டுதிங்கள்
திரமான வெள்ளையதாய்க் கட்டிப்போச்சு
சிவமதுதான் பூவடிக்க வாழுவாரே. (37)

வாழுகின்ற அகத்தீசர் கடல்தானேழும்
வாங்கினார் குண்டலியால் விழுவிட்டார்
மீளுகின்ற செலமெல்லாங் கைப்புண்டாகி
மிகுந்திருக்க உப்பாச்சு சமுத்திரத்தில்
ஆளுகின்ற பருவதமாங் கற்கோவுண்டாய்
அப்பனே அதன்மேலே உறைந்துகொண்டு
நாளுமொரு கரியுப்பாய்க் கட்டிப்போச்சு
நலமான பாறையுப்பு வயிரந்தானே. (38)

வயிரமின்னிக் கண்விட்டு மணிபோலாகும்
மகத்தான உப்பிதுதான் நிமிர்ப்போட்டால்
உயிருண்டாற் போகாது கடுந்தியாலும்
ஓடிப்போங் கரியினுள்ளே உறிஞ்சிக்கொள்ளும்
தயிரியமா யிவ்வேதை யென்றன்தந்தை
தானுரைத்தார் நானுரைத்தேன் மற்றோர்சொல்ல
கயிலாசங் கொள்ளைபோ மென்றுசொல்லி
கபடாக டகருஸ்திரங் கட்டினாரே. (39)

கட்டியதோர் நூலெல்லாந் தேறுதப்பா
கருவாகக் கண்டறிந்தோ னவனேவாதி
வெட்டியதோ ரிந்துப்புச் செலத்திலே
மீறவே காய்ச்சியபின் சத்தியாகும்
ஒட்டியதோர் முப்பூவு முடிக்கக்கேளு
வைசிரீர் படிமுக்கால் முப்புமுக்கால்
இட்டமுடன் காய்ச்சியபின் தேசிசீரிற்
சிறக்கவே வத்தவைக்க உப்பதாச்சே. (40)

ஆச்சப்பா முப்பூவை யுப்பதாக்கி
ஆடுகின்ற வரிசையினி சொல்லக்கேளு
பேச்சப்பா வெண்வேலாம் பட்டையோடு
போரான பனங்கள்ளுஞ் சுண்ணக்கட்டிப்
போச்சப்பா அரைத்துவில்லை ரவியிற்போட்டு
போக்குடனே தயிலமது யிரக்கியேதான்
ஆச்சப்பா தயிலமது காழிக்குள்ளே
அழகான காழியுப்புக் கரைத்துப்போடே. (41)

கரைத்துரவி முகந்தனிலே யிருந்தாலும்
கைமுறையாய் உப்பாச்சு காரமெத்த
உரைத்ததொரு வீரமுடன் பூரஞ்சினம்
உற்றதொரு புழுகுவகை வீதமொன்று
வரைக்கடங்கா முப்பூவும் பன்னிரண்டும்
மகத்தான வெடியுப்பு சீராலாட்டித்
துரைக்குருவாய் வில்லைதட்டி யுலர்ந்தபோது
அடியான பூநீரு சுண்ணத்தோடே. (42)

சுண்ணமுடன் சேர்த்து அரைத்துக்கொண்டு
அரைக்குருவி லப்பியொரு புடத்தைப்போடு
சுண்ணமுள்ள வழலையப்பா இந்தச்சுண்ணம்
இதுக்குமிகக் காரமுண் டாக்கக்கேளு
வண்ணமுள்ள சிப்பிநத்தைச் சுண்ணமோடு
மகத்தான குக்குடத்தின் முட்டைச்சுண்ணம்
வெண்மையுள்ள சங்குநண்டின் சுண்ணமோடு
விளங்கும்பூச் சுண்ணமொடு சரியாய்த்தூக்கே. (43)

தூக்கியே வெண்கருவா லாட்டிக்கொண்டு
அடியான குகைபிடித்து வெயிலில்வைத்து
தாக்கியே யுலர்ந்தபின்பு வழலைச்சுண்ணம்
தளர்ந்தபிப்பிச் சுண்ணநீர் விட்டுஆட்டி
வாக்குடனே இக்குகையில் வைத்தநூக
மகத்தான காரமிட்ட சுண்ணமாச்சு
போக்கேது நீக்கேது சுவாமியோகாவேன்
பொன்வெள்ளி யிரண்டுவித்தை யிதுக்குள்ளாச்சே. (44)

உள்ளாச்சு அண்டாண்ட சுண்ணமாகும்
உத்தமனே களவறிந்து முறையாய்ச்செய்ய
உள்ளாச்சு வாதசித்தி ஒளிப்போயில்லை
உணர்வாக வென்னைப்போ லாருஞ்சொல்லார்
உள்ளாச்சு யிதுவப்பா சத்திமார்க்கம்
உரைக்கரிது வுரைத்தேனு லகோர்க்காக
உள்ளாச்சு வாதசித்தி காயசித்தி
உடனேயென் நூல்பார்த்தோன் வாதியாமே. (45)

அண்டக்கட்டு.

வாதியென்றுற் சொல்லுகிற னண்டவித்தை
மகத்தான கோழிமுட்டைத் தோடுவாங்கி
நீதியெறச் சவ்வுதனைத் தள்ளிப்போட்டு
நேசமுடன் வைசிரீர் பூவுங்கட்டிக்
கோதறவே காய்ச்சியபின் வெயிலுலர்த்திக்
கொண்டேதான் காலுக்கொன் றுரத்தானே
ஆதிவெடி யுப்போடு சினங்கட்டி
அப்பனே வெடியுப்பு சீராலாட்டே. (46)

ஆட்டியே வில்லைசெய்து உலர்ந்தபின்பு
அப்பனே சுண்ணாம்பு சீருங்கட்டி
ஆட்டியே வில்லைசெய்து புடத்தைப்போடு
அண்டத்தா னடங்காத சுண்ணமாச்சு
முட்டவே யுட்கருவின் செய்திகேளு
முழுவெள்ளைக் கருவெல்லா மொன்றில்வாங்கி
ஆட்டுமன்ன பேதிபழச் சாற்றாலாட்டி
அதிற்கலக்கி யேகாச்சா வுப்புமாச்சே. (47)

உப்பெடுத்துக் காட்டெருமைப் பாலிற்போடு
உத்தமனே செலமாகும் உதிரமாகும்
தப்பில்லா வெண்கருவி விதுவொன்றாகத்
தாக்கப்பா வெண்கருத்தான் தண்ணீராச்சு
வெப்பெடுத்த செலமிறுத்துப் பூனைத்தூவி
விருதாகப் பீங்கானில் வைத்துக்கொண்டு
தப்பில்லா மஞ்சள்நிறக் கருவைக்கட்டச்
சாற்றினேன் பழச்சாத்தி லொன்றுவிட்டே. (48)

விட்டுவெ யரைப்படிதான் முட்டைரெண்டு
மீறுமஞ்சள் கட்டிதற்குச் சாற்றிவிதம்
திட்டமுடன் வெடியுப்பு ரெண்டுதினம்
திடமாக யிரண்டுபூ நீருங்கூட்டிச்
சட்டமுட னெழுநாள் வைத்துப்பின்பு
சாதகமாய் மஞ்சளப்பா கட்டிப்போச்சு
ஒட்டியதோர் சவ்வெல்லாம் பேந்துபோகும்
உண்மையாய் முட்டையோ டுருகும்பாரே. (49)

பாரப்பா உருகினதோர் முட்டையோடு
பரிவாக ரவியில்வைத்து உலர்ந்தபின்பு
நீரப்பா உண்டாகச் சாரமொன்று
நேசமுடன் பொடித்துப்பின் கானில்வைக்க
நீரப்பா வுண்டாம்வெண் கருத்தண்ணீரை
நேராகச் சாரித்து நவச்சாரத்தை
பாரப்பா யிதையரைத்து ஓட்டில்மூடிப்
பதனமாய்ச் சிறுகவொரு புடத்தைப்போடே. (50)

போட்டதொரு நவச்சாரங் கட்டிப்போச்சு
புகழான மஞ்சளைத்தான் சரியாய்த்தூக்கி
நாட்டமாய்ப் பீங்கானிற் செலமதாச்சு
நல்லதோ ரண்டசுண்ணத் தன்னையாட்டு
முட்டெடுத்த சாரமப்பா காரச்சுண்ணம்
மூதண்டங் களித்தாடு மண்டபோச்சு
ஆட்டியபின் வில்லைதட்டி யுலர்த்தபின்பு
அப்பனே சுண்ணாம்புச் சீலைசெய்யே. (51)

சீலைசெய்தே யுலர்ந்தபின்பு புடத்தைப்போடு
திறமான சுண்ணமிது நீறுமாக
வேலைகொண்ட நவச்சார மொன்றதாக
வீரமுட னோட்டையிலே செலமதாச்சு
வாலையென்ற நீரப்பா வொன்றில்வாங்கு
மகத்தான பூரமிதிற் பொடித்துத்தூவு
ஆலமுண்ட கண்டரப்பா நீறிப்போவான்
அடங்காத வித்தையிது அண்டந்தானே. (52)

தானென்ற துரிசுசுண்ணம் சீனச்சுண்ணம்
சாதகமாய்ப் புழுகோடு வீரம்பூரம்
மானுலவு பூநீறுங் கூட்டிக்கொண்டு
மகத்தான தாளகத்துக் கப்பிக்கொண்டு
பானுலவு அஞ்சுசுண்ணக் குகையில்வைத்துப்
பாரப்பா வூதையிலே சலவையாகும்
ஏனென்று பேசமது சாக்கையெல்லாம்
யீயம்போற் சத்துண்டா யிளக்கும்பாரே. (53)

பாரப்பா யிக்குருவில் வங்கம்நீறும்
படுபாவி காரீயம் கோடிவித்தை
ஆரப்பா வங்கத்தால் சிமிளைசாகும்
அப்பனே சிமிளையிலுங் கோடிவித்தை
சேரப்பா சிமிளையிலுஞ் சாரஞ்சாகும்
சிறந்திருக்குஞ் சாரத்தாற் கோடிவித்தை
ஆரப்பா யிதற்கீடு தருசுக்கப்பா
அப்பனே பாக்கையிலே சுண்ணமாமே. (54)

சுண்ணமிது ரசத்தன்னைப் பழியாய்க்கொல்லும்
குதபற்பர் தங்கத்தை வெருக்கசீற்றும்
சுண்ணமிது வேதையப்பா தொகதமேறும்
தாகையாகத் தனித்தனியே சுண்ணவேதை
எண்ணவிது முடியாது கோடிவித்தை
எடுத்தமுறை தவறாமல் நன்றாய்ப்பாரு
உண்மையுடன் சொன்னேனுன் கருவைவிட்டு
ஒளிக்கவில்லை யறிந்துபா ருலகத்தோரே. (55)

[illegible] பிழைக்கவென்று நமினையச்சொன்னேன்
[illegible]யும் புறகயிபு மறிந்ததானே
[illegible]மயிருந்து பார்த்தாயானால்
[illegible]ல்லாம் பொய்யாது காண்பார்பின்பு
[illegible]ணத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு
[illegible] வித்தையினி வாய்த்துகொண்டு
[illegible]யன் நூலின் வகையைப்பார்த்தால்
வாதசித்தி காயசித்தி வருகும்பாரே. (56)

கருமலைப்பழம்

[illegible] பின்னமொரு செய்திகேளு
[illegible] கருமலையின் பழத்தைவாங்கி
[illegible] கெந்தபுஷ்பம் வில்லையின்பூ
[illegible] உருவியுப்பு உருக்குத்தொட்டி
[illegible] குன்றிப் பருப்புங்கூட்டிக்
[illegible]றயாய்ப் பலத்துக்குக் கழஞ்சிவீதம்
[illegible]ணர்தன் வேம்பினோடே
[illegible]றவை வித்துடனே தயிலம்வாங்கே. (57)

[illegible] தயிலத்தை விட்டுத்தானே
[illegible]ய்முன் சொன்னமருந் தெல்லாயாட்டி
[illegible] பாக்குப்போல் வில்லைதட்டி
[illegible]ர்தான் ரவிமுகத்தி லுலர்ந்தபின்பு
[illegible] சிறுகலசந் தன்னில்வைத்துச்
[illegible]ய் மேல்மூடிச் சீலைசெய்து
[illegible]சத்திற் பூரப்பா
[illegible]னியாய்த் தூக்கியந்தத் தயிலம்வேண்டே. (58)

[illegible]தார் தயிலமது பீங்கானிற்றான்
[illegible]ருக்க விட்டெடுத்து வீரம்போட்டு
[illegible]ரு கற்பூரம் பொடித்துப்போடு
[illegible] தயிலமாம் பலத்திரட்டு
[illegible]ரு இரும்புதனில் தடவிப்போடு
[illegible]ண காலைவொரு புடத்திலப்பா
[illegible]ம யமேப்பா பதிநோர்மாற்று
[illegible]யந்தான் சிவனுணை தப்பாதே. (59)

[illegible]ன தயிலமது வீரதப்பி
மாட்டயிலே மெழுகாகும் வெள்ளியப்பா
ஆறான ஆறுகையிலே யொன்றுபோடு
கொடிக்குமுன்னே பழுத்திடுங்காண் பதினெட்டாக
வீறான வீரத்தின் மெழுகுதனை
வெடியுப்பி லப்பியே விளக்கில்வாட்டக்
கூறான மெழுகாகும் கரியந்தான்
கொள்ளவே ஐம்பதிலே தாக்குவாயே. (60)

தாக்கியபின் பழுப்பென்ன வகையைக்கேளு
தாரணியிற் பதினாறு வயதுப்பிள்ளை
போக்கிதுதான் தயிலமப்பா குருத்தான்வேண்டாம்
பூநீறு மாத்திரமே போதும்போதும்
ஆக்கமுடன் தயிலமங்கே யிறங்கும்போது
அப்பனே சபைதிக்குப் பூசைசெய்வாய்
சிக்கிரத்தி லிரங்குமப்பா சிங்கென்றாதில்
திறமாக மூலத்தைச் சேவிப்பாயே. (61)

செம்மலைப்பழம்.

சேவிப்பாய் நூர்நம்சி வாயவென்று
செப்புவாய் நூற்றெட்டு உருவதாகப்
பாவிப்பாய் தயிலமங்கே இறங்கும்பாரு
பாரபரையின் வல்லமைப்பா தயிலப்போக்கு
ஆவிப்பா இதைகடந்து பின்புகேளு
அப்பனே செம்மலையின் பழத்தைவாங்கி
தாவிப்பாய் கெந்தபுஷ்பம் வில்லையின்பூச்
சாதகமாய்ச் சரிகூட்டி வீரந்தாக்கே. (62)

வீரமது காலுங்கொண் றாகக்கூட்டி
விளக்குதற்குக் கருக்குன்றிப் பருப்பினோடே
வீரத்தி னிடைபோடு உருக்குத்தொட்டி
மேற்படிதான் வேம்பினுட தயிலந்தாட்டிச்
செப்பூர் முன்போலே தயிலம்வாங்கிச்
சிறந்திருக்கும் பீங்கானில் வைத்துக்கொண்டு
பாரப்பா செம்புதனிற் றடவிப்போடு
பார்க்குமுன்னே புடந்தனிலே பதினேழ்மாற்றே. (63)

மத்தப்பா முடிப்பதற்கு வெள்ளிசேரு
வளமான பசும்பொன்னு மிருக்குமப்பா
கூத்தப்பா ஆகிறதற்கு இதுவேகூத்து
கோடான கோடிவித்தை குருவில்லாமற்
பார்த்தப்பா ஆடலாக் குருவில்லாமற்
பிரியாவி தவிலமது வீரத்தாட்டி.
சாத்தப்பா வெள்ளியும் தாறாக்கேதான்
தணிவீச் பொன்றிடவே வெள்ளியாச்சே. (64)

வெள்ளியது மாத்திருபத் தஞ்சுமாச்ச
வேறான பூநீறு பட்டாற்போகும்
துள்ளுமப்பா சரக்கெல்லாம் பூநீராலே
துடியடக்கிப் பட்டுவிடும் வேதையாகும்
விள்ளுகிறேன் கடிலவென்ற செய்திக்கெல்லாம்
வேறான பூநீறு போட்டாற்போதும்
கள்ளங்க ளில்லையப்பா பழத்தைக்கண்டோன்
கனிவுந்தான் பேசாதே கருவைத்தானே. (65)

அறுசுவையைக் கழற்றல்.

கருவான வகாரத்தில் மூன்றுமார்க்கம்
கைமுறையாய்ப் பாடிவிட்டேன் செகத்தோர்க்கெல்லாம்
குருவான கற்பமினி விள்ளுறேன்கேள்
கொண்டவர்க்குக் குருவில்லை யாமப்பாரு
தருவான பொன்னுமேனி வொளியில்லாமற்
சாற்றிவேனப்பா தமடை திறக்கப்போகத்
திருவான கற்பமுறந் தெட்டுக்கெல்லாம்
தேகத்தைக் கத்திசெய்யுந் திறத்தைக்கேளே. (66)

துர்மலநிவர்த்தி.

கேளப்பா அறுசுவையைக் கழற்றுமார்க்கம்
கெடியாகக் கழற்றுவதின் வகையேதென்றால்
நாளப்பா கடுக்காய்வெண் காக்கணத்தின்
நயமான வேர்பட்டை அரைத்துக்கொண்டு
வாளப்பா வகைக்குவகை மூன்றுபுளியை
வளமான காயளவு வீதக்கொண்டு
தேளப்பா சித்தண்டத் தெண்ணெய்வார்த்து
செப்புமுடன் காற்படியாய்ச் சென்றுகாய்ச்சே (67)

கன்னம் நிவர்த்தி.

காச்சப்பா மெழுகுபத மாய்ச்சிவக்கக்
கருதிப்பின் மூன்றுநாட் கொண்டுதேரு
போச்சப்பா தேகத்தின் மலஞ்சீதந்தான்
பொல்லாத சுண்ணத்தைக் கழற்றவேனும்
ஆச்சப்பா பச்சைமஞ்சள் சமூலத்தோடே
அளந்துசெ மெட்டொன்ற தாகக்காய்ச்சி
பாச்சப்பா பாணியிலே பதனமாகப்
பார்த்துமே கிஷாயமது பண்பாய்வாக்கே. (68)

வாங்கியிந்தச் செலம்படிகா ரைக்காலுக்குள்
வளமான எள்ளெண்ணெய் பாதிவிட்டு
ஓங்கவே யிரண்டொன்றாய் ரேகித்தேதான்
உத்தமனே அஞ்சாளிப் படியேகொள்ளு
காங்கிஷத்துள் ளகப்பட்ட சுண்ணத்தோடு
கருத்தான வெண்மையெல்லாங் கழன்றுபோகும்
பாங்குடனே எண்ணெயெல்லாங் கழற்றிப்போடப்
பகருவேன் சீயக்காய் விரையைப்போக்கே. (69)

எண்ணெயி நிவர்த்தி.

போக்குடனே சீயக்காய் பொடித்துக்கொண்டு
புதியதோர் ரிலுப்பையிலே துவைத்துக்கொண்டு
தாக்குடனே தாளியிலே இடித்துக்கொண்டு
சாதகமாய் வகைக்கொன்று பிடியதொன்று
வாக்குடனே அமுரிபடி யிரண்டிற்போட்டு
வாய்ப்பாகக் காற்படியாய்க் காய்ச்சிக்கொண்டு
ஆக்கியதோர் பூநீரும் சினச்சுண்ணம்
அப்பனே அரைக்கழஞ்சி வீதங்கொள்ளே. (70)

கொள்ளப்பா கூட்டிவாய் கணக்கதாகக்
கொண்டுவிடு யிப்படித்தான் மூன்றுநாளும்
விள்ளப்பா எண்ணெயென்ற பேச்சும்போச்சு
வெகுசுருக்குப் பூநீறு வழலைசேர்ந்தால்
தெள்ளப்பா உப்பதனைக் கழற்றிப்போடச்
செப்புவேன் தேகத்திற் பெலமும்போச்சு
உள்ளப்பா உள்ளபடி யுப்புப்போக
உத்தமனே கரிசலாஞ் சாறுவாங்கே. (71)

உப்பு நிவர்த்தி.

சாறுபடி கலப்பா அஞ்சுநாட்கொள்
சாதகமாய் மறுபொழுது பின்னுங்கேளு
மாறுபடி நாளைவிழு திடித்துத்தண்ணீர்
வாய்ப்பாகப் படிகாலா யஞ்சுநாட்கொள்
ஏறுதற்கு ரெண்டுமொன்றாய்ச் சேகரித்து
சகமெல்லாக் குவாலையிடு மூன்றுநாள்தான்
ஊறியதோ ருப்பெல்லாங் கழன்றுபோகும்
உத்தமனே ரசனையினிக் கழற்றுவாயே. (72)

ரசனை நிவர்த்தி.

களிக்குகிற வரிசையப்பா யாருஞ்சொல்லார்
காரமிட்ட சன்னோடு ஆவின்வெண்ணெய்
உளைத்திடியதோர் பருத்தியிலைப் பருப்புங்கூட்டி
உத்தமனே வகைக்கொரு கழஞ்சியாகத்
தளத்துறவே சடுதியினிற் கொண்டாயாகிற்
சலமஞ்சள் தோடெல்லாஞ் சாடிப்போச்சு
புளித்திரதோர் புளியதனைத் தள்ளிப்போடப்
பொறுக்குமோ சடலமினி பொறுக்கமாட்டா. (73)

புளி நிவர்த்தி.

பொறுப்பான சேதியப்பா புளிமேற்பட்டை
பொருக்கதனை மேற்புரணி சீவிப்போட்டு
உறுக்கவே புடம்வெள்ளைப் பொறுக்குப்பற்பம்
உத்தமனே தெளிகாடிச் செலத்திலாட்டித்
தறுகாம லெழுநாட்காற் படிதண்ணீரிற்
சாதிப்பாய் படியரைக்கால் பற்பமாக
வெறுத்துநடா புளியெல்லா மெங்கேபோச்சு
மேனியெல்லாங் கதிரொளிபோற் காந்திபாச்சே. (74)

காந்தியென்ற தேகமிந்தச் சித்தியாலுற்
கற்பமுறை கொள்ளுதற்கு வகையைக்கேளு
மாய்ந்தவல் லாரைச்சூ ரணமேசெய்தோர்
மாதமது கொண்டாலே சித்தியாச்சு
வாய்ந்ததொரு வாதமெல்லா மொடுங்கிப்போச்சு
வத்திநின்ற தாதுவெல்லாம் மருவலாச்சு
சாய்ந்ததொரு பித்தமெல்லாம் நிலைகொள்ளாமல்
தறவெது கிடக்குமப்பா பயித்தியம்போச்சே. (75)

கற்பவிதி.

போச்சப்பா சிலேற்பனந்தான் கீழுநோக்கிப்
புகழ்நாடி மூன்றுமே யுள்ளாய்ப்போச்சு
காச்சப்பா கற்பம்வல் லாரைகொண்டு
கலங்காமல் மறுகற்பங் கொள்ளவேணும்
பேச்சப்பா ஒன்றுமில்லை கேளுகேளு
பித்தனு ராதியிலே பிறந்தமூலம்
மூச்சப்பா கடுக்காய்தான் பூலோகத்தில்
முளைத்ததென்று லெல்லோருஞ் சித்தராமே. (76)

சித்தராய்ப் போகவென்று பேசிக்கொண்டு
சிவசிவா யோசனைகள் செய்தார்பின்பு
சத்தியமாய்க் கடுக்காய்தா னறிந்தாருண்டோ
தாரணியி லெழுமரமாய் முளைத்ததப்பா
பத்தரெல்லாஞ் சித்தராய்ப் போவாரென்று
பரிவான கடுக்காயை யொளித்துவைத்தார்
அத்தனுட கடுக்காய்தான் செங்கடுக்காய்
அரிக்கடுக்கடுக்காய் குருங்கடுக்கா யானவாறே! (77)

வாறான வரிக்கடுக்காய் பெருங்கடுக்காய்
மாட்டுகிற வெண்கடுக்காய் மாமேழப்பா
தேறான சித்தருக்குக் கடுக்காயேது
செப்புகிறேன் செங்கடுக்காய் மெத்தநன்று
வாறாக இதைஇடித்துப் பொடியேசெய்து
வருந்திசித்தா மணக்கெண்ணெய் தனிலேபோட்டுக்
கூறாக மெழுகுபத மாகக்கிண்டிக்
கொண்டிடுப்பாய் பதமாகக் கூறுங்காலே. (78)

காலான திதுதானே வழலைக்காதி
காரமென்று விதுகாரங் கடுக்காயப்பா
சேலான கடுக்காய்தான் வருஷமொன்று
திறமாகக் கொண்டுவிடு மகத்தாஞ்சித்தி
மேலான வழலையினி வாங்குதற்கு
வேண்டியே கரிசாலை சுத்தியாட்டு
கோலான மேல்வாசல் திறந்துபோகும்
கொள்ளப்பா மண்டலந்தான் குறிப்பறிந்தே. (79)

அறிந்தபின்பு கார்த்தையைக்கொள் ளாறுமாதம்
அதுகடந்த பின்புமொரு செய்திசேரு
செறிந்திருக்கும் பாதமொடு கையான்மேனி
சேர்மானம் நேராகத் தேனிற்கொள்ளு
அறிந்ததன் மண்டலமே கொண்டபின்பு
ஆச்சரிய மடங்காத வித்தையாச்சு
பிறிந்ததொரு வேதங்கள் சாஸ்திரங்கள்
பெலமாக வெட்டவெளி யாச்சுபாரே. (80)

பாரப்பா சஞ்சீவி ஞானத்தைப்
பழுதாவே கொண்டபின்பு சாவும்போச்சு
சேரப்பா கரியகொடி வேலிதன்னை
நிசமாக மண்டலந்தான் கொண்டபின்பு
ஆரப்பா உலக்கிடு கருநெல்லிதான்
அப்பனே பஞ்சாங்க மெல்லாம்வாங்கிச்
சேரப்பா தயிலமதை யிறக்கிக்கொண்டு
தினமொருமா வீதமுமண் டலமுந்தானே. (81)

தானவனும் நரைதிரைக்கப் போகாதப்பா
தாரணியிற் கோங்குப்பூச் சூரணித்து
ஈனமிலா தாறுதினங் கொண்டாயானால்
என்னசொல்வேன் சாகாத மூலமப்பா
வானுலவு சோதிவிரு க்ஷத்தின்கற்பம்
மகத்தான பஞ்சாங்கத் தயிலம்வாங்கி
மானமுட னறுநாட் கொண்டாயானால்
மகத்தான சித்தியெல்லா மடிமைதானே. (82)

அடிமையென்று தேவரொடு ரிஷிகளெல்லாம்
அப்பனே தெரிசிப்பா ரஷ்டதிக்கும்
குடிமையும்நீ கோலமும்நீ சார்பும்நீதான்
கூத்தான் கூத்தெல்லாம் நீயேயாகும்
வடிவுடைய பார்வதிப்பெண் வரிசையாக
மகனெனவே மடிமீதில் வைத்துக்கொள்வாள்
முடிமீறிச் சிவனவனுஞ் சரியதொப்பாய்த்
தொல்லுலகி லவன்சரிதை துலக்குந்தானே. (83)

துலங்குகின்ற சோதியிலே ஞருங்காலம்
சோதிநின்ற மேருவனு வாகநிற்பன்
மலங்காதே கற்பமிந்த வகையாய்க்கொள்ள
மயமான வென்தந்தை நூலைப்பாரு
கலங்காதே அனுப்பானங் கூர்வாரப்பா
கைமுறைக்கு யெந்தனுட நூலைப்பாரு
பலம்பெறவே கருந்துவரைப் பழத்தைவாங்கிப்
பாரப்பா தயிலமதைப் பரிவாய்க்கொள்ளே. (84)

கொள்ளப்பா செந்துவரை தன்னிலேதான்
கூறுகின்ற செம்பெல்லாம் பதினொன்றாகத்
துள்ளப்பா பழுக்குமிது இரும்பிலேதான்
சுகமாகப் பழுக்குமப்பா பதினாறாக
கள்ளப்பா ஒளிக்கவில்லை தேர்ந்துபாரு
கருமலையுஞ் செம்மலையுங் காணமாட்டார்
உள்ளப்பா பசுமலையின் பூகாய்பட்டை
உத்தமனே மூலமொடு இலைபூநீரே. (85)

நீருடனே வீரமொடு வெள்ளைநஞ்சு
நிலையான இலைச்சாத்தி லாட்டிக்கொண்டு
வீருடனே வில்லைதட்டித் தயிலம்வாங்கி
வெள்ளைநஞ்சிற் கருக்கிட்டுச் செம்பிற்றூக்கு
கூருடனே வீரமதி லாட்டிக்கொண்டு
கொடுத்தாட்டு வெள்ளிய முகத்திலப்பா
நேரும்வகை ரெண்டேயப்பா வெள்ளியாச்சு
செப்பாதே தயிலத்தின் செய்திபோக்கே. (86)

போக்கான தங்கமா வாரைத்தயிலம்
புகழான வெள்ளிவித்தை யாடுமாடும்
தாக்கான கருப்புவெள்ளை யாடுகின்ற
தயிலமப்பா அங்கமெல்லாம் முன்போல்தானே
வாக்கான ஆவாரைத் தயிலம்போல
மகத்தான வெள்ளாட்டுத் தயிலம்வாங்கிக்
காக்கான பீங்கானில் வைத்துக்கொண்டு
கருணையுடன் வித்தையெல்லா மாடுவாயே. (87)

ஆடுவார் ஈதாக்கள் சித்தரெல்லாம்
அப்பாலே யெங்கேதா னோடிப்போவாய்
தேடுகின்ற பொன்னெல்லாஞ் செம்பினாலே
சிறந்திருக்கும் பூவரசின் வித்தைவாங்கி
நாடுவாய் பூநீரு வீரங்கூட்டி
நடமாட்டத் தயிலமது இறக்கிக்கொண்டு
ஆடுவாய் செம்புதனை யுருக்கிச்சாய்த்தால்
அப்பனே பொன்னிறமாய்க் கட்டுந்தானே. (88)

நாகக்கட்டு.

கட்டியதோர் செம்பையிட்டு வேலைசெய்தால்
கலங்காது வேதைமுகங் கருத்தைக்கேளு
ஒட்டியதோர் விரைபத்துப் பலத்துக்கேதான்
ஒருசமுத்தி வீரம்பூ நீருபோடு
இட்டமுடன் நாகமதைக் கட்டக்கேளு
திறமான மணற்றவளைத் தயிலம்வாங்கி
ஒட்டியதோர் நாகமதிற் சுருக்குத்தாக்கு
ஒளிவான புடத்தையினி சொல்லக்கேளே. (89)

கேளப்பா மூலிகைதா னாடாதோடை
கிருபையுடன் சிறகரைத்து நாகத்தப்பி
வாளப்பா இருபதுநாள் புடத்திற்கட்டும்
மகத்தான நாகத்தைச் செந்தூரிப்பாய்
ஆளப்பா மருதோன்றி பஞ்சமூலம்
ஆவரையின் பஞ்சாங்கம் சிவந்திருந்த
தாளப்பா முதனைதுடன் தான்பஞ்சாங்கம்
சரியாகத் தரித்தேதான் வகையொன்றுக்கே. (90)

வகைவிதம் பலம்பத்து செந்தூரந்தான்
மயமான தடங்கினுட சாற்றிலாட்டித்
தகையாமல் மருந்தோடு மூன்றுமூலி
சாதகமா யணியணியாய் வகுத்துவைத்துப்
புகையெழுப்ப வொட்டாமற் பூவைத்தாவி
புகழ்பெறவே தயிலமது வாங்கிக்கொண்டு
திகையாக ரெண்டுபலங் கெந்திக்கப்பா
சுருக்கிட்டா லொருபிடிதான் கருக்கும்பாரே. (91)

கறுத்திருந்த நாகமப்பா வெள்ளிதன்னிற்
கடுகவே ஐம்பதுக்கு ஒன்றுபோடு
மறுத்திருந்த பொன்னுக்கு யீடேயில்லை
வகையான தயிலமெல்லா மிறக்கும்போது
வெறுத்துவிட்ட பூநீரை விட்டாற்பேர்கும்
விளங்குதற்குப் பூநீரைக் கூட்டிக்கொண்டு
மறுத்துமொரு செய்தியப்பா சொல்லக்கேளு
மகத்தான நாகரச மெடுக்கும்வாறே. (92)

நாகரசம்.

வாறான பச்சைமுங் கிக்குழாயில்
வளமான நாகமது கழஞ்சிபத்து
வீறான வீரமொரு கழஞ்சிகூட்டி
விரவுவாய் பொடித்தேதான் நாகங்கூட
ஊறான ரசமாகும் கெல்லுப்பானை
உள்ளேநாட் பத்திருக்க விட்டபின்பு
தாறான ரசத்துடனே ரசத்தைச்சேர்த்துச்
சரியாகச் சேகரித்துச் சல்லரியாட்டே. (93)

ஆடுதற்கு முத்தெருக்கஞ் செடியின்சாற்றால்
அப்பனே ஆட்டிவிடத் திரண்டுபோகும்
ஊடுதற்கு வீரமது சரியாய்த்தாக்கி
ஊட்டினால் ரசமாச்சு யேமத்தாட்டு
நாடுதற்குத் தங்கமது பலந்தானொன்று
நலமான செந்தூரம் செய்யக்கேளு
பாடுதற்குச் சொல்லார்கள் பாட்டிலேதான்
பரிவாகச் சொல்லுகிறேன் பாருபாரே. (94)

பாரப்பா கெந்தகமோ பலந்தான்பத்து
பரிவாகக் காட்டுள்ளி பலமோபத்து
தீரப்பா பூநீரு பலந்தானொன்று
செப்பமுடன் முத்தெருக்கஞ் செடியின்சாற்றால்
சேரப்பா ஆட்டிவில்லை தட்டிக்கொண்டு
சிறப்பான தயிலமதிற் செந்தூரிக்கச்
சாரப்பா புத்தடியின் பூநாகந்தான்
சார்வாக முத்தெருக்கஞ் செடியிற்கூட்டே. (95)

கூட்டுமுன்சொல் நாகரசந் தன்னையப்பா
குளிகையாய்ச் செய்தபின்பு நாகஞ்செவ்வி
மூட்டுவாய்க் குகைசெய்து குளிகைவைத்து
முதிராமற் காடைபொரு புடத்திலவாங்கிப்
பூட்டுவாய் பிறகப்பா தயிலந்தன்னைப்
புகழாகச் சுருக்கிடவே முருக்கம்பூப்போல்
ஆட்டுவாய் செந்தூர மிரும்பிலேதான்
அப்பனே இதினுடைய கருவைக்கேளே. (96)

கேளப்பா மூன்றுவகைச் சிப்பிநீறும்
கெட்டியாய்க் கைமுறையாய்ச் செனித்துநிற்கும்
நாளப்பா மில்லாட்டா லொன்றுமில்லை
நாட்டிலே கரிசுட்டுப் பார்க்காதேநீ
மாளப்பா வென்றகரி நீரைக்கண்டால்
மாளுமே சரக்கெல்லாங் கட்டிப்போகும்
தேளப்பா கொட்டியது செயநீரப்பா
சிப்பியுடன் செய்கருவைச் செப்பொண்ணாதே. (97)

ஒண்ணான குருதன்னை முடிக்கவேணும்
ஒவ்வாட்டால் ஊமைபோ லிருக்கவேணும்
வண்ணானைக் கண்டபூ நீரேவேணும்
மகத்தான களங்குகள்தன் முறைகட்கெல்லாம்
விண்ணான் குருவிதுதான் அண்டப்போக்கும்
வெளியான வரிவேரின் செய்திப்போக்கும்
கண்ணான மூலபூ ரணியாம்போக்கும்
கருதியே செய்ததிந்தோன் வாதியாமே. (98)

ஆமப்பா சவுக்காரச் சுண்ணமாக்கி
ஆடுதெற வரிசைபொரு கோடியுண்டு
காமப்பா வகாரத்தின் மூன்றுமார்க்கம்
கலமாகப் பாடிவிட்டோம் விபரமாக
ஓமப்பா அவரொடுகை முறையுஞ்சொன்னேன்
உய்வதற்குக் கற்பமுண்ணச் செய்திசொல்லிச்
சாமப்பா வேறேதா னொளிக்கவில்லை
சாஸ்திரத்தின் வகையறியச் சித்தர்தானே. (99)

சவுக்காரவைப்பு.

சித்தாட சவுக்காரஞ் செய்யுமார்க்கம்
செப்புகிறேன் பூநீரு கல்லுச்சுண்ணம்
ஒத்தாட நீருப்பும் பாறையுப்பும்
ஓகோகோ வெள்ளெண்ணெய் விட்டுக்காய்ச்சி
வத்திவரும் பதமாக விளாங்காய்போல
மகத்தான வுண்டைசெய்து தொழிற்பின்பாரு
சுத்தாகப் பொரிக்காரம் வைக்கக்கேளு
சொல்லுகிறே னுருவியுப்புப் பலந்தானென்றே. (100)

பொரிக்காரவைப்பு.

ஒன்றான சீனமது பலமோபத்து
உத்தமனே வாண்டத் தெண்ணெய்விட்டு
நன்றாக விரவியதைப் பாண்டத்திட்டு
நலமான எருக்குளியிற் புதைத்துவைத்து
தொன்றாக மேல்மூடி ரெண்டுதிங்கள்
தோணவிட்டாற் பொரிக்கார மாகும்பாரு
சென்றான சிப்பியினி லடங்கணத்தைத்
தெம்பாகப் பச்சைப்பூச் சூடன்தாக்கே. (101)

தாக்கப்பா கோசமொடு நவச்சாரந்தான்
சதையான வரிவேர்தான் தண்ணீராக்கு
போக்கப்பா அரிந்துவினை யாடுநீதான்
புகழாக செம்புசுத்தி செய்யவென்றால்
நோக்கப்பா வெங்கலத்தின் சரியாய்வங்கம்
கொடித்தாடச் செம்பென்ன வெள்ளிமெத்த
ஆக்கப்பா இச்செம்பு உருகும்போது
அப்பனே சங்குபொடித் தாட்டுவாயே. (102)

ஆட்டுவாய் சரியிடையாய்க் கொடுத்தபின்பு
ஆராலுஞ் சொல்வதற்கு உவமையில்லை
தேட்டுவாய் பின்விரைத் தயிலந்தனிற்
சிறப்பாக விதுரெண்டு முருக்கிச்சார்ப்பாய்
போட்டுவா யினியதனி லொருமஞ்சாடிப்
போடப்பா சுழஞ்சிவெள்ளி யுருகும்போது
நாட்டுவாய் செந்தூர முருகியாட
நயம்பேசும் உரையில்லை தொழிற்குப்பொன்னே. (103)

தாருகச்சுண்ணம்.

பொன்னப்பா அண்டநீர்க் குருதியென்ன
பூநீரு நவச்சாரஞ் சூடன்சீனம்
என்னப்பா உவச்சாரம் வகையொன்றுக்கு
இடைகழஞ்சி விதமப்பா அண்டமஞ்சு
பண்ணப்பா கைமுறைதான் முன்னேசொன்னேன்
பாருநீ சுண்ணத்தின் கருவைக்கேளு
கண்ணப்பா சூதமொடு வீரம்பூரம்
கருவான குருவண்டு உறமீதஞ்சே. (104)

அஞ்சுபஞ்ச பூதமப்பா சரியாய்க்கொண்டு
அமுதமொடு கலசமப்பா அமுரிசத்தி
கொஞ்சலரும் பெருக்கினியே டிலவஞ்சாரும்
கூர்ப்பான பஞ்சமித்திரஞ் சரியாய்க்கூட்டி
பஞ்சபூ தந்தன்னைக் கடினியாட்டி
பச்சைதனி ரவியிலே புலரவைத்து
மிஞ்சவொரு கவசமப்பா இனிமேற்கேளு
விமுனா பூநீருஞ் சூடன்போடே. (105)

போடப்பா சரியாகச் சிப்பிநீராற்
பொங்கவே சீனமந்த யிடைக்குக்கூட்டி
ஆடப்பா நீருமே யரைத்துக்கொண்டு
அப்பனே காய்ந்திருந்த பச்சைமேலே
சாடப்பா கவசமது பொதிந்தபின்பு
சன்னைபெற வரிசேரில் வைத்துமூடி
காடப்பா பூநீருங் கல்லுச்சுண்ணம்
கயமாகச் சத்துவாய்ச் சீலைசெய்யே. (106)

செய்யப்பா கரியோட்டி லுருவைவைத்து
சிறந்திருந்த பச்சையது வெளுத்துப்போச்சு
மெய்யப்பா இதிற்சூதம் கட்டிப்போச்சு
வேணுமென்ற வித்தையெல்லா மாடலாச்சு
வையப்பா வஸ்துவித்தை யிருகச்சுண்ணம்
மகத்தான குருவப்பா வேதைகாணும்
பையப்பா முறைதவறிப் போகாதேகேள்
பாங்கான வெத்திலேயின் கற்சுண்ணம்பே. (107)

சுண்ணமது பூரமப்பா கருக்குமெத்தச்
சொல்லார்கள் வேதையுட சரக்கையப்பா
எண்ணமுடன் கண்டபோர் நாய்ப்பிள்ளைக்கு
இருக்குமந்த பீசமப்பா எருத்தின்மேலே
வண்ணமுடன் கண்டறிவா யுண்மைசெய்வாய்
மகத்தான குருவகையில் மேவியாடு
உன்னைவிட்டுப் பாரதிலே பொன்பொய்யாது
உத்தமனே யில்லாட்டா லுரைபொய்யாமே. (108)

ஆமப்பா திருமூலர் போகநாதர்
அவர்மக்க ளென்தந்தை முனிசித்தாதி
ஆமப்பா எண்சாக்குப் பாடினோரும்
அழிக்கருவாய் காற்சாக்கும் சொன்னேன்பெரும்
தாமப்பா கண்டுகொள்வா ரென்றுசொல்லிச்
சாஸ்திரத்தி லழிகருவை மறைத்துவைத்தார்
நாமப்பா உள்ளபடி சொன்னோங்கேளு
நாற்சாக்கு மித்திரமா யுரைப்புரண்டே. (109)

ரண்டல்லோ சத்திசிவ மானகூறு
நாதனோர் நாயகிக்கு மொழிந்தகூறு
ரண்டல்லோ நந்திசர் சொன்னகூறு
நாதாக்க ளெல்லோரு மறிந்தகூறு
ரண்டல்லோ பொன்வெள்ளி யானதப்பா
நாதவிடை வஸ்துவித்தை யாட்டந்தானும்
ரண்டல்லோ வேணுபூ ரத்திரட்டு
நவச்சாரஞ் சவுக்காரத் தாட்டந்தானே. (110)

தானென்ற மூலமிதை யறியவேணும்
சத்திசிவம் ரெண்டையுமே காணவேணும்
தானென்ற கும்பிகெல் லறியவேணும்
தருவான அண்டவித்தை செய்யவேணும்
தானென்ற கற்பமதை யுண்ணவேணும்
சாதகமாய்த் தீக்ஷைவிதி கற்கவேணும்
தானென்ற பூசைவிதி யறியவேணும்
சாஸ்திரமா மொருநூற்றிப் பத்துமுற்றே. (111)

சுந்தரானந்தர் குருநூல் ௫௰.

முற்றிற்று.

உ

குருவே துணை.

163-வது:

சுந்தரானந்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தீட்சாவிதி ரு௰.

ஆதியந்த மூந்தாண்டி யொளியுந்தாண்டி
அடைந்திருந்த சிவசத்தி பாதங்காப்பு
ஓதியந்தப் பிரணவத்து ளமர்ந்துநின்று
யுறைந்துநின்ற அற்புதன்றன் பாதங்காப்பு
சாதியந்த மாலயனுந் தேடிக்காணு
சதாசிவனார் மவுனமது தனதுகாப்பு
வீதியந்த மாதார முன்னிருந்த
விநாயகனும் வல்லபையும் விதியுங்காப்பே. (1)

பாரப்பா சொல்லுகிறேன் தீட்சையோகம்
பண்பான காயத்திரி பிராணயாமம்
சேரப்பா புவனையுட னாட்டத்தோடு
நிலைநிற்கத் தப்புமுறை பிசகுதோடு
சேரப்பா பதினெண்பேர் பாதந்தன்னைத்
தினம்பணிந்து ஆறுமுகம் பாதம்போற்றி
ஊரப்பா விருந்துகொண்டு அறிவினாலே
உரைக்கிறேன் அருமையின்றன் வகையைப்போக்கே. (2)

போக்கடா வெகுபேர்க்குப் புவனையாட்டம்
புகலுகிறேன் தீட்சையிரு பத்திரண்டும்
வாக்கடா யோகமது பிராணயந்தான்
மைந்தனே காயத்திரி பெருமைமெத்த
தாக்கடா காயத்திரி பதிந்தபேர்க்குச்
சகலசித்தி யாகுமடா சார்ந்துபாரு
வாக்கடா பெற்றதொரு சிவயோகிக்கு
வாகாகப் பேசுகிறேன் மருவிப்பாரே. (3)

மருவிப்பார் காயத்திரி பெருமையைத்தான்
மைந்தனே சொல்லுகிறேன் வரிசையாக
உருவிப்பார் பட்ட-மீ-புர அதிசயந்தான்
உறவான தறவுடைய ஆயிசாவென்றுந்
தருவிப்பார் மீலமிதான் மீ-சொ-சேர்மத்
தயவான நிசயோபாய் பேயன்காத்தான்
கருவிப்பா ரத்துவிழுங் காயசித்தி
கைக்குள்ளாய்ப் போச்சுதடா கருதிப்பாரே. (4)

பாரப்பா காயத்திரி சித்தியாகப்
பாடுகிறேன் தீட்சையுள்ளே பாகமாக
கோரப்பா மறையோர்கா யத்திரியென்பார்
நிலைபற்றிய அவனாலே கூடாதப்பா
ஆரப்பா சித்தருட சாயம்நீக்க
அறைவேனும் சிவயகம அங்கங்கென்று
சேரப்பா சிங்கிலிறீங் கென்றுநீயும்
செபித்திடுவாய் சர்வசாப நசியென்றேதான். (5)

என்றேதான் லட்சமுரு மாட்டிப்பின்னை
இயல்பான மூலவட்டா மட்சரத்தை
நன்றெனவே லட்சமுரு மாட்டினாக்கால்
நமனில்லை காயத்திரி சித்தியாகக்
கன்றெனவே அஷ்டகர்மப் புவனையாட்டங்
கடினமில்லை சித்தியாங்கா யத்திரியாலே
இன்றிதைநா னுனக்காகச் சொல்லிவிட்டேன்
இதைபார்க்குஞ் சொன்னாக்கால் நரகந்தானே. (6)

தானென்ற எழுகோடி நாவில்வீழ்வாய்
தயவற்ற பிள்ளைகட்கு யியலாகா
பானென்ற தன்மார்க்கப் பிள்ளைகட்குப்
பாரபரைமே லாணையடா யீயவேண்டாம்
ஊனென்ற யிருபதாண் டிருந்துகேட்டால்
உத்தமனே சிவயோகிக் கீயலாகும்
நானென்ற மதமொழிந்தார்க் கீயச்சொன்னேன்
நாட்டினேன் காயத்திரி தன்னைத்தானே. (7)

தன்னைத்தான் சித்தரப்பா வொளித்துவிட்டார்
துய்யவர்க வுனக்காக வியம்பினேன்யான்
என்னைத்தான் மூலத்திற் கணேசன்கோவி
லிருக்கும்பா ரென்றுபிரா ணையஞ்சொன்னார்
மன்னைத்தான் கோழிமுட்டை போலேதானும்
மக்களே காண்பதற்கு வகைகேளென்றேன்
அன்னைக்கா மாறுமுக முரைத்தார்பாரு
ஆறென்றால் சட்டைமுனி பிள்ளைதானே. (8)

தானேதான் கைலாச நாதர்பிள்ளை
நன்றாக வென்பேருஞ் சுந்தரன்றான்
ஊனேதான் சுமந்திருந்தே னிருபதாண்டு
உத்தமனே அதன்பிறகு யோகம்பார்த்தேன்
கானேதான் கணபதியைக் கண்டேன்கண்டேன்
கைலாச நாதருட கிருபையாலே
தானேதா னுந்தனுக்காய்க் கருவைச்சொல்வேன்
தப்பிவிடாம் பிள்ளைகட்குச் சாற்றொண்ணாதே. (9)

ஒன்றான பிராணயக் கருவைக்கேளு
ஓகோகோ சொல்லுகிறேன் திறந்துமக்காள்
கன்றான கண்மணியே ரேசகந்தான்
கரைகடந்த பூரகமுங் கும்பகந்தான்
வின்றான பேசுகிற் பேசுத்தோடு
விளம்பினார் கொங்கணர்தா னஷ்டாங்கத்தில்
தன்றான அவர்நூலின் னாலும்பாரு
சரியாக விருக்குமடா சாற்றுகில்லை. (10)

இல்லடா ரேசகந்தான் போவதப்பா
நிலைத்ததொரு பூரகந்தான் வருவதாகும்
மல்லடா கும்பகந்தான் வந்திருக்க
வாகுடனே பேசுமதி விக்கலாகும்
வெல்லடா நிற்பேசம் வெளியில்நின்று
விதமாகப் பூரித்தால் விபரமாகச்
சொல்லடா பிணியெல்லாம் பிராணயந்தான்
சொல்லிவிட்டே னூதலம் வாதியேறே. (11)

ஏறுதற்குத் தீட்சையையி னியம்பக்கேளு
யிருபத்தி யிரண்டுகுரு முனிதான்சொன்னார்
கூறுதற்கு யிருபத்தி ரண்டோடியில்லை
குறிப்பறிந்தா லொன்றிருபத் திரண்டுமாச்சு
ஆறுதற்கு ஐம்பத்தொன் றறையக்கேளு
அப்பனே முதலெழுத்தை சிவமதாச்சு
தேறுதற்கு நாலைவிட்டு ஒன்றைச்சேரு
திடமாக வொருமனது சேருசேரே. (12)

சேர்த்தாக்கா லிதுதீட்சை யேகதீட்சை
செப்பினே னிருபத்தி ரண்டிதாச்சு
பார்த்தாக்கால் பிறப்பிறப்பு மிதுவேயாச்சு
பண்பான லோகமெல்லா மிதுவேயாச்சு
கார்த்தாக்காற் சத்திசிவ மிதுவேயாச்சு
காயசித்தி யாவதுவு மிதுவேயாச்சு
ஏர்த்தாக்காற் பிராணய மேற்கவேணும்
இதைவிட்டாற் காயசித்தி யில்லைத்தானே. (13)

தானென்ற புவனையுட ஆட்டத்தைக்கேள்
தப்பாமற் குறுக்கேதா னைந்துரேகை
வேனென்று கேரேதா னைந்துரேகை
விதமாகக் கட்டிப்பார் பதினாறாச்சு
நானென்ற நம்-மம்-வம்-யம் விட்டினாலே
நன்றாக முதலிற் காயவைத்து
மானென்ற பெண்ணுக்கு திருமுக்கோணம்
வைத்தாக்காற் பதினேழு வீடுமாச்சே. (14)

ஆச்சப்பா வசியத்தை அறையக்கேளு
ஆச்சரியம் ச-ந-மீ-யீ யீ-மீ-நா-சா
ஓச்சப்பா அருவமிது லக்கத்தைக்கே
ளுற்றதொரு சீ-கி-ம-யா யா-ம-கீ-சீ-தான்
நீசப்பா மோகனந்தான் கீ-சீ-யா-மா
சீ-கீ-ம- யா-அதின்றுவ லக்கந்தானும்
நீச்சப்பா யீ-மீ-நா- ச-மீ-ந-யீ-சா
நிசமாகப் பதித்துத்தம் பனத்தைக்கேளே. (15)

கேளடா ய-ம-நீ-சி சி-கி-ய-ம-த்தான்
கெடி அருவம் மி-யி-சநா ந-ச-மீ-யிதான்
நாளடா லக்கமுச்சா டனத்தைக்கேளு
நவிலுகிறேன் மி-யி-சா-ந- நா-சா-மீ-யி
வாளடா அருவமதாம் லக்கத்தைக்கேள்
மைந்தனே ய-கி-சி-மா சி-யா-நீ-மா
ஆளடா அழைப்புலக்கம் ம-ய-சி கி-கி-சி
ய-மா-அருவம் மி-யி-சா-நா ச-யி-மீ-நாவே. (16

நாவாலேசொல்ல மி-யி ந-ச-யி-மீ-ச
நா-லக்கம் கி-சி-மா-ய சி-மா-யா-கீ
பாவாலே வித்வேசத் தருவமாச்சு
பார்லக்கம் மா-ய-கி-சிகீ-சி-மா-யாவே
நாவாலே யி-ச-ந-மி ச-மி-ந-யி-தான்
தப்பாமற் பேதனத்தின் அருவமாச்சு
மாவாலே சி-கி-யா-ம ம-ய-கீ-சி-தான்
மைந்தனே லக்கமா ரணத்தைக்கேளே. (17

கேளுநீ ந-ச-யி-மி மீ-யி-சா-ந
கொடியான பருவத்தின் அருவமாச்சு
ஆளுநீ நா-வ-யி-மி மீ-யி-வா-ந
அரிதான லக்கமப்பா நம்-மம்-வம்-யம்
காளுநீ தினம்பார்க்க வெட்டுஞ்சொன்னேன்
நன்றாக அட்சரத்தை நயந்துசேரு
வாழுநீ யான்றிலே அகாரம்போடு
மைந்தனே இகாரமது ரெண்டிற்றானே. (18)

தானென்ற உகாரமடா மூன்றிலாச்சு
தப்பாதே ருகாரமது நாலிற்போடு
வேனென்ற லுகாரமது அஞ்சிலாச்சு
வெகுசுருக்கு ஏ-ஆறில் ஐயு-மேழில்
மானென்ற ஆகார மெட்டிலாச்சு
வழியாக யி-ஆவாம் மீம்-ரம்-ஆச்சு
கானென்ற நவ்விலுங் காரம்போடு
கலமாக வாருவாம் வவ்வில்லுவே. (19)

ஊவென்ற கா-விலட-ஜியுமாச்சு
உத்தமனே மீ-யதிலே ஜளவைப்போடு
தாவென்ற யீ-யதிலே அஃகாவைத்தான்
சாத்துவாய் பதினு லிடிமாச்சு
காவென்ற அருவத்தில் ஷீவென்றிட்டு
கலமான லக்கத்தில் ஸ்ரீயைக்கட்டிப்
பாவென்ற பதினாலட் சாரும்போகப்
பகருவேன் முப்பதஞ்சும் பகருவேனே. (20)

பகருவேன் ஒன்றதிலே கா-ஸா-ரெண்டு
பரிவாக ரண்டதிலே இப்போ-ஷா-வாந்
தகருவேன் மூன்றதிலே ச-ஹா-ரெண்டுந்
தயவாக நாலிற்று இங்காவாகும்
மகருவே னஞ்சதிலே ம-மா-ரெண்டு
மைந்தனே ஆறதிலே ட்டாறுவாம்
நிகருவே னேழதிலே பம்-ரம்-ரெண்டும்
நிச்சயமாய் ப்பா-யா வெட்டிற்போடே. (21)

போட்டல்லோ ஒன்பதிலே வா-வீ-ரெண்டும்
புகலரிது பத்திலே ஸா-பா-வாச்சு
மாட்டல்லோ மா-யீ-பன் னொன்றிற்போடு
மக்களே ரா-லா-வும் பனிரண்டாச்சு
நீட்டல்லோ பதிமூன்றில் வாபியாகும்
நிசமாகப் பதினாலில் ஷா ஒன்றாச்சு
காட்டல்லோ பதினஞ்சில் ஸா-ஹா-ரெண்டுங்
கடினமில்லை வாசுதாவை கடசிவையே. (22)

வையடா ஐம்பத்தி யொன்றுமாச்சு
வகையாகத் திருமூலர் வளர்த்தாரப்பா
மெய்யடா மூலம்பம் தம்-வம்-தம்-தான்
மேன்மையென் மூலமந் மம்-வம்-யம்-தான
பொய்யடா சொல்லவில்லை யிரண்டுமொன்று
புதுமைமெத்தப் புதுமைமெத்தப் பேசப்போகா
ஐயடா ஐம்பத்தஞ் சொன்றாம்போடு
அதின்பிறகு தேவதைகள் மூலங்கேளே. (23)

கேளடா தேவதைகள் மூலமெல்லாம்
    கிருபையுடன் சொல்லாமல் மறைத்தார்சித்தர்
வாளடா ககாரமது நந்திசர்க்கு
    வகையான போகருக்குச் சகாரதீட்சை
நாளடா அகஸ்தியர்க்குத் திசை-ஞா-வாம்
    நலமான கொங்கணர்க்கு ணகாரம்போடு
ஆளடா யென்குருவும் டகாரமானூர்
    ஆச்சரிய மென்றனக்கு ககாரமாமே. (24)

ஆமப்பா தகாரமது ராமதேவர்
    அன்பான பகாரமது கருவூரார்க்குப்
போமப்பா பிர்மமுனி மகாரமானூர்
    புதுமையுள்ள ரோமருக்கு ரகாரம்போடு
காமப்பா மச்சமுனி யகாரமானூர்
    கலங்காதே வகாரமடா புண்ணாக்கீசர்
தாமப்பா யிடைக்காட்டார் ஸகாரமானூர்
    தயவாக ளகாரங்கேள் ரக்கர்தானே. (25)

தாமென்ற வாசமுனி றகாரமானூர்
    தயவான ழகாரமிடு கமலருக்கு
வேனென்ற ஙகாரமடா அழுகண்ணிக்கு
    விக்கைதிரு மூலருக்கோங் காரம்போடு
காணென்ற பதினாறில் ரண்டுமிஞ்சில்
    நலமாக யிரண்டையுந்தா னிரண்டுமூலை
மானென்ற அக்கினியும் வாயுவாக
    வகையாக நால்வாசல் விட்டுத்தீரே. (26)

தீரடா அட்டகெச மட்டநாகக்
    திரமான அட்டசத்தி அட்டபாலர்
வாரடா அட்டதூர்க்கி திரகாசி
    வயனமுப் பத்துமுக் கோடிதேவர்
ஊரடா நாற்பத்தெண் ணாயிரந்தான்
    உற்றரிஷி யுண்டவர்கள் பீஜம்போடு
பாரடா யிவர்களுட பீஜந்தன்னைப்
    பண்பாக வுன்றனக்கு அறைகிறேனே. (27)

தீரடா அட்டகெச மட்டமானாக்
    திறமான அட்டசத்தி அட்டபாலர்
வாரடா அட்டதுர்க்கி திரகாசி
    வயனமாய் முப்பத்துமுக் கோடிதேவர்
ஊரடா நாற்பத்தெண் ணாயிரிஷிதான்
    உத்தமனே யுண்டவர்கள் பீஜம்போடு
பாரடா யிவர்களுட பீஜந்தன்னைப்
    பண்பாக வுன்றனக்கு அறைகிறேனே. (27)

அறைகிறேன் சத்தசக் கரத்தின்மூலம்
    அப்பனே சத்தியுட மூலத்தோடு
நிறைகிறேன் ரதமுவமும மூலமூலம்
    நேரான தேவதைகட் கெல்லாமாக
மறைகிறே னல்லவோ பிரிந்துதப்பா
    பண்பாகத் தேவதைகள் வெவ்வேறென்று
நிறைகிறேன் மறைவாகச் சொன்னதென்று
    நீதானுங் கிலேசிக்க வேண்டாங்கேளே. (28)

கேளடா நால்வாசல் மூரேகைக்குள்
    செடியாக யிருவிதி தன்னிலேதான்
நாளடா நாதமுள்ள சங்குகுலம்
    நலமான சக்கரமு மழுவுமாட
ஆளடா நாட்டிப்பின் மழுவின்சக்ரம்
    அப்பனே ஆலமொடு சங்காகத்தான்
தாளடா தலைமாறித் தலைமாறித்தான்
    தயவாக யிருவிதி தன்னில்நாட்டே. (29)

நாட்டிடவே மூலத்தினட் சரத்தைக்கேளு
    நன்றுகச் சத்தசாக ரத்தைக்கேளு
ஆட்டிடவே சாகரந்தான் தண்ணீராக்க
    அப்பனே, தண்ணீர்தான் மாவின்மூலம்
நீட்டிடவே அவர்மூல மங்கென்றாறு
    நிசமாகச் சத்தியுட மூலங்கேளு
நீட்டிடவே உங்கென்று யிட்டுப்பின்னே
    திடமான ரதமூலம் விபரங்கேளே. (30)

விபரமென்ற ரதமூலம் வகாரங்காட்டு
விளங்கவே மும்மூலம் மூலஞ்சேரு
தபரமென்ற கணபதியின் சுழியைநாட்டித்
தயவாக முன்சொன்ன மூலமத்தி
நபரமென்ற யிருவிதி தலைமாறியிட்டு
நன்றாக வதினடுவே அட்சரத்தைகாட்டில்
எபரிமென்ற முப்பத்துமுக் கோடிதேவ
ரெல்லோர்க்கு மிப்பிசம் நாலுந்தானே. (31)

தானென்ற வட்டுவகை யாட்டத்தைத்தான்
தயவாகத் திருமூலர் மூன்னூற்றுள்ளே
வேனென்று பாடிவைத்தார் மூலஞ்சொல்ல
வில்லையடா நான்சொன்னே னவர்நூலைத்தான்
ஆனென்று பார்த்திட்ட கர்மத்தைத்தான்
ஆடப்பா அவர்சொல்லை யிரப்படிக்குக்
காலென்ற அவர்நூலென் றானுமொன்று
கருதியினி யறுகளையுங் களைக்கேனே. (32)

கேளப்பா அறுகளையுங் களற்றுமார்க்கக்
கெடியான வொருநூற்றுப் பத்துக்குள்ளே
காளப்பா வரிசையுடன் பாடிவைத்தேன்
நன்றாக அப்படியே களத்திப்போட்டு
வாளப்பா கற்பங்கள் கொள்வதற்கு
வயனமா யென்தந்தை நூலைப்பாரு
சோளப்பா வாராது கற்பங்கொள்ளக்
கூறினார் நன்றாகக் கூர்ந்துபாரே. (33)

கூர்ந்தப்பா ரறுகளையுங் களற்றுமுன்பே
கொள்ளுகிற கற்பத்தின் வரிசைகேளு
சேர்ந்துபார் பத்தியங்கள் வைக்கவேண்டாம்
தின்னவாக இக்நூறுதல் நூறுமட்டும்
தீர்த்தபார் மிளகுதனைக் கொள்ளும்போது
சிறப்பான முதண்டக் கியாயங்கொள்ளு
சேர்த்துபார் நாலுநா ளினங்கொண்டேயின்
செப்பினே னுடல்தனிலே நோய்காடாதே. (34)

காடாதே அமுரிதனைத் தினந்தானப்பா
நன்றாக முன்விட்டு நடுவிலேந்தி
வாடாதே ஆமூரக்குக் கொண்டுவாநீ
வரிசையுடன் மிளகைவிட்டு மிளகைக்கொள்ளாதே
தேடாதே மிளகுசதங் கொண்டதின்மேல்
தினந்தவிரா தேமிளகை யுண்டுகொண்டு
ஆடாதே அமுரிதனைப் பின்னேகொள்ளு
ஆச்சரியம் நோயணுகா துடலிற்றானே. (35)

தானென்ற மிளகமுரி கொள்ளும்போது
தயவான கடுகெண்ணெய் நத்திக்காயாம்
வேனென்ற செம்மரியும் வராகந்தானும்
விதமான வுருக்கோடே கூட்டிக்கொண்டு
மானென்ற கற்பங்கள் கொண்டுவாநீ
வரிசையுடன் பத்தியத்தால் முறிவாய்விக்கும்
நானன்றாய்த் திறந்துசொன்னேன் சித்தர்சொல்லார்
நன்றாக ஆதிகற்பம் பாடினேனே. (36)

பாடினே னறுகளையுங் களத்திப்போட்டால்
பத்தியங் குண்டப்பா முன்னேயில்லை
நாடினேன் பேதையுடன் கூடும்போது
நன்றாக எண்டுகற்பம் போதும்
மூடினேன் மிளகமுரி கொள்ளும்
மூலமது சுத்திசெய்து வழுதி
கூடினேன் பிராணயம் பண்ணி
கொள்ளையடா யித்தமுறை நோக்கே. (37)

சற்றோர்க விக்தமுறை கொண்
கனமாக விந்துகட்ட வேறு
மூத்தான அறுகளையுங் களத்தி
மூன்றுமண்ட லங்கடுக்கடுக்காய் கொ
வித்தான விந்துவிது கட்டிப்போகும்
விள்ளாதே யிக்கருவைப் பெரியோர்சொல்லார்
வத்தென்ற விந்துகட்டிப் போனபின்பு
வல்லாரை கொண்டுவிடச் சாவுபோச்சே. (38)

போச்சப்பா பிருயாறு வருடத்துக்கு
பொறியாசை யுடன்போச்சு புலிதமாச்சு
ஆச்சப்பா யினிமேற்றான் கற்பங்கொள்ள
ஆச்சரியங் கொங்கணர்தன் னூலைப்பாரு
காச்சப்பா கைமுறைகள் நன்றாய்ச்சொன்னார்
கலங்காமற் கொண்டுவிடக் காயசித்தி
வீச்சப்பா விதைவிட்டு யோகிக்கென்றால்
வெகுசுருக்காய்க் கற்பமது விள்ளுவேனே. (39)

விள்ளுகிறே னதிகற்பம் ரண்டுங்கொண்டு
மேலான கடுக்காய்தான் கொண்டாயானால்
வள்ளுகிறேன் வித்தவது கட்டிப்போகும்
வரிசையுடன் பூசைவிதி முப்பத்தாறில்
கொள்ளுகிறேன் வாலைகற்பம் பாடினேன்யான்
கூர்ந்துநன்றாய்ப் பூசைசெய்து கற்பங்கொள்ள
மள்ளுகிறேன் மூன்றுகற்ப முன்னேகொண்டு
வரிசையுடன் வல்லுவைத்தான் பின்னேகொள்ளே. (40)

சொன்னப்பா அப்படியே நூறித்து முன்னே
கொண்டபின்பு தேகங்கலந்து கொண்டுமே
வின்னப்பா மறுபடிதான் தனியேயோங்கி
விதானக் கொண்டுவிடச் சாவுபோச்சு
கன்னப்பா தனியேதான் கொள்வதற்கு
ஞானவைம்பத் தொன்றதிலே நயந்துபாரு
வண்ணப்பா கற்பத்து முக்கோணபூசை
வழியாகச் சொல்லிவிட்டேன் வரிசைதானே. (41)

தானென்ற பூசைசெய்து கற்பங்கொண்டால்
தவறுது வீராறு தலைமுந்தோறும்
பாவென்ற பானத்தின் வெளியிலேநின்று
பாரப்பா புருவத்தில் மனதைவைத்து
வாவென்ற சுழிமுனையது திறந்துபோகும்
மாச்சலமெத்தத் தீபவொளி கண்கொள்ளாது
கோவென்ற ரவிகோடி காந்தியானும்
கூறொண்ணாக் காந்தியிலே மனமேசாதே. (42)

கூசாதே யென்றுசொல்லிக் கைலாசமூர்த்தி
கூறினா ரவரருளால் மூலங்கண்டேன்
ஏசாதே மேல்நேசங் கண்டேன்கண்டேன்
என்மக்காள் மேலாறு மேறிச்சென்றேன்
வாசாகே விட்டகுறை வந்ததானால்
மைந்தனே ஆதிகற்ப மூன்றுங்கொண்டு
பேசாதே முன்மவுனங் கொண்டாயானால்
பிலக்குமடா காயசித்தி பிலக்கும்பாரே. (43)

பாரப்பா மவுனமென்ற பக்குவந்தான்
பண்பாகச் சிவப்பான மூலியிலேகேளு
கேரப்பா முதற்றாத்தில் வாங்கிக்கொண்டால்
நிமிஷத்தி லீராறு தலைமுந்தோறும்
ஆரப்பா வெளிசெல்லு மென்றீரையா
ஆய்மிமோ லகுவிலே மவுனஞானங்
காரப்பா கிடையாட்டால் பூரணலேகியத்தைக்
கைமுறையாய்ச் செய்துகொண்டு உண்டுதேறே. (44)

தேறென்றேன் பூரணலே கியந்தனப்பா
செய்துகொண்டு நன்றாக வருட்டிவைத்து
வாவென்ற பிராணாயஞ் செய்யும்போது
மைந்தனே கொண்டுமனம் புருவமத்தி
வரொன்று வைத்தாக்கா லங்கேநிற்கும்
என்மக்காள் போகத்துக் கிதுதான்மூலம்
நீயென்ற பானமது வந்தபோது
நீக்கொள்ளும் லேகியத்தைத் தினந்தான்கொள்ளே. (45)

கொள்ளுதற்கு லேகியத்தைச் சொல்லக்கேளு
கூறான மிளகோடு ராப்புரலம்
விள்ளுதற்குச் சாதிக்காய் பத்திரிபுஞ்சிரம்
வெண்சாரப் பருப்புடனே அபினுங்கூட
மள்ளுதற்குக் கசகசாவொன் பதையுமக்காள்
மகத்தான அபின்கிற்க வருத்தபொட்டை
தள்ளுதற்குப் பொடியாக்கி வைத்துக்கொண்டு
தனதான பிங்காணிற் கடக்கவையே. (46)

வைத்துக்கோ ரக்கரிதன் மூலிதன்னை
வரிசையுடன் நவபுடமுந் தீர்த்திடத்து
வைத்தவடி கட்டிமுன் றானிலொட்டி
வழுகாகக் கலந்தடுப்பில் மறுசட்டியேற்றி
வைத்தபின்பு வெல்லமதிற் போட்டுருக்கி
மைந்தனே சர்க்கரையுங் கூடப்போட்டு
வைத்தவுடன் போட்டுபொடி யெடுத்துக்கொட்டு
வரிசையுடன் மண்டிநெய்யுந் தேனும்வாரே. (47)

வார்த்திரக்கு சிவப்பான முகைதன்னில்
வன்துறைவதி யதில்வாங்கி விட்டுக்கிண்டிச்
சேர்த்துநன்றாய் குளப்பியதை வைத்துக்கொண்டு
சிவகாமி தன்னுடைய பூசைசெய்து
காத்துநன்று யோகமது செய்யும்போது
கனிவாகக் கொண்டுவிடக் காயசித்தி
பார்த்துடனே லேகியத்தை விட்டாயானாற்
பலபிணிவு வந்துவிடும் பாருபாரே. (48)

பாரப்பா ஒருநூற்றுப் பத்திலேதான்
பாடினேன் வாதவித்தை யுலகத்தோர்க்கு
நேரப்பா யெழுபத் தருசுதன்னில்
நேராக வைப்புமுறை நீட்டிச்சொன்னேன்
ஏரப்பா வைத்தியபத்தா மொன்றுதன்னில்
இயம்பினேன் ஞானமினி உண்டோவேது
ஊரப்பா பூசைவிதி முப்பத்தாறில்
உரைத்தேனுன் கைமுறைக ளுணிப்பாரே. (49)

பாரப்பா யோகமது செய்தானானால்
பரிவான வாதமது பலிக்குஞ்சித்தி
நேரப்பா செய்யாட்டால் வாதமில்லை
நினைவாலே கட்டழிந்தால் பலியாதொன்றுஞ்
சாரப்பா யோகத்தால் குளிகைசித்தி
தப்பாது சாரணையுந் தீர்த்துகொண்டு
ஆரப்பா பொதிகையிலே யேறிச்சென்று
அகஸ்தியரைத் தெண்டனிட்டு மேவிச்செல்லே. (50)

செல்லப்பா கைலாச மூர்த்தியங்கே
சிறந்திருந்தார் தெண்டனிட்டு மயேந்திரத்தில்
நல்லப்பா ஆயிரத்தெண் சித்தரோடே
நானிருப்பேன் வந்துதெண்டம் பணிந்தாயானால்
கல்லப்பா காயசித்திக் கேற்றகற்பம்
கனக்கவுண்டு தருவேனுன் சித்தனாவாய்
வல்லப்பா வென்னையாண்ட கைலாசமூர்த்தி
அருளாலே சொல்லிவந்தேன் தீட்சைமுற்றே. (51)

சுந்தரானந்தர் தீட்சாவிதி ௫௰,

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குவாசல் யானைக்கல்தெரு வித்வான் மு. குழந்தைவேலுப்பிள்ளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவே துணை.

164-வது:

சுந்தரானந்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மெய்ஞ்ஞானச் சுருக்கம்.

பூரணத்தா லுற்பவித்த சுந்தரன்றான்
புகட்டுகிறேன் சிவஞான போதந்தன்னைப்
பூரணமே பொருளென்ற பெரியோரெல்லாம்
புக்கினார் சிலம்பொலியிற் போதத்தாரைப்
பூரணமே பொருளென்கிற நிலைத்தாய்நீயே
புரிசடையோ னருள்பெறவாய் போதமீறும்
பூரணத்தி லடைவதற்கு வகையுஞ்சொல்வோம்
புகட்டுவோம் சிவனருளைப் போதந்தானே. (1)

தானென்ற நிலைமறந்து குருவாய்நின்ற
தற்பரத்தி லாறுவரை தாண்டியேறித்
தேனென்ற மதுவிருக்கும் மனையிற்சென்று
தேவியிரு தாள்பணிந்து தேகந்தன்னைக்
கோனென்ற குருவடிவா யெடுத்துக்கொண்டாற்
கோடிரவி போற்காந்தி கூசுங்கண்கள்.
பானென்ற குருவைவைத்துந் தாயைப்பூசிப்
பதினாறு மீய்ந்திடுவாள் பாருபாரே. (2)

பாரென்றே யிந்தமுறை யார்க்குஞ்சொல்வோம்
பரிவான சிவயோகி பரமஞானி
ஊரென்றே யறிந்திருக்கும் பெரியோரான
உத்தமர்க்கு முனக்குமல்லோ உரைத்தேன்யானும்
காரென்றே யுன்னுள்ளே நம்மைவைத்துக்
கருணையுள்ள திருவடியாற் கண்டுதேறு
நேரென்றேன் விமலியு மொன்றாய்நின்ற
நிலையினின்றேன் நீகலந்த நினைவுநன்றே. (3)

சீடன் கேட்பது.

நினைவுநன்று யென்றுரைத்த குருவேஐயா
நீயல்லோ வென்மனதாய் நினைப்பாய்நின்றீர்
கனவுகண்டார் போலேதான் நினைப்பும்வாழ்வுங்
கரையில்லை நிலையில்லை காப்பதுவென்னை
மனவடிவும் யோச்ச வழியோடென்னை
வான்முடியில் மலரடியில் மவுனமூட்டி
அனவரதந் திருநடனந் தன்னிற்சேர்த்து
அன்னையுட கிரியைசெயு மருள்செய்வீரே. (4)

அருள்செய்வே னென்மகனே உனக்குநன்றாய்
ஆதிமுத லந்தம்வரை தொடுத்துச்சொல்வோம்
பொருள்வெளியா மருள்சேரும் போக்குஞ்சொல்வோம்
போதம்தாச் சுழினையென்ற பூட்டைவெட்டிச்
சுருளிபோ லாயிரத்தின் மலரின்மேலே
சோதியுருக் கொண்டுமனந் தொக்கிநின்று
அருள்மிகவே உண்டாகும் அரனைப்போலாம்
அதுவல்லோ சிவயோக மறிந்துகொள்ளே. (5)

அறிந்துகொள்வாய் சத்தியிரு பாதந்தன்னை
அடிசேர்ந்தா லானந்தம்போ லாக்கிவைப்பாள்
எறிந்துநின்ற பலநினைப்பு மொன்றாய்க்கூட்டி
ஏகநினைப் பாக்கிவிடும் இதைநீபாரு
பிறிந்துநின்ற மனமாயை மாண்டுபோகும்
பேச்சில்லை மூச்சில்லை பிறப்போயில்லை
செறிந்துநின்ற மும்மலங்கள் சேராதாம்
செயலெல்லாஞ் சிவன்செயலாய்த் தெளியும்பாரே. (6)

தெளியும்பா ரென்றுரைத்தா லெளிதோமைந்தா
தில்லைவனச் சிவனருளாற் றெளியவேணும்
வழியோடே மனமொன்றாய் அடங்கிற்றானால்
மாசில்லா விளக்கொளிபோல் வடிவுங்காணும்
அழிவில்லை பேரொளியாய் அமர்ந்தாயாகில்
ஆச்சரியஞ் சொல்லுதற்கு வாயோவில்லை
மொழிகின்ற வசனமெல்லாம் வேதமாச்சு
மூச்சற்ற விடந்தனிலே முண்டுநில்லே. (7)

நில்லென்ற நீராதாரந் தாண்டியேதான்
நிற்குணத்திற் சொக்குவதே நிஷ்களந்தான்
இல்லென்ற சமாதியிலே இருந்தாயானால்
இதுவுநன்று ஏகமென்ற எழுத்தைநன்றாய்ச்
சொல்லென்றாச் தொழுதிருக்கச் சோதிரூபம்
துரியகட னப்புரியுஞ் சோதிபோலாம்
வெல்லலென்றேன் வெகுளிதன்னை மைந்தாகேளு
வேதாந்த மெய்ஞ்ஞானம் வெளியிட்டேனே. (8)

விட்டேனு காமியஞ்சஞ் சிதம்பிராரத்வம்
விமலனுருக் கொண்டுநின்ற விஞ்சையாலும்
எட்டாத வாசியென்ற எழுத்தினாலும்
என்தாயார் வாலையரு ளியல்பினாலும்
கிட்டாத பேரொளியாய்க் கேசரத்திற்
செனுறென்ற சிலம்பொலியைக் கேட்டுமீண்டேன்
தட்டாதே நான்சொன்ன வுண்மையெல்லாம்
தன்மயந்தா னற்றிடத்திற் சார்ந்துபேரே. (9)

சார்ந்துபா ரென்வார்த்தை தட்டாதப்பா
தாரணியிற் பெரியோர்கள் தன்னைக்கண்டால்
கூர்ந்துபா ரவர்மனதைக் குருவாய்நின்றால்
கும்பிட்டு அவரிடத்திற் கூடிப்பேசு
ஆர்ந்துபார் வேதாந்த நூலையெல்லாம்
ஆகாரக் குறிகளையு மறிந்துதேறு
தேர்ந்துபார் வெளியான தெளிவிலேறிச்
சிவசிவா சிவஞ்ருவாய்த் தேகமாச்சே. (10)

தேகமாச் சென்றக்காற் சோதிரூபம்
தில்லையென்ற மேருவிலே திறமாய்நில்லு
ஆகமபு ராணமெல்லாந் தானே ஆச்சு
ஐம்பொறியுந் தானாச்சு அகந்தைபோச்சு
மோகமென்ற பெண்ணாசை யொழிந்துபோச்சு
மூச்சற்ற விடந்தனிலே நாட்டமாச்சு
நாகமென்ற ஆபரணந் தரித்தோன்றானும்
நாமல்லால் வேறுண்டோ நாடிப்பாரே. (11)

நாடிப்பா ரென்றுரைத்த குருவேஐயா
நாடிபுனைப் பார்ப்பதுவும் நானும்நீயே
தேடிநின்று வாடாம லென்னையுந்தான்
திருவடித்தாள் தன்னிலென்றுஞ் சேர்க்கவேணும்
கூடிநின்று சிலம்பொலியைக் கூர்ந்துகேட்கக்
குருவருளும் மிகவேணுங் கோதைமெய்யா
ஆடிநின்ற குருநாதன் கண்டமூர்த்தி
அடியேனுக் கிவ்வளவு மருள்செய்வீரே. (12)

அருள்செய்வீரென் குருவே ஆதிமூலம்
ஆகிநின்ற அருளமுதே அடியேனுக்குப்
பொருளுனது பாதமல்லால் வேறொன்றில்லை
போதத்திற் பொருந்துதற்குப் புத்திசொல்லு
மருள்மிகவே உண்டான பேர்கள்போலே
மாநிலத்திற் றிரிந்தாக்கால் வசைசொல்வார்கள்
அருள்மிகவே யுண்டாகி யானைபோலே
ஆகிநின்ற அருள்புரியென் னுசான்நீயே. (13)

நீயென்றும் நானென்று மிரண்டகேது
நிஷ்களமாய்ப் புத்தியினால் நேர்ந்துபாரு
தாயென்றுந் தந்தையென்று மிரண்டுமுண்டு
சற்குருவின் றாள்சேர்ந்தா லிரண்டுமில்லை
நோயொன்று மில்லையப்பா நினைப்புமில்லை
நோக்குவாய் பூரணத்தை நோக்கினைக்கால்
வாயென்றுங் கையென்றும் மனந்தானென்றும்
வடிவேது மனமோடு மவுனமாமே. (14)

மவுனமாய் மனமொன்று யடக்கிற்றானால்
மாசற்ற வடிவாச்சு மாயைபோச்சு
கெவுனமாய்ப் பூரணத்திற் சொக்கிப்பின்னும்
கிறிரங்கி வராலாச்சு கிருபையாச்சு
புவனமுத லைம்பொறியு மொன்றாய்க்கூடிப்
புரிசடையோன் வடிவாச்சு போதமாச்சு
மவுனமென்ற பொருளிதென்றே அறிந்தாயானால்
மகத்தான தானவனும் மனதாற்காணே. (15)

காணப்பா வாசியென்ற எழுத்தைநன்றாய்க்
கண்டக்கால் காயசித்தி காணவேணும்
பேணப்பா உன்மனதை யறியாமற்றான்.
பேரொளியாய் நிற்பதுவே பிராணயோகம்
வீணப்பா மனம்பிரிந்தா லொன்றுமில்லை
வேதாந்த சற்குருவை விரும்பிநில்லு
பூணப்பா சிவயோகந் ஞானியாய்ப்
புகட்டியதோர் குருவருளும் போதமுற்றே. (16)

சுந்தரானந்தர் மெய்ஞ்ஞானச் சுருக்கம் ௧௬.

முற்றிற்று.

திருப்பழனியில் வசிக்கும் ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி ரிஷீஸ்வரசுவாமியவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இச்சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவே துணை.

165-வது:

கல்லுளிச்சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சொரூப நிலை சூத்திரம்.

பேர்சொன்னேன் அவள்சிவத்துக் குறியென்று
பேசரியோ மென்றுசொன்ன அம்மைகன்னி
நேர்சொல்லு மிவள்பேச்சு நச்சுவாய்ச்சி
நாதாரி வாய்க்கசெக்கு காரிகாப்பு
சீர்சொல்லக் காலாலே உதைத்தாள்பாரு
சிச்சிச்சீ அவள்குணந்த னென்செய்யாகும்
நேர்சொல்லி அவளையுந்தான் பணிந்தேபோற்றி
சேர்ந்துபார்த் தவளையுநீ நிறுத்திப்பேசே. (1)

நிறுத்துவதுக் கெப்படியோ தன்னைத்தானே
நீயின்மான் வாசிலி உன்னைக்காண்
மறுத்துமொழி பேசாதே தன்னைப்பாரு
வாய்மறக்க மறுபேச்சு விளம்பலாகா
சிறுத்தஇடை மதிதெரிவை வாயைப்பாரு
சிவந்தவாய் மலர்ந்தபூக் குவிதலாகும்
ஒறுத்துநீ பேசாமல அடக்கிக்காலே
ஊணிக்கை வாசிகொண்டு வாயில்வாங்கே. (2)

வாங்கினு லங்கனையே மவுனமாகும்
மாவடியைக் காத்திருக்கு கனிவாயுன்னை
ஓங்கியெழு சவைதாண்டப் பலமுண்டாகும்
ஓகோகோ கால்செறியைப் பாருபாரு
ஆங்கதிகொண் டண்டாண்டஞ் சத்தியீனும்
அரகரா திரிகோணத் தாயிருட்டு
மாங்கனிதா னுண்டபல னென்னசொல்வேன்
வாய்மறந்தா லொன்றுமில்லை குருதாரே. (3)

சூச்சாதி சூட்சமிவள் கால்தானப்பா
சூதுகப டெள்ளகா லிருகாலப்பா
மாச்சாதி இவள்சாதி காலைக்கானா
மாதெரிவை அக்காலில் வாதமாச்சு
நாச்சானில் சோதிமதி அமுர்தமுண்ணா
நாலுபே ரறிந்தபேச் சிந்தப்பேச்சை
சூச்சாதி சூச்சம்மின் னேதுமில்லை
சுகமினத லனுபோகி யாருல்லாமே? (4)

ஆறாறு மிவளாட்டுக் காதலவர்தம்
அங்கனையே கண்டுபிடி வாதஞ்சித்தி
ஊறாறு முப்பாலு மப்பினாலும்
உள்ளபடி நீயறிவாய் தங்கத்தாமை
பூறாறு முப்பூவாற் கட்டும்வித்தை
போக்கறிந்தால் ரசவாதங் கொள்ளைகொள்ளை
நானோர்பா ரிதைச்சொல்ல யார்தான்கேள்ப்பார்
நாயிலுமே கடையென்பா னேனோதானே. (5)

ஏனையிலே வனுத்ததென்பா ரென்னைப்போலே
ஏகஉப விடமான சோதிப்பாலை
காலையிலே ஆவின்பால் கொண்டாராசோ
கண்டெனென் கண்டவர்க்குத் தொண்டுசெய்வேன்
[illegible]யிலே கதலிகுலை ஆய்ந்தமார்க்கம்
[illegible]யகத்தி லறியார்கள் மவுனஞானம்
தானையிலே மாபூக்க நிற்கும்நிற்கும்
தனுகரணக் கலந்தலதால் காணுவாயே. (6)

காணுவது எளிதல்ல விதியேவேணும்
கண்டவர்கள் விண்டதுண்டோ சொல்லக்கேளு
பூணுவது மனம்பூணப் பூண்டுகொள்ளும்
போக்கெனவே நினையாதே போக்கைப்பாரு
ஆணுவது மும்மலமு மகன்றபோகும்
அதீதமடா இன்னாலே யறிந்துகொள்வாய்
தோணுமது ஏகவெளி பரத்தின்சூக்ஷம்
சொல்பேச்சால் தெரியாது தொட்டுக்காட்டே. (7)

காட்டுவது தொட்டவிட மம்முகமாய்ப்பாரு
காரணத்தால் விட்டவிடங் கோமுகத்தின்சூட்சம்
நாட்டுவது பூரணமாய் நாட்டுங்காலை
நாதாந்த முக்காலும் மெழுகால்குள்ளே
பூட்டுவது திறவுகோ லறிந்துபூட்டு
பூரணமே யாரணமாய் முடிந்தபேச்சு
சீட்டுகெடி காரமடா இந்தப்பேச்சு
செப்புமொழி தப்பாது அப்பாற்கேளே. (8)

கேளடா பரஞ்சோதி பதிலைக்குஞ்சோதி.
கிருபைபெற இன்னமொரு கிரிகைகேளு
நாளடா ஆதித்தன் பூசநாளில்
நலமான தசமிநா ளறிந்துகன்னி
வாளடா அங்கிவால் மூலைநோக்கி
மந்திரவாள் கைபிடித்துச் செபிக்கச்சொல்வேன்
கேளடா முனைமய்யம் அடியின்மூலம்
கிணேசனொடு ருத்திரன்றான் கெதியைப்பாரே. (9)

கெதியான சதாசிவமு முனையின்மையம்
கிணேசனடி யங்கனையே அங்கென்றாறு
பதியான மய்யமடா ருத்திரமூலம்
படித்திடுவாய் சிங்கென்றும் உங்கென்றுந்தான்
விதியான சதாசிவத்தின் மூலஞ்சொல்ல
விளம்பத்தாம் ஓங்கென்றும் அங்கென்றாறு
கதியான மந்திரமாம் வாளைநீயும்
கைபிடித்த உச்சிதங்காண் இன்னங்கேளே. (10)

இன்னமுமே மந்திரவாள் தலைக்குக்கேளு
ஈசனொடு சந்திரா மயத்தின்சக்தி
சொன்னமொழி யறிந்துபத்தி ஞானத்தாலே
சொல்மறந்து செய்யாதே மவுனங்கொண்டு
நன்னயமாய் ஆகவனம் கொடுத்துநீயும்
நாற்பத்தி முக்கோண சத்தியென்று
மின்னமது வாராமல் காவாவென்றே
மெய்யுருவே கையுருவே விமலியென்னே. (11)

விமலியே அமலிதிரி சூலிவாமி
விதரணியே உதரணியே மேன்மைத்தாயே
கமலியே சனகசபை நடனமாடிக்
கண்டின்றுனிக்குள் ஒளியான கருணைவாழ்வே
அமலியே அமரர்பணி ரூபாரூபி
ஆரணமே பூரணமே அருமைமாதே
சமலியே சரோருகமே சருவசித்தி
தந்திரமே மந்திரமே சத்தியன்னே. (12)

சத்தியென்று மவுனமுடன் பத்திவைத்துச்
சமர்முகத்தில் வெற்றிபெற வந்தாயென்று
சத்தியென்று சத்தியமாய் நினைந்துகொண்டு
சாஸ்திரமுங் கோத்திரமுந் தவிர்த்தாயென்று
புத்தியுடன் விவேகத்தா லறிவினாலே
பூசைமுறை செய்புரிற வரிசைகேளு
சத்தியென்ற மந்திரவாள் அதனைநீயும்
கணபதிதான் வைத்தநல்ல கதியைப்பாரே. (13)

பார்முழுதும் ஒருகுடையி லாள்வென்றால்
பகர்ந்தசொல்லை மறவாதே நூலைப்பாரு
ஓர்பெறவே எண்திசைக்கும் கும்பமிட்டு
செயல்பெருகும் பிரதான கும்பமொன்று
பேரறிவா லீசான்றன் திசையைநோக்கிப்
பேரிட்டுப் பேரையுமே மவுனத்தைத்து
கூறிடும் சிவாயகுரு நீயேயென்று
கும்பமதுக் கடியரிசி படிதானொன்றே. (14)

படியான படியரிசி திசைதானெட்டு
பாத்திரே பிரணவத்தை யன்றியப்போடு
வடியான சத்திகிரா மயத்தின்கும்பம்
வாகுபெற நடுமையத் திருக்கக்கேளு
அடியான அரிசிபடி மூன்றேயாகும்
ஆகமத்தின் படியாகப் பரப்பிவைத்து
நெடிதான எழுத்தறிந்து பிரணவமேநீயும்
நீவாவா வென்றிட்டுச் சொல்லக்கேளே. (15)

கோடா பிரணவத்தில் முக்கோணமிட்டுக்
கெதிபெறவு மதினுள்ளே விந்துபோடு
கோளடா ஒருநாளு மில்லையப்பா
கும்பமெல்லாஞ் செலத்தைவிட்டுப் பூர்த்திதான்
ஏழடா வென்றுசொன்ன எழுத்தைப்பாரு
ஏகமய மானஅந்த எழுத்தையோதி
வேளடா மன்மதன்று னவனேநீதான
வெற்றியடா உலகமெல்லாஞ் சித்திதானே. (16)

சித்தித்த பூசையடா வென்தாய்ப்பூசை
திசையெட்டும் வெற்றிகொள்ளு மிந்தப்பூசை
எத்திக்குந் தானவரீ தப்போயில்லை
எழுன்ற ஆதியெழுத் ததனைநீயும்
புத்திக்கு எதையறிந்து பூசைபண்ணப்
பூதலமும் விண்ணுலகும் ஆளப்பெற்றாய்
முத்திக்கு மீறுபாதை அறிவைப்பாரு
முன்னவனே முன்னின்ற மூலந்தானே. (17)

மூலமென்றால் நவமூல மேகமூலம்
மூலாதி கும்பம்நவ கும்பமெல்லாம்
சீலமுடன் மாவிலையும் தெற்பைசாத்தி
செயல்பெருகச் சொர்ணபுஷ்ப மதிலேபோட்டுத்
தாலமதிற் பிரதான கும்பத்துக்குத்
தங்கமுக்காற் கழஞ்சிதங்கத் தகடுசெய்து
ஆலவிட மமுதாகும் புவனைமாது
அச்சரத்தை யடைப்பதற்கு வகையைக்கேளே. (18)

கேளடா சித்தஞ்ச குருக்கே அஞ்சாய்க்
கீறிறைப் பதினாறு அறையுமாச்சு
கேளடா முதலறையில் அகாரம்போடு
இருபையுடன் அகாரம்பின் இகாரம்போடு
கேளடா அதின்பிறகே உகாரம்போடு
கெட்டியாய் உகாரம்பின் எகாரம்போடு
கேளடா இல்லமென்ற அறைகள்நாலும்
இலேசமற நாலெழுத்தும் போடுபோடே. (19)

போட்டபின்பு மறுவிதி ரெண்டாம்விதி
புகழாக இகாரமதைப் புகழ்ந்துபோடு
போட்டபின்பு இகாரம்பின் உகாரம்போடு
புத்தியுடன் உகாரம்பின் எகாரம்போடு
போட்டபின்பு பிறன்வந்தான் பின்னேபோடு
பூரணமாய் ரெண்டான விதிவிட்டு
போட்டிவாய் மூன்றான விதிதன்னிற்
புண்ணியனே உகாரமதைப் போடுபோடே. (20)

போட்டு உகாரம்பின் எகாரம்போடு
புதுமையுடன் எகாரம்பின் ஒகாரம்போடு
போட்டா ஒகாரம்பின் அகாரம்போடு
போட்டபின்பு நாலான விதிதன்னிற்
போட்டா எகாரமதை நன்றாய்ப்போடு
புனிதமுடன் எகாரம்பின் ஒகாரம்போடு
போட்டா ஒகாரம்பின் அகாரம்போடு
போதமிவாய் அகாரம்பின் இகாரம்போடே. (21)

இகாரமே நாதாந்த இன்பமாகி
யிருந்ததைநீ கண்டுகொள்ள நாதந்நியாம்
உகாரமே யெசத்தி ரூபமொன்றாய்
உற்பனமாய் நின்றதிதி உண்மைசொன்னேன்
எகாரமே வகாரசத்தி மயேசுரனுமி
இருந்தபரி பூரணமா யெங்குந்தானாய்
அகாரமே முதலெழுத்தாய் விந்துநாதம்
அச்சரத்தில் ஆமேவாமென் றமர்ந்தவாறே. (22)

வாரான இப்படியே வகுதமார்க்கம்
வகைபிரித்துச் சொல்லவென்று வெண்ணைக்கூடா
கூரான அஞ்செலாறும் மின்றனைறு
கூறிகிறே னெழுத்தறிந்து கட்டிற்றுக்கு
போரான அகாரமதில் நகாரஞ்சேரு
பின்னிருந்த இகாரமதில் மகாரஞ்சேரு
வீரான உகாரமதில் சிகாரஞ்சேரு
மேன்மையெபற எகாரமதில் வகாரஞ்சேரே. (23)

வகாரமே அந்தமதா முதலாம்விதி
மறுபடியும் ரெண்டான விதிதன்னில்
இகாரமதில் மகாரத்தை யிருத்திப்போடு
இப்பாதும் உகாரமதிற் சிகாரஞ்சேரு
எகாரமதில் வகாரத்தை இணக்கப்போடு
இதுவனைறிப் பிரணவமதில் யகாரஞ்சேரு
செகவாழ்வை நம்பாதே ஞானிற் சொன்னேன்
திறந்தையுந்தான் கண்டறிநீ தின்னந்தானே. (24)

தின்னமிது மூன்றான விதிதன்னிற்
செப்புகிறேன் உகாரமதிற் சிகாரஞ்சேரு
என்னுமிது எகாரமதில் வகாரஞ்சேரு
இயல்பான பிரணவந்தன் யகாரஞ்சேரு
மன்னுமுத லாதியென்ற அகாரத்தன்னே
வழிபட்டே நகாரத்தைச் சேருசேரு
ஒன்றுமுதல் மூன்றான விதியாகும்
உத்தமனே நாலான விதிகேளே. (25)

நாலான விதிதனில் எகாரத்தோடே
நலமான வகாரத்தை நன்றாய்த்தாக்கு
மேலான பிரணவத்தன் யகாரஞ்சேரு
மேன்மைபெற அமிருந்த அகாரத்தன்னே
சேலான நகாரமதைச் சிறக்கப்போடு
செப்பினேன் இகாரமதில் மகாரஞ்சேரு
காலான ததுபார்த்து நடக்கவேணும்
கண்டவர்கள் விண்டதில்லை கண்டுபாரே. (26)

பாரடா உடலாகி உயிருமாகிப்
பகாரிதாய் நின்றபொருள் எழுத்ததாகும்
சேரடா கிரிகையென்ற பேச்செல்லாம்
சிவனறியத் தாயறிய வனுந்தகித்தி
ஊரடா உலகமெல்லாம் வணங்கும்பாரு
ஊடாடும் வாசிகண்டால் யோகமாச்சு
ஆரடா யிதையறிவா ரறியாவிட்டால்
அவனிதனிற் பிறந்திறந்து அலைவார்பாரே. (27)

போட்டபின்பு மறுவிதி ரெண்டாம்விதி
புகழாக இகாரமதைப் புகழ்ந்துபோடு
போட்டபின்பு இகாரம்பின் உகாரம்போடு
புத்தியுடன் உகாரம்பின் எகாரம்போடு
போட்டபின்பு பிரணவந்தான் பின்னேபோடு
பூரணமாய் ரெண்டான விதிவிட்டு
போட்டிடுவாய் மூன்றான விதிதன்னிற்
புண்ணியனே உகாரமதைப் போடுபோடே. (20)

போட்டேநீ உகாரம்பின் எகாரம்போடு
புதுமையுடன் எகாரம்பின் ஒகாரம்போடு
போட்டா ஒகாரம்பின் அகாரம்போடு
போட்டபின்பு நாலான விதிதன்னிற்
போட்டா எகாரமதை நன்றாய்ப்போடு
புனிதமுடன் ஏகாரம்பின் ஓகாரம்போடு
போடடா ஓகாரம்பின் அகாரம்போடு
போதறிவாய் அகாரம்பின் இகாரம்போடே. (21)

இகாரமே நாதாந்த இன்பமாகி
யிருந்ததைநீ கண்டுகொள்ள நாதந்நீயாம்
உகாரமே சிவசத்தி ரூபமொன்றாய்
உற்பனமாய் நின்றதிதி உண்மைசொன்னேன்
எகாரமே வகாரசத்தி மயேசுரனாகி
இருந்தபரி பூரணமா யெங்குந்தானாய்
அகாரமே முதலெழுத்தாய் விந்துநாதம்
அச்சரத்தில் அறிவோமென் றமர்ந்தவாறே. (22)

வாரான திப்படியே வந்தமார்க்கம்
வகைபிரித்துச் சொல்லவென்று லெண்ணுக்கூடா
கூரான அஞ்சிலாறாய் நின்றநாதர்
கூறுகிறே னெழுத்தறிந்து கட்டிற்றுக்கு
போரான அகாரமதில் நகாரஞ்சேரு
பின்னிருந்த இகாரமதில் மகாரஞ்சேரு
வீரான உகாரமதில் சிகாரஞ்சேரு
மேன்மைபெற எகாரமதில் வகாரஞ்சேரே. (23)

வகாரமே அந்தமதா முதலாம்விதி
மறுபடியும் ரெண்டான விதிதன்னில்
இகாரமதில் மகாரத்தை யிருத்திப்போடு
இப்பாலும் உகாரமதிற் சிகாரஞ்சேரு
எகாரமதில் வகாரத்தை இணக்கப்போடு
இதன்பின்பு பிரணவத்தில் யகாரஞ்சேரு
செகவாழ்வை யப்பாலே நாவிற்சொன்னேன்
திறந்தையுந்தான் கண்டறிநீ திண்ணந்தானே. (24)

திண்ணமிது மூன்றான விதிதன்னிற்
செப்புகிறேன் உகாரமதிற் சிகாரஞ்சேரு
என்றுமிது எகாரமதில் வகாரஞ்சேரு
இயல்பான பிரணவத்துள் யகாரஞ்சேரு
மன்றுமுத லாதியென்ற அகாரத்துள்ளே
வழிபட்டே நகாரத்தைச் சேருசேரு
ஒன்றுமுதல் மூன்றான விதியாகும்
உத்தமனே நாலான விதிகேளே. (25)

நாலான விதிதனில் எகாரத்தோடே
நலமான வகாரத்தை நன்றாய்த்தாக்கு
மேலான பிரணவத்துள் யகாரஞ்சேரு
மேன்மைபெற அமர்ந்திருந்த அகாரத்துள்ளே
சேலான நகாரமதைச் சிறக்கப்போடு
செப்பினேன் இகாரமதில் மகாரஞ்சேரு
காலான ததுபார்த்து நடக்கவேணும்
கண்டவர்கள் விண்டதில்லை கண்டுபாரே. (26)

பாரடா உடலாகி உயிருமாகிப்
பகாரிதாய் நின்றபொருள் எழுத்ததாகும்
சேரடா கிரிகையென்ற பேச்சுக்கெல்லாம்
சிவனறியத் தாயறிய வனுத்தசித்தி
ஊரடா உலகமெல்லாம் வணங்கும்பாரு
ஊட்டமும் வாசிகண்டால் யோகமாச்சு
ஆரடா விதையறிவா ரறியாவிட்டால்
அவனிதனிற் பிறந்திறந்து அலைவார்பாரே. (27)

அலையாம லசைந்தாடும் வகாரசக்தி
ஆச்சரியங் காட்சியென்ன ஐம்பத்தொன்றாய்
நிலையாமல் நிலைத்தாக்கால் வாசிபாரு
நீயறிந்து கண்டுகொண்டால் நீயேஞானி
சிலையான சிலைவனைத்து நாளைப்பூட்டிச்
சிக்கிரத்தி லச்சரத்தாற் குறியைப்பாரு
மலையாதே மவிமாது எந்தாயாளுள்
மானீலி யிருந்திட்ட வளவைப்பாரே. (28)

வளுவறிந்த வழையடா வழிற்பிச்சை
வாக்கினை வங்கதுகொண் டம்பத்தொன்றாய்
வளுவறிந்த பெலத்தாலே ஒன்றைக்காண
வாதமா வேதியன்று வெனக்குமாற்றான்
சுளுவறிந்து தான்மாண்டு கண்டுகொண்டு
சொல்லிவிட்ட குறையறிந்து கண்டுகொள்வாய்
தலமறிந்த மகபதியாம் புலவேமாது
தன்பதியாய்ப் பதினாறு அரையும்பாரே. (29)

அரையான பதினாறு அரையிற்குள்ளே
அடங்கிநின்ற திருடியவள் ருகுங்காணேன்
மனையாகச் சொல்லுமிடே னறிந்தபாரு
மனதறிந்த மாதுகா லம்பத்தொன்றும்
அரையான முதலரையில் நகாரத்துள்ளே
அதிலகம் இருபத்தி மூன்றுமோடு
அரையாருங் கண்டறியார் மகாரத்தன்னிற்
றென்றவே யேகமொன்றுந் துலங்கப்போடே. (30)

போட்டபின்பு சிகாரமிரு பதுமென்றாய்ப்
பொருந்தவே பதிந்திடுவாய் வகாரந்தன்னில்
சாட்டவே யுதிநில கடைசியாகும்
நன்றான பதியறிவாய் ரெண்டாய்வீதி
தாட்டிகங்கொண் டிம்மியில் நவமுமத்தாய்த்
தானறிந்து போட்டபின்பு சிகாரந்தன்னிற்
கோட்டமதயிலாத வெட்டைத்தாக்கிக்
கொண்டுவோ யப்பாலும் குறியைக்கேளே. (31)

குறியறிந்து வகாரமிரு பத்திரெண்டு
கூறறிந்து பதிநடைசி யகாரந்தன்னில்
நெறியறிந்து போடுரெண்டு மூன்றும்வீதி
நிறைநின்ற சிகாரமதில் அஞ்சைத்தாக்கு
அறிவறிந்து வகாரமதிற் பதினெட்டாகும்
அப்பாலும் யகாரமதில் மூன்றைத்தாக்கு
பொறிகாணம் தம்பனமாம் நகாரந்தன்னிற்
போதராவா யிருபத்தி யஞ்சம்போடே. (32)

போடடா வகாரமதில் நாலைப்போடு
புத்தியுடன் யகாரமிரு பத்திநாலு
போடடா நகாரமதில் ஆறைத்தானே
போதாவா யின்பமென்ற மகாரத்துள்ளே
போடடா பதினேழுங் கடைசியாகும்
பூரணமா மொருவீட்டுக் கெழுத்துமூன்று
நாட்டா உலகமெல்லா முன்னைத்தேடி
நாடிவந்து சரணமெனப் பணிவார்பாரே. (33)

பாரிலுள்ள அரசரொடு மனுக்களெல்லாம்
பத்தியுடன் நீசொன்ன படியேகேட்பார்
தேரிலுள்ள சித்திரத்தைப் பார்ப்பார்கோடி
செங்கமல முதித்தகண்ணாள் செய்தவேலை
ஊரிலுள்ளோர் அதோமுகத்தன் பேரைச்சொல்லி
உரைக்கறிவார் அவள்சாதி உரைக்கமாட்டார்
சீரிலுள்ள சிங்கார சத்திநின்ற
சித்திரத்தைக் கண்டுகொள்ள மாட்டாரென்றே. (34)

என்றுரைத்தேன் சொன்னமொழி ருகுங்கண்டு
இருந்தபுத்தி கொண்டறிவாற் கண்டுதேறு
இன்றுரைத்தே னல்லாது விண்டுசொல்ல
என்றாலும் கூடாது தன்னைப்பாரு
அன்றுரைத்த தந்தைமுதல் மவுனங்கொண்ட
ஆதிமுதற் றாயாதி யுனக்கேசொன்னேன்
நன்றுரைத்த மொழியறிவாய் பங்கைக்கேட்டு
நாடிநீ யெப்படியும் வாங்கிக்கொள்ளே. (35)

கொள்ளென்றேன் கண்டுகொள்ள அறியாப்பாவி
குறையன்றி விட்டகுறை யிந்தநூலே
உள்ளென்ற உள்ளீயாய் அறிகிறுலே
உட்கொள்ளச் சொன்ன இந்த நூலைப்பாரு
கள்ளென்ற கள்ளமனக் கசடைத்தானும்
கசடறுத்துக் கொள்ளய்யா இதுசொன்னேன்
விள்ளென்ற விள்ளாதே அம்பத்தொன்றாய்
மேவிநின்ற தட்காலைச் சொல்லக்கேளே. (36)

சொல்லக்கேள் நகாரமது மூன்றுமொன்றாய்த்
துலங்கிநின்ற எழுத்தறிவாய் மகாரமூன்றும்
சொல்லக்கேள் மாலெனவே ஹரியுமென்று
சொற்பொருளால் அரிமுதலாய் நவமாய்நின்று
சொல்லக்கேள் உலகமெல்லா மாயையாலே
சுழுவாகத் தாய்மயக்கா விறந்தேபோனார்
சொல்லக்கேள் பின்னுமது சிகாரமூன்றும்
தோன்றியொன்றாய்க் காலோடே சேரும்பாரே. (37)

பாரேநீ வகாரமென்ற காலெழுத்தால்
பகாரமது பின்னாலே சொலவேன்கேளு
பாரேநீ யகாரமது மூன்றும்யேக
பரவெளியாய் நின்றபொருள் பார்க்குந்தானு
பாரேநீ அஞ்செழுத்து யேகமொன்றாய்ப்
பார்முதலா யாகாச வெளியாய்த்தோன்றிப்
பாரேநீ இன்னமுந்தான் சொல்லக்கேளு
பகருவேன் ககாரத்தில் அம்பத்தொன்றே. (38)

அம்புவைத்த மகாரத்தின் தொகையைக்கேளு
அப்பனே முப்பத்தி யேழுமாகும்
வைப்புகளை யறக்குமல்ல சிகாரந்தன்னில்
வழிவழியு முப்பத்தி மூன்றேயாகும்
இப்புவைத்த வகாரத்தும் பதினான்கும்
இயல்பாகப் பின்புசொல்வேன் யகாரந்தன்னில்
தெம்புவைத்த இருபத்தொன் றதுவுமொன்றாய்ச்
சேர்த்தொகை இருநூற்று [illegible]தானே. (39)

நாலான வகாரமது வெழுத்துதானும்
நன்றான பூரணமா மம்பத்தொன்றாய்
மாலான பிரமாருத் திரனுமாகி
மயேசனொடு சதாசிவனுந் தானேயாகி
காலான திரிகாலு முக்காலாகிக்
கனகசபை திருநடன மாடுங்காலே
மேலான நாதாக்க ளறியுங்காலே
மெய்யறியக் கண்டறிநீ முக்காலென்றே. (40)

முக்காலுங் காலறிந்து நடக்கச்சொன்னேன்
முதலான தாயாதி பங்குஞ்சொன்னேன்
தக்காத பொருளுனக்குந் தக்குமென்றேன்
சமத்தில்லாப் பிள்ளையென்று என்னசொல்வேன்
மிக்காரு மெதிரில்லை காலைக்கண்டால்
மேலான நாதனெனப் பெயருண்டாகும்
சிக்காலுஞ் சிக்குமடா அறிவில்நின்றால்
சிவயோகி யாவதுவுந் திண்ணந்தானே. (41)

திண்ணமிது அம்பத்தி யொன்றுங்காலே
சிதம்பரத்திற் றிருநடன மாடுங்காலே
ஒன்றுமது ரெண்டாகி மூன்றுமாகி
ஓங்காரத் தெட்டாகி உலகமெல்லாம்
எண்ணுமிதை யறியார்க்குக் காலனுகி
யிருந்ததா லெவ்வுயிர்க்கு மிண்டமாகி
அண்ணுமுத லின்றவரை யழியாக்காலே
ஆரறியப் போறார்க ளறிவாய்ப்பாரே. (42)

அறிவாய்நீ இன்னமுமே சொல்லக்கேளு
அஞ்செழுத்தில் நகாரமது மண்ணைப்போச்சு
குறியான மகாரமது தண்ணீராச்சு
குறிப்பறியச் சிகாரமது அக்கினியாச்சு
நெறியான வாயுவது வகாரமாச்சு
நீயறிவா யகாரமது வெளியுமாச்சு
பிரியாதே பிரிந்துநின்ற அஞ்சுங்கூடிப்
பேசாத நாதவிந்தாற் சடமுமாச்சே. (43)

சடமெடுத்தா யஞ்சாலே பஞ்சபானி
தன்னறிவை விடாதேயடா யின்னங்கேளு
உடலெடுத்த விந்துவுடா சிகாரமாச்சு
உற்றுப்பார் தசநாதம் வகாரமாச்சு
விடமெடுத்த நாதமது ஜடத்தைக்காட்டி
மேன்மையுள்ள பொன்னுருப்போ லுயிர்கட்கெல்லாம்
நடனமிட்டான் சிலைக்கியம்போல் முக்கோணத்தில்
நச்சுவாய் நீலியுட னடனந்தானே. (44)

நாகவல்லி கமலவல்லி நாதாந்தவல்லி
நவச்சார மானதிங் காரவல்லி
யோகவல்லி மதனவல்லி ஞானவல்லி
பொழிந்தமறை நூலாகி மொழியும்வல்லி
தேகவல்லி சித்தாந்தத் தெளிந்தவல்லி
தேவிபரி பூரணமாய் நிறைந்தவல்லி
போகவல்லி போதறிவாய் விளங்கும்வல்லி
பூநாக வல்லியுமா நாகந்தானே. (45)

மானுகம் அஷ்டமா நாகம்பூண்டு
மதனாதி மதருபி வசீரசத்தி
தானுக முனைக்கெழுந்தாள் முன்னும்பின்னும்
தானுருத்தி பலரூப மானள்பாரு
ஆறுது மவள்நச்சு வாயில்நஞ்சு
அகோரவிஷ மதனைநான் றீண்டேன்றீண்டேன்
தேனுன அமுர்தரச மானுளொன்னைச்
சிறியான்றன் கங்கையெனச் செப்பினளே. (46)

செப்பினள் சிறியான்றன் கங்கைமூலம்
செப்பியபின் மூலத்தால் விஷங்கள்போச்சு
ஒப்பினள் தசமியென்ற பத்தாய்நாளில்
உட்கொண்டு பாருமம்மா வாசியென்றுல்
ஒப்பினன் கிரியாமற் றன்னைத்தானே
உறுதியந்த வாசியது நாற்காற்சிவன்
தப்பியே போகாம லின்னுற்கொண்டு
சாடாகி முருக்கியதைக் கட்டுகட்டே. (47)

சட்டடா எட்டாலே ரெண்டைக்கட்டு
கபடறிந்து கொண்டாலே வித்தைக்கட்டு
விட்டடா போகாது வாசிசொன்னேன்
மேலேறி வெட்டெட்டாம் வீதிபாய
ஒட்டடா பிசகாது இந்தவொட்டு
உட்கோட்டை யிடிபடுங் காசியேது
ஒட்டடா ரெண்டொட்டா லுலகமெல்லாம்
ஒருகொடியிற் போய்மீளும் உண்மைசொன்னேன். (48)

உண்மைஇந்தப் படிசொன்னேன் நூலைத்தானே
உற்பனமாந் தப்பாது இன்னங்கேளு
தன்மையென்ன பஞ்சசர்த்தாள் பிஷந்தனை
நாட்டுவா யவுரவர்கள் பதியும்போடு
இம்மையிலே நன்மைதரும் இந்நூலை
யிசழாதே தவறாதே நூலைப்பார்த்துத்
தன்மையுடன் பரித்தகட்டிற் பரிக்கும்போது
சாமடக்கிப் பதித்திடுவாய் சத்யமாமே. (49)

சத்தியமாய்த் தகடுசெய்யக் கருவையெல்லாம்
தனையறிய அகஸ்தியருஞ் சொன்னார்பாரு
அத்தனையுங் கலைக்கியான சூஸ்திரத்தில்
அதன்விபரம் வழிதுறையாய்ச் சொல்லிப்போட்டார்
புத்தியுடன் அந்நூலைப் பாருபாரு
பூரணமாய் நின்றபொருள் நன்றாய்ப்பேசும்
சித்திதரும் மையொன்றில் வசியம்வாதம்
செப்பினர் அஞ்சனமு மறைப்புத்தானே. (50)

மறையாமற் சொல்லிவிட்டா ருலகவித்தை
மையொன்றில் சொன்னதைநீ கண்டுசோதி
விரையொன்றில் பலகலராய்த் தோன்றுமாபோல்
வித்தொன்றிற் சதாகோடி வித்தையாச்சு
நிரைநேராய்க் காலதலையாய் மவுனங்கொள்ள
நிலைத்தசித்தி கருவிடையம் நன்றாய்த்தேர்ந்தும்
சுரைவிதையே போட்டாக்கால் பாகலாமோ
சொன்னமொழி தனுக்கமதாய்த் தொகுத்துப்பாரே. (51)

தொகுப்பாக அகஸ்தியரு மின்னமுந்தான்
சொன்னவா யிரத்திரு நூறுதன்னில்
வகுப்பாக அதிற்பிரித்து மூன்றுறாக
மகத்தான யோகமுதல் கிரியையெல்லாம்
முகப்பாக நவமூலம் ஏகமூலம்
முதலரிய நவகுளிகை செய்யச்சொன்னார்
அகப்பாறாய்ப் போகாமற் றீபமேற்றி
அதிலிருந்து வாழ்ந்திருக்கச் சொன்னார்பாரே. (52)

வாழ்ந்திருக்கத் திருவிளக்கை அமராமற்றான்
வளர்த்தேற அரைப்படியா மெண்ணெய்தன்னில்
வாழ்ந்திருக்க ஆழாக்கு விளக்கில்விட்டு
லவயகத்தி லகம்விளங்க வைக்கச்சொன்னார்
வாழ்ந்திருக்க உலகத்தோ ரறியாமற்றான்
மாண்டிறந்து போனார்கள் ஐயோஐயோ
வாழ்ந்திருக்கச் சொன்னார்பார் முக்கோணத்தில்
வதனவட்டம் புருவமையம் அருமைதானே. (53)

அருமையிலும் உருமைவைத்து ஆத்தாள்பாதம்
ஆனந்தத் திரிகோண மவுனங்கொண்டு
உருமையுடன் சட்கோண மேற்கோணந்தன்
உற்பனமாம் பரப்பிரம வித்தைவித்தை
இருவையறி யோகமதால் திருத்தாள்பற்றித்
திருவிளக்கும் அமராமற் றாண்டித்தாண்டி
பெருமையுடன் வாழ்வையெனச் சொன்னேன்புத்தி
பெலத்தபுத்திக் காரனென்றுப் பேணிப்பாரே. (54)

பேணிப்பார் சரியைமுதல் கிரியையோகம்
பேரின்பத் திருமூல நாதருசொன்னேன்
தோணிப்போம் மனமுருகி கருவைப்பாரு
சொன்னதந்த அட்சரத்தின் பொருளையெல்லாம்
பூணிப்பாய்த் தகடுதனி லெழுதிக்கொண்டு
பூரணமாம் கும்பமதிற் போட்டுப்போது
காணிப்பொன் னெனக்குமாய்ப் பொன்றுமென்று
கருத்தில்வைத்துக் கும்பமதிற் றகட்டைப்போடே. (55)

போடுமுன்னே கும்பமெல்லாங் கன்னிநூல்சுற்றி
போதகமாய்ச் சத்தியின் தேங்காய்வைத்துத்
தேடுமுன்னே நினைந்த பொருள்தான்வந்து
சிக்குமடா காலடியில் தப்போயில்லை
ஆடுகின்ற அம்பலவர் உன்னைவிட்டு
அகலார்பார் அமர்ந்திருந்த அதிதன்னை
நீடுபுக ழோங்கும்சே டசமேசெய்ய
நிச்சயமொன் றச்சயமாய் வளருந்தானே. (56)

வளர்ந்தேறக் கும்பமெல்லாந் தூபதீபம்
வாகுபெறப் பாக்கிலையுந் தேங்காய்வைத்து
வளர்ந்தேற அன்னமொடு பலகாரங்கள்
வர்த்தனையாய்ச் சுராபானம் வைத்துத்தியானம்
உளர்ந்தேற சிவாயகுரு நீயாமென்று
உற்பனமாய்ப் பிரணவத்தை முன்னேஓது
இளர்தலையாய்ப் போகாது யெழாந்தானம்
இம்மையிலே நினைத்ததெல்லாம் பலிக்குந்தானே. (57)

பலிக்குமது கோடிசித்து தியானத்தாலே
பகர்ந்தசொல்லை மறவாதே மவுனத்தாலே
பலிக்குமது சிவகுருக்கக் கண்டாயானால்
பதியிலரி புவனைபிர சன்னமாவாள்
புலிக்குருகான் பூனையாக் கருணைச்சொல்லி
புலியூரிற் குடிபுகுதப் பொருளைக்காட்டிப்
புலிக்குஅரி சிங்கமென நின்றரூபம்
புகழுமறை நாலுமொன்றாய்ப் பொருந்திப்போச்சே. (58)

பொருந்தாது பொருந்துமடா இந்தப்பூசை
புவனைதிரி புரைசத்தி வாலைமாது
இருந்தாள்பார் சிவசுருக்கம் நாதரூபி
யென்றாயார் வழைவெரு வலுமைக்காரி
சிறந்தாள்நான் நீயெனவே சொன்னாளென்னை
சீச்சீச்சீ வாவாவா வென்றாள்தன்னை
சிறைந்தானே பூரணியா புலகமெங்கும்
நின்றானே வாதக்கால் வேதக்காலே. (59)

வேதக்கால் பிடித்தோர்கள் அனந்தங்கோடி
வேதாந்தத் துறையறிந்த மேன்மையானோர்
வாதக்கா லறிந்தபேர் வெகுபேர்கோடி
மதத்தான வாழ்வுபடைத் திருந்தோர்கோடி
சேதக்கா லனந்தகால்சிரண் டொன்றாய்நின்று
சேர்ந்திருந்த கால்ரெண்டும் ஒன்றாய்க்கண்டு
நாதக்கா லனைவறிந்து கண்டோர்கொண்டால்
நாதனைவ னென்றபே ராச்சுதானே. (60)

ஆச்சபா ராச்சரிய மிந்தவித்தை
அதோமுகத்தி லடங்குசிவ சுருக்கவித்தை
வாச்சுப்போச் சனைக்குறிக்கு வித்தையென்று
வாய்மதத்தாற் சுருவித்தை சொல்லிவிட்டேன்
காச்சுப்பூ ஒரையவிட்டுக் கடையாவிட்டால்
கனமான வெண்ணெய்யெடுத் தருக்கலாமோ
போச்சுபோ வென்றசும்மா யிருந்தேவிட்டால்
புகழுமொழி சாஸ்திரங்கள் பொய்யாய்ப்போச்சே. (61)

பொய்யாம லஞ்சுசீர் அறிவாம்பூசை
போதறிவால் தியானத்தால் நாலைப்பார்த்துக்
கையாலே கொடுத்துபிச்சை யெடுத்துக்கொள்ளக்
கனபவுசு பெற்றுசிவ யோகியாவாய்
பொய்யாது நான்சொன்ன அறுபத்தாறும்
போதறிவாய் விட்டகுறை யறிவாயென்று
செய்யாமற் செய்தவிதி புகலிபோலே
செப்பினே னிக்குறை தப்பாதென்றே. (62)

தப்பாது யென்றுசொன்ன மெய்யுரையென்றால்
தகடான தங்கமதை யுருக்கிப்பாரு
தப்பாது அக்கினிக்கு உருகாதென்று
சாஸ்திரத்தின் படியுரைத்தேன் புருகிற்றானால்
எப்போதும் பொய்யெனவே இந்தநூலை
இகழ்ந்துசோ இத்தநீ பாராமற்றான்
இப்போது பொய்யென்றே யுரைத்தாயானால்
வழுதலை முறையுனக்கு நரகந்தானே. (63)

தானேநீ உன்னுடைய அறிவினாலே
தான்வந்த வழிபார்த்து நாலைப்பார்த்துத்
தானேநீ மவுனத்தால் முறைதப்பாமற்
சகஸ்திரத்தி யிருபத்தி னாலுமொன்றாய்த்
தானேநீ யான்சொன்ன தியானத்தாலே
சத்திசிவ சுருக்கமெனத் தாயைப்போற்றித்
தானேநீ கும்பமெல்லா மிருக்கமென்னீர்
தானென்றில் விட்டுநீ தானைப்பண்ணே. (64)

பண்ணியபின் தாயோர ஞானதாயின்னை
பசலைசிறு மதலையென்று பக்கத்தேகெஞ்சில்
என்றுமெனத் திடத்திருந்து என்னைக்காக்க
இருப்பாய்நீ யென்றுபரித் தசட்டைநீயும்
திண்ணமுடன் சிரசதனிற் கட்டுகட்டு
தீர்க்கமுள்ள மந்திரவாள் தன்னைநீயும்
மண்ணிலுள்ள பெணாபனை மாற்றவென்று
மாதவத்தால் சொரூபசிவ சுருக்கம்பாரே. (65)

சிவசுருக்கம் அறுபத்தி யாறுமொன்றாய்ச்
செப்பினேன் கருவறிந்து கொண்டேகொள்க
பவமறுக்கும் கசடறுக்கும் மவுனத்தோன்றும்
பதியான வுலகமெல்லா மொருவனாள
நவசுருக்க மாயறிவா யெத்தாய்பூசை
நாதாந்தத் திரிகோணத் துள்ளாய்நின்று
தவசுருக்கம் மவுனமதாய்ப் பார்த்தோரெல்லாம்
தவயோகி யெனப்பேரு பெறுவார்முற்றே. (66)

கல்லுளிச்சித்தர் சொரூப நிலை ௬௬.

முற்றிற்று.

ஐயம்பாளையத்தைச் சேர்ந்த சித்தரேவுகிராமம் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ ஸ்ரீமான் சின்னச்சாமி நாயக்கரவர்களிடமிருந்து வாங்கிய கட்டுப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
பரமபதி துணை.

166-வது:

கல்லுளிச் சித்தர் பாடல்.

ஆனந்தக்களிப்பு.

பிரம சொரூபத்தை நாடு உன்
கர்ம வினையோட வழிதனைத் தேடு
மர்மத் தெரிவிக்கும் வீடு கண்டு
தர்ம நெறிமுறை தன்னில்நீ கூடு. (1)

ஆதி பரம்பொருளைப் போற்றி எந்த
நாதாவின் பாதத்தை மனதினி லேற்றி
சோதிச் சுடரொளியை நோக்கி எங்கள்
தூயகுரு பதமலரைச் சிரமீது தாக்கி. (2)

முத்தர்கள் தன்னைத் துதித்து மேலாம்
மோனத்தின் நிலையை மனத்திற் பதித்து
அத்த நிராமயங் கண்டு வேதச்
சுடரொளும் பொருளையுன் னிதயத்துட் கொண்டு. (3)

ஞான நிலையறிய வேண்டி யிந்த
ஞாலத்தி லாபாச வழிதனைத் தாண்டி
மோன நிலையினிற் சேர்ந்து ஆதி
முச்சுடராகிய தீபத்தைப் பார்த்து. (4)

நித்தியா னந்தமெனத் தேர்ந்து சதா
நிர்மல மானதோர் பரவெளி சார்ந்து
பத்தியாய் வாழ்ந்திட வேணும் ஆசா
பாசத்தை நீக்கில்மெய்ஞ் ஞானமது தோணும். (5)

எட்டி பழுத்தாலு மென்ன காசு
ஈயாத லோபிகள் வாழ்ந்தாலு மென்ன
கட்டி வராகனிருந் தென்ன அதைக்
காவல்பல போட்டுநீ காத்திருந் தென்ன. (6)

நீரிலாக் கிணறிருந் தென்ன மனதுக்கு
நேராக நடவாத பிள்ளையிருந் தென்ன
ஊரிலா ஆறிருந் தென்ன நமக்
குதவியில் லாமனித ருறவிருந் தென்ன. (7)

தவமது செய்தாலு மென்ன நீ
சமர்த்தனென் றேபே ரெடுத்தாலு மென்ன
சிவபூசை செய்தாலு மென்ன அரன்
சேவடியை மறவாம லிருந்தாலு மென்ன (8)

காசிபோய் வந்தாலு மென்ன பெரிய
கனகதண் டிகையேறித் திரிந்தாலு மென்ன
வாசியைத் தெரிந்தாலு மென்ன நாளும்
மகராஜ னென்றுபேர் பெற்றாலு மென்ன. (9)

புராணம் படித்தாலு மென்ன இந்தப்
பூலோகந் தன்னில் மறைந்திருந் தென்ன
இராசசிங் கமாயிருந் தென்ன தினம்
சிவசிவ வென்றே செபித்தாலு மென்ன. (10)

வித்தைகள் பலபடித் தென்ன நீ
வெண்மேரு சாஸ்திரங் கற்றாலு மென்ன
சித்துகள் தெரிந்தாலு மென்ன நாளும்
சிறப்பாக வார்த்தைக ளுரைத்தாலு மென்ன. (11)

பெண்டாண்டு பிள்ளையிருந் தென்ன முதிர்ந்த
பெரியோர்கள் பாதத்தைப் பூசித்து மென்ன
துண்டாகப் போயிருந் தென்ன நீ
துலையாத கற்கோட்டை கட்டியிருந் தென்ன. (12)

மாடிமேல் வீடிருந் தென்ன இந்த
வையகத் தோர்மெச்ச வாழ்ந்தாலு மென்ன
கூடிக் குலாவியிருந் தென்ன கையாற்
கும்பிட்டுக் கூத்தாடித் திரிந்தாலு மென்ன. (13)

தாய்தந்தை துணையிருந் தென்ன உற்ற
இனத்தாரும் உபகாரமாயிருந் தென்ன

காய்போ லலைந்தாலு மென்ன வரும்
நமனுக்குத் தப்பி யொழிந்தாலு மென்ன. (14)

சரியை கடந்திடவும் வேணும் இந்த
ஜகத்திலுடை மாயை யொழிந்திடவும் வேணும்
கிரியையைப் பார்த்தறிய வேணும் மனவாக்குக்
கெட்டாத சொரூபந்தனைத் தெரிந்திட வேணும். (15)

யோகந் தெரிந்திட வேணும் உனக்
குண்டிமூத லானதைச் சுருக்கிட வேணும்
பாகமது தெரியவே வேணும் குரு
பாதமதை மறவாம லிருந்திட வேணும். (16)

கொலைகளவு நீக்கிவிட வேணும் உலகிற்
கொடியோ னெனும்பேரைப் போக்கிட வேணும்
புலைகளைத் தொலைத்துவிட வேணும் இன்று
பொல்லாத மாயையை விலக்கிவிட வேணும். (17)

ஜோதியைக் கண்டறிய வேணும் வேதச்
சுடரொளித் தீபத்தைப் பார்த்தறிய வேணும்
ஆதிபிர மத்தெரிய வேணும் அதை
அன்புடன் சாஸ்திரத் தாற்றெரிய வேணும். (18)

ஞானநிலை தெரியவே வேணும் இதில்
நால்வேத வுண்மை தெரிந்திட வேணும்
மோனநிலை தெரியவே வேணும் யோக
முடிவான வஸ்துவை முன்தெரிய வேணும். (19)

அட்டகரு மந்தெரிய வேணும் அதற்
காதார மானதுந் தெரியவே வேணும்
இட்டமாய் வாசியை வேணும் இதை
தெரிந்துகொண் டாற்சித்த ருகவே வேணும். (20)

பந்தங் கடந்தவனே சித்தன் பாரிற்
பஞ்சமா பாதகத்தை விட்டோனே பத்தன்
இந்தனித் தெரிந்தவனே சித்தன் அதி
லென்நிலைமை கண்டவ னேசீவ முத்தன். (21)

தன்னையே தானறிந்தோன் சித்தன் வாசி
தனித்திருந் தேபழக்க முற்றோனே முத்தன்
உன்னையுன் னறிவோன் சித்தன் ஞான
யோகநிலை தன்னையு மறிந்தோனே முத்தன். (22)

பவுர்ணமை நாளதனி லேதான் வாசிப்
பழக்கமது செய்யவா ரம்பிக்கவேதான்
கலைநாதர் செய்முறைக ளிதுதான் கண்டு
நாட்டத்தைக் கொண்டு வழிபார்ப்ப திதுதான். (23)

வாசிப் பழக்கத்தை நாட்டு திட்சை
மார்க்கப் படியே வழிகண்டு தீட்டு
பாசிப் பயறன்ன மூட்டு தினம்
பத்திய மாகவே காலத்தை யோட்டு. (24)

பெண்போகத் தாசைவை யாதே நல்ல
பிரணவ சொரூபத்தை நழுவவி டாதே
மண்பொன்மே லிச்சைகொள் ளாதே பொல்லா
மாயையி லகப்பட்டு நீயுழ லாதே. (25)

அட்டாங்க யோகமது செய்வாய் ஆதி
லானந்த நிலைகண்டு மௌனத்தி லுய்வாய்
கட்டாக வோர்நிலையில் நில்லு அந்தக்
கரண மடக்கியே மேலேறிச் செல்லு. (26)

சந்திரன் கொலுவை விடாதே அந்த
நாட்டத்தை விட்டுநீ அலைந்து கெடாதே
அந்தனன் பீடத்தில் நீயே நின்று
ஆத்மாவைக் கண்டு பணிந்திடு வாயே. (27)

நாலுக மேலேயோர் வீடு கதவு
தான்சாத்தி யிருக்கின்ற வழிதிறந் தோடு
மேனாட்டுக் கப்பலை யோட்டு பாயை
விரித்துநீமேற் றாக்கிச் சுக்கானைப் பூட்டு. (28)

ஆதார மாறையும் பார்த்து உன்று
னறிவினுக் கெட்டிய நல்லோரைச் சேர்த்து

மாதா தெரிசனை யறிந்து அந்த
வழியிலே திட்டியின் வாசல் திறந்து. (29)

ஆறாதல வீட்டையுங் கண்டு அங்கே
அவரவர்வாசஞ்செய்பருமையை விண்டு
தேறவதை நீவெளியி டாதே நல்ல
திருவான மேல்வாசல் கண்டுபின்னிடாதே. (30)

பாதைவழி யேறியே செல்லு மயிர்ப்
பாலத்தின் வழியேபோய்ப் பக்ஷமாய் நில்லு
தாதை யிருப்பிடம் பாரு யாருஞ்
சஞ்சார மில்லாத தனித்திடஞ் சேரு. (31)

மூலாதா ரத்தையும் பார்த்து நல்ல
முச்சந்தி வீதியில் வாசியைச் சேர்த்து
நாலா விதங்களுந் தெரிந்து அங்கே
நவகோண சக்கரத் தன்மை யறிந்து. (32)

சங்குத் தொனிகேட்க லாகும் அங்கச்
சத்தமுங் கேட்கப் பலம்விலகிப் போகும்
எங்கும் பிரமமயமாய்த் தோனும் மேது
மியல்பாக நாதத் தொனியங்கே காணும். (33)

சதுரகிரி யுச்சியீ தேறி அதைத்
தானங்கே பார்த்துபிர் மானந்த மீறி
இதுகயி லாசகிரி யென்று போற்றி
யினிமையாய் வழிதெரிந் தவ்விடஞ் சென்று. (34)

கருநெல்லிக் காட்டுக்குட் சென்றே உட்
கருவானதாமரைத் தடாகத்துள் நின்றே
பெருவாரித் தீர்த்தங்க ளாடி வாய்
பேசாம லூமைபோல் மோனத்தை நாடி. (35)

கருஞ்சாரை வெண்சாரை யோட அதைக்
கண்டு வொடுக்கி வழிதனைத் தேடப்
பெரும்பாலும் அருவி செறிந்து வரப்
பிறக்கும்பிர் மானந்த மிதுவென் றறிந்து. (36)

மூலக் கணேசனைக் கண்டு அவர்
முன்னின்று போற்றியே தெரிசித்துக் கொண்டு
கோலத் துடனங் கிருந்தும் செல்லக்
குணமாயா னந்தப் பரவெளி பொருந்தும். (37)

ஜோதி சொரூபத்தைப் பார்த்து அதிற்
சொக்கியே நின்றிடத் தேகமும் வேர்த்து
ஆதி மகாலிங்கங் கண்டு அதில்
ஐம்புல னொடுக்கியே ஆனந்தங் கொண்டு. (38)

சுந்தரர் தெரிசனஞ் செய்து சித்
சொரூப நிலைதனில் நின்றுநா னுய்து
அந்தரத் தோர்களைப் போற்றி யிது
ஆச்சரிய மென்றேதான் வாசியையேற்றி. (39)

கண்டுகொண் டேன்சிற் பரத்தை ஞானக்
கண்கொண்டு பார்த்தறிந் தேனச்சரத்தை
விண்டுயான் சொல்லமுடி யாது இந்த
மேதினி யோர்க்குவெகு விற்கிடை யாது. (40)

மனமான தடங்கியே போச்சு இந்த
மாயவலை விட்டுக் கரையேற லாச்சு
தினமென்னுங் கோபமறத் தாச்சு யோகஞ்
சித்திய தாகவே முத்திபு மாச்சு. (41)

ஆசையை யொருநாளும் வேண்டேன் மே
லாறு தலத்திலுங் கண்டதைப் பூண்டேன்
ஓசை யொளிக்குளே நின்றேன் அதை
யுற்றுற்றுப் பார்த்துப்பின் னங்கங்கு சென்றேன். (42)

ஆயிரத் தெட்டிதழுங் கண்டேன் கண்
டந்தந்த நிலையையும் மனதினிற் கொண்டேன்
தாயின் சொரூபத்துள் ளாச்சு இன்னும்
சகலபுவ னங்களும் பிண்டத்தி லாச்சு. (43)

அஞ்ஞான மென்பதும் போச்சு பர
மானந்த மென்ப ததுவேப் பேச்சு

மெய்ஞ்ஞான மென்பது பொய்யோ இந்த
மேதினி யோர்க ளறியார்க ளோயோ. (44)

இல்லற முள்ளதும் நாமே அதி
லேற்கையா யிருந்தோர்க்குச் சாதன மாமே
இல்லறந் தேடியலை யாதே மேலாம்
நாதாந்த வெட்டவெளி யாயிருக்கும் போதே. (45)

மோன நிலைகண்டு தேற பர
முத்திக்கு வித்தான கருத்திலின் றேறு
ஞான நிலைபதவுங் கிட்டும் பூவில்
நாடி யிருக்கலாம் நெடுகால மட்டும். (46)

கழிமுனை திறக்கும்வழி பாரு அந்தக்
குட்சாதி குட்சத்தைக் கண்டதின் சீரு
வழியுடன் சுந்தரர் நாதே சொல்லும்
மார்க்கத்தின் வழியாகச் சென்றுநீ தேறே. (47)

மச்சரும் என்னூறிற் சதமாய்க் கொஞ்சம்
வாய்விண்டு சொல்லினர் தெரியவே பதமாய்
இச்சை யொழிந்துநீ பாரு அதனை
யிகபர மிரண்டையுங் காணவெகு சீரு. (48)

தீட்சையின் மார்க்கமுந் தெரிய குரு
தேசிக னிருநூறில் வழிதுறை யரிய
மாட்சிமை யாக வுரைத்தார் அதை
வாங்கித் திருமூலர் குகைக்குள் மறைத்தார். (49)

சட்டமுனி கற்பவிதி நூறு அதனைத்
தான்பார்த்து நல்ல வழியினிற் றேறு
வெட்டவெளி யாகவே தோணும் ரோமர்
விரித்துச்சொன் ஞாந்த ஐந்நூறிற் காணும். (50)

செய்பாக மானதவு முன்னே கருவைத்
தெரிந்துகுரு முறையாகச் செய்வாய்நீ பின்னே
கைபாகத் துடன்செய்தால் ஞானம் கிட்டும்
கடைத்தேற லாமந்த இடத்துடன் மோனம். (51)

பத்திய பாகங்க ளாக முறையாய்ப்
பாங்குடன் தானுண்பாய் நரைதிரை போக
முத்தி வழியைத் திறந்து பார்த்து
மோசங்கள் வாராமற் செய்வாய் சிறந்து. (52)

பூலோக ஆசையைத் தள்ளு ஞானம்
போதிக்குங் குருகண்டு அடுத்துநீ கொள்ளு
சாலோக பதவியது கிட்டும் வேறே
சம்பத்து வேண்டுமோ யிதுவந்த மட்டும். (53)

யோக முறைதனை விடாதே விட்டுவிட்
டொன்றுந் தெரியாமல் நீயுங் கெடாதே
பாகம தாகவே செய்வாய் பய
பத்தியா யெப்போதுஞ் சாத்திரி துய்வார். (54)

ஞான வழிகண்டு கூடு வரும்
நலமான முத்தி வழிதனைத் தேடு
மோன நிலையிலே நின்று குரு
முத்திக் கிடமான வழியிலே செல்லு. (55)

வாழ்நாளை வீணில்வி டாதே கெட்ட
மாய வலையகப் பட்டுழ லாதே
பாழ் போகி லேதுவும்வ ராதே பவி
பக்குவ மாகிடில் நீயின்னி டாதே. (56)

ஊக்கத்தி னாசையை யாதே யிது
சுகமெனக்காண்பித்துமயக்குமப் போதே
மக்கத் துடனிருப் பாயே துங்கி
துலகோர் சிரிக்கவு டம்பெடுப் பாயே. (57)

மீறித் திரிவதும் வீணே பரியாச
மேசெயும் வார்த்தைக் கிடமது காணே
தேறித் தெளிவது பாரம் உந்தன்
சித்த மடக்கித் திரிவது சாரம். (58)

ஆணவத் தால் வருங் கேடு அதை
யறியாமல் நடப்பது அனைகெட்ட மாடு

நானுவின் பாதத்தை நாடு என்றுந்
தீன்தேகம் போகாமற் கற்புங்கள் தேடு. (59)

ஆசை மயக்கிற் செல் லாதே நீ
அன்புடன் தெரிந்ததை வெளியிற் சொல் லாதே
பாசத் தகப்படா நீயே ஞான
பரிபூர ஞானந்த பதமடை வாயே. (60)

பார்த்துத் தெரிந்து கொள் ளென்றே எனக்குப்
பட்சமாய்ப் போகருஞ் சொல்லினு ரன்றே
ஆத்தும சுத்தியாய் நானே அவரை
அன்புடன் போற்றிப் பணிந்துகொண் டேனே. (61)

குருநாத னென்னை மகிழ்ந்து பேர்
கொடுத்தாரே கல்லுளி யென்றே விதித்து
திருநாமம் பெற்றபின் னே அவரைத்
தெரிசித்து யோகத்தின் சித்திபெற் றேனே (62)

கல்லுளிச் சித்தனென் றேதான் வாயாற்
களித்துமே கூப்பிட்டார் சித்தர்க ளோதான்
சொல்லிய படியென்னைத் தானே எவரும்
சுட்டி யழைத்திடில் சேர்வரு வேனே. (63)

என்னூலு மறுபதே டாறு காலும்
இயம்பினேன் சக்கரத் தியல்பதின் கூறு
முன்னூலு மின்னூலு மாய்ந்தே நீ
முக்கிய மின்னதென மனதுக்குள் வாய்ந்தே. (64)

சாத்திர மெத்தனையோ கோடி சித்தர்
தான்சொன்ன வாத வயித்தியந் தேடி
சூத்திரம் பத்தொன்ப தாக யானும்
சொல்லிய நூல்தனை வழிதுறை யாக. (65)

பார்த்துத் தெளிந்தவனே சித்தன் பரி
பக்குவ மாக அறிந்தோனே பத்தன்
கீர்த்தியா யென்னூல்கற் றோனே அவன்
நீடூழி காலம்வரை யோகம்பெற் றோனே. (66)

கல்லுளிச்சித்தர் பாடல் கசு.

முற்றிற்று.

இந்தக் கல்லுளிச் சித்தர்பாடல் 66-ல் முன் மூன்றும் பாகத்தில் 77-வது சாஸ்திரமாக 16-பாட்டுமட்டும் அச்சிட்டிருக்கிறது. இப்போது சாப்பிட்டேர் சுந்தர மகாலிங்கம்பிள்ளையவர்களிட மிருந்த ஓலையேட்டுப் பிரதிப்படி முன் அச்சிட்டிருந்த பாடல் 16-ம் சேர்த்து இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது. பார்த்துக்கொள்ளவும்.

புவனை சக்கரம் 51.

அ ந 23	இ ம 1	உ சி 20	எ வ 7
இ ம 19	உ சி 8	எ வ 22	ஒ ய 2
உ சி 5	எ வ 18	ஒ ய 3	அ ந 25
எ வ 4	ஒ ய 24	அ ந 6	இ ம 17

கல்லுளிச்சித்தர் சொரூப நிலை அறுபத்தாறில் கூறியிருக்கும் புவனை சக்கரம் 51 இங்கு விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பரமபதிதுணை.

167-வது:

இராமாநந்தர்

ஞானமனோன்மணி ௩௯.

காப்பு.

கொச்சகம்.

நற்றவனை விக்கினவி நாயகனைக் காப்பெனவே
சிற்றம் பலத்தானை திருநடனப் பேற்றாகி
குற்றமிருக் காதுன் கொண்டனைக்குந் தாயேநின்
பொற்று டனைநினைந்து போற்றும் மனோன்மணியே.

பூரணமாய்ப் பூரணியாய்ப் போற்றும் பவசிவ
காரணமாய்ச் சூட்சுமமாய்க் காரணத்து வத்துவமாய்த்
தாரணியா மைம்பூத தாரகமாய்ச் சர்வமுமா
யாரணமா யறிவா யானாய் மனோன்மணியே. (1)

ஒன்றாகி மூன்று மோரைந்தா யெட்டாகி
நன்றாகித் தீதாகி ஞானமுமஞ் ஞானமுமாய்
நின்றாய் நிலையறிய நினைவிலுங்கெட் டாதிற்பா
யன்றோ புனையறிதற் காசை மனோன்மணியே. (2)

மகவா யினைஞனாய் வாலிபனாய்க் கிழமாய்ச்
ஜெகமாய்த் திரிசியமாய்த் திகழுமனம் புத்தியுமா
யகமா யயலா யாசையாய்ப் பாசமதா
யிகமாய் நிறைந்தவினை யாட்டேன் மனோன்மணியே. (3)

தோற்றமே மாயை தோற்றுத லட்டுருந்து
தேற்றார் மயங்கித் தியங்கித் தெளிபவரோ
ஆற்றல் தவமா லறிவா ரறிவாவார்
போற்றுந் திருநடனப் பூவை மனோன்மணியே. (4)

நித்தியம நித்தியமென் றென்னார் நிகழ்ஜெகத்தைச்
சத்தியமென் றெண்ணித் தளர்வார் தவிப்பார்கள்
புத்தி புகுதார்நின் பொன்னடியைப் போற்றுதற்குப்
பத்தியிலார்க் குண்டோ பலன்றாய் மனோன்மணியே. (5)

உண்டா மழியு முணர்வா ருளவறியார்
பண்டுவிதி யென்றே பகர்வார் மனநினைவே
கண்டாரோ வுன்னைக் காணநினை யார்மயலிற்
றிண்டாடு வாருனருள் சேரார் மனோன்மணியே. (6)

தாரந் தனமென்றே சஞ்சலங்கொள் வார்தவிப்பார்
பாரா ருலகமயற் பற்றுலே யுள்ளுணர்ந்து
வாராரே மெஞ்ஞான வாழ்க்கை தனையடையச்
சேரா ரதிருளத் தெளிவே மனோன்மணியே. (7)

நெய்த்தோ லரம்பெலும்பு நிணமு மிறைச்சியொடு
மெத்த நிறையுடலைக் கண்டுமிதத் தாரமன்
மைத்திட்டுக் கண்ணு ரெனவுரைவார் மங்கைதனைப்
பொய்த்தோற்ற மென்றறியார் புலனோர் மனோன்மணியே (8)

தந்தைதாய் சுற்றமென்பார் தாரமென்பார் மக்களென்பார்
சந்தையிற்போய் மீள்வார்கள் தாமழிச்செல் வார்போல
அந்த விதமறிவா ரவர்க்குப் போமவழிக்கோர்
சிந்தியா ரெல்லாமென் செய்வார் மனோன்மணியே. (9)

சாடு காலன்வருங்கால் தடுப்பாரோ தங்கிளைஞர்
பிடித்த மக்களைத்தாம் பிடித்திழுத்துக் கொள்வாரோ
நாடுவோர் பொய்யென்பார் நன்னூர் பிறமயலால்
வாடுவோர் நல்லோர் மயங்கார் மனோன்மணியே (10)

பலமுள்ளோ ராவதும் பாராள்வோ ராவதும்
குலமுள்ளோ ராவதுங் கூற்றுவன்மு னில்லாரே
நிலையில் பெருமையிது நிசமலவே நீங்காகும்
புலன்கள் துயர்நல்லோர் பொருந்தார் மனோன்மணியே. (11)

ஆரிருந்தென் னூர்போயென் னம்மா வுயர்தனைக்கே
சேருவரோ கங்கைநதித் தீரமுறத் தேவிநின்னைத்

சாரீரஞ் சென்மமது சாபல்ய மாகுமெற்குத்
தாரகமாய் நின்றாயே தாயே மனோன்மணியே. (12)

வந்தாலும் போனாலும் வருவதுவே யானாலுஞ்
சிந்தா மதியுடையோர் சித்திதேனுஞ் சித்தவரோ
எந்தாயே நீயஃதே தென்றே தெளிந்துணர்வாய்ப்
புந்திமகிழ்ந் தின்பப் புணர்வார் மனோன்மணியே. (13)

உப்பி னுடனப்பு மொன்றாய்க் கலந்தன்னத்
துப்பியற்றாள் வைத்தே தொழுதுதுதி செய்வாரே
லொப்பரிய சித்திமுத்தி யுண்டா மெனவறிஞர்
செப்பினர் சூட்சந் தெரியார் மனோன்மணியே. (14)

விண்ணுமண்ணு மொன்றாய் மேவு மிருப்பதியில்
கண்ணொளியாய் நின்றதிருக் காட்சியே கற்பகமே
உண்ணு முண்ணுகவென் றூட்டி யமுதளிக்குந்
தண்ணருஞ் சாந்தகுணத் தாளே மனோன்மணியே. (15)

பூரகமாய்ச் சுழிமுனையில் பூரித்தால் பொன்னுலகத்
தாரகமா மெல்லாத் தவப்பயனுந் தான்கொடுக்கும்
நிரகமாம் யோகமுதற் சித்தியெலாம் செய்தருளப்
பேரகமாய் நிற்பருனைப் பெற்றார் மனோன்மணியே. (16)

வாசி தனைப்பிட்டி வழியாக மேலேற்றும்
ராஜ சிவயோகம் நண்ணுவரே நன்னிலமாங்
காசிதனை மேவிக் காட்சியெலாந் தாங்காணப்
பூசனையா னன்று புரிவாய் மனோன்மணியே. (17)

பாலும் நறும்பழமும் பாகுந் தெளிதேனும்
காலுங் கலந்து நடுவணையின் மேலேறிக்
காணு மவர்சிரத்திற் கண்டேட்டிக் கண்பார்க்கு
மேலும் பெருவாழ்வு மேவும் மனோன்மணியே. (18)

இல்லா வுலகமய வில்லையெனத் தேர்ந்தாலும்
பொல்லா மனமயக்கம் போயொளிர்தல் வேண்டுமென்றே
வல்லாவே நின்னருடான் வாய்த்தவர்க்கு தாகுமென்று
நல்லோரு நூன்மறையும் நவிலும் மனோன்மணியே. (19)

மகிழ நினைத்தால் வருமோ பெருவாழ்வு
திகழ நினைத்தார்க்குத் தேவிகுரு வாவாயேற்
புகழு மறிவும் பொருளும் பொன்றதிரும்
நிகழுமா னந்தம் நிறையும் மனோன்மணியே. (20)

தன்னையறிந் தேதாயுந் தாயுந் தலைவனுமாம்
அன்னைநீ ஞானு யறிவாய் விளங்குதற்கே
மன்னும் படிக்குனருள் வந்து பெருவாழ்வு
என்னாள் வழங்குதியோ யிரங்கு மனோன்மணியே. (21)

மணியே வறிவுடையார் வான்பொருளாய் நின்றதிரு
வணியே வடியர்பெரு மன்பே யழைத்தனையே
பணியே தொழுத்தவர்கள் பண்பே யெனையாளுந்
துணையாக நிற்குமருட் சோதி மனோன்மணியே. (22)

காண்பேனோ உன்னைக் கண்டவனா கண்குளிரப்
பூண்பேனோ வம்மா புகழே திருப்புகழே
வீண்காலம் போக்க விழையாம லுன்னடியே
வண்கால மும்மறவா வுள்ளருள் மனோன்மணியே. (23)

என்றனும் பூம்பதத்தை யெண்ணித் துதித்தடியே
னின்னை மறவாம லிருப்பதற்கே யாசைகொண்டேன்
உன்னை நினைத்தா ரொருதுயரும் கொள்ளாரே
அன்னையெனைக் கைவிடா யன்பே மனோன்மணியே. (24)

பன்னாளும் யோக பரிசயத்தில் நின்றவர்க்கே
அன்னை தயவுங் கட்டிநிற்பா யறிபவர்க்கே யாருமுத
முன்னை நினைத்தா ருயர்பதத்தி லுய்வாரே
என்னைக் கடைத்தேற்றத் தென்னு மனோன்மணியே. (25)

நின்னை யறிந்தார் நிலையு மனைதனமு
மென்னாதினை வென்றே யிச்சைகொளா ரச்சமுறா
ரன்னை யுனையடைய வானந்த மாசைகொள்வார்
பொன்னடியைப் போற்றிப் புகழ்வார் மனோன்மணியே. (26)

நம்பினபே ரெல்லார்க்கும் நாயகமாய் நின்றாளே
உம்பர்கட்கு மாதாவா யோங்குடனத்தாளே.

செம்புநதி தீரத் திகழ்ச்சசி தானந்தி
யம்பிகையே நாயேற் கருளு மனோன்மணியே. (27)

ஆத்தா டிருவடியை யனைத்தலைத்து நாடேடித்
தேத்தாத்தன் னீர்போற் றியம்பினேன் றேனமுதே
காத்தாள வுன்றன் கடைக்கணெனக் காத்திலையே
மாத்தெட்டாப் பொன்னே மாதா மனோன்மணியே. (28)

ஆசை மிகக்கொண்டு மன்னோ திருவடியைப்
பூசித்து நின்றேன் போற்றுதற்கென் றேயறிவாய்
மாசறுதாள் வைத்து மகிழும் பெருவாழ்வைப்
பேசி வருகுதியோ பெற்றாள் மனோன்மணியே. (29)

பூரணமாய் நின்றும் பொதுநடன மன்றுளே
காரணியே கற்பகமே கண்ணேயென் கண்மணியே
யாரணமே யன்பே யற்புதமே யாரமுதே
பேரானந்தம் பெற்றவளே பேச மனோன்மணியே. (30)

அடைந்தேன் திருவடியை யம்மா பிறப்பறுக்கப்
படிந்த நிலைபுரியின் பண்பு படைக்குதியேல்
விடுத்திடுமே யெல்லாமும் வெட்ட வெளியாமே
உடைத்திடுமே மாயை புளைதோ மனோன்மணியே. (31)

கயிலைச் தாயே கனகசபை மின்மொழியோ
மயிலோ குயிலிசையோ வாத்தியமோ யாழ்வீணைக்
கயலோ புகல்வதற்கு மப்பாற் றிகழுமுன்றன்
செயலறிவார் யாரே தேவி மனோன்மணியே. (32)

மின்னேமின் னொளியே விளக்கே விளக்கொளியே
பொன்னேபொன் னொளியே பூஞ்சுடரே புத்தமுதே
சொன்னார் மனநிறைவே சோதியே தூவெளியே
நின்றார் புகழ்மிய திகழ்ந்த மனோன்மணியே. (33)

வாரா வரவாய் வருவாய் மகிழ்வதற்கே
பேராயுக் செந்தேனைப் பெருகிவருந் தெள்ளமுதே
யாரோ வறிவருமை யறிவா ரறைவாரோ
தாரார்த் தருக்குஞ் தாயே மனோன்மணியே. (34)

அம்மா யிருப்பதெனச் சொன்னார் தொடர்ந்ததிலை
யம்மா நிலைத்துநிற்க யஞ்சுவதேன் பஞ்சைமனம்
எம்மா வடங்குதிலை யேசதா னந்தியமே
வெம்மாயை சேடமற வேண்டு மனோன்மணியே. (35)

தொண்டர் மனத்திகழுந் தூயவடி வானவளே
அண்டினர்க்குந் தேவெல்ல வாதரித்து நிற்பவளே
மண்டுகின்ற வானவரும் வணங்குபவ ளேவாழி
கொண்டணைத்தாய் வாழியின்பம் கொடுப்பாய் மனோன்மணியே

இராமானந்தர் ஞானமனோன்மணி ௩௬.

முற்றிற்று.

மதுரை யானைக்கல் தெரு சின்னபிச்சன் சேர்வைகாரரவர்கள் குமாரர் வீரபத்திரன் சேர்வைகாரரவர்கள் கொடுத்த வட்டப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குமரன்றுணை

168-வது:

திருமூலர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

குருநூல் முப்புசூஸ்திரம்.

ஆதியென் றுத்தா னறிவான சோதியை
நீதியாய்ப் போற்றி நிகழ்த்துமுப் பூவாம்
வாதிகள் தமக்கும் வயித்தியர் தமக்கும்
சோதனை தெரியச் சொன்னறா லெண்ணே,

என்று பிரத்தி சிருநாறு மந்திரம்
அன்றுவி சொல்ல அடியே னறிந்தேன்
இன்றுஞ் சிவப்பு சேர்பச்சை நீலம்
வன்று னறிவான் வராதந் திரையமே. (1)

இறையான ருத்திர பிசைமேலே வாசல்
மறைவா யிருக்கும் மதியமு தந்தான்
அறைவாசற் பூட்டை அறிந்தவன் கொண்டால்
இறவா திருப்பா னிறையவ னாமே. (2)

ஆமே யமுத மருந்திட வாதந்
தாமே வருமே தரணியுள் ளோர்க்கு
நாமே கனவில் நாடி யுரைப்போம்
ஆமேபொன் வாத மடியினிற் றானே. (3)

அடியென்ற வாதம் அகலாத பூரணம்
அடியான இந்த ஆதி சிவமாம்
முடியாகச் சிறுநீர் பரைசுத்தி யாகும்
நிடமாய்ச் சிவத்துக்கு திராவகந் தானே. (4)

திராவக மான சிறுநீரிற் காய்ச்ச
சாரவகந் தன்னிற் சதாசிவ மேவிக்
கிராவக மாகக் கலந்தி ரவியில்வை
பொராரவ மற்ற உப்பு வழலையே. (5)

வழலையும் இந்தம் வகையறி வோர்க்கு
வழலையி லேமம் வருடிக்குஞ் சத்தி
வழலையிற் பூவை மாட்டி மணந்தால்
வழலையைக் கொல்லும் வருமென்னைப் போமே. (6)

போமே கவர்கள் பொன்னாற மேரு
ஆமேபொன் றுயிரத் தெட்டு மறியத்
தாமே யிரவி மதியிரண் டாலே
ஏமமன் னீரி லெடுத்துறைத் தாரே. (7)

உறைத்தநீர் சமாதிக் கழரியி னாலே
வினறத்தா ரிருவர் வெளியிற் கிடந்தே
முறைத்தானைத் தப்பி முழுதும் விடாமல்
மறைத்தார் பெரியோர் மானிலத் தோர்க்கே. (8)

நிலத்தோர்க் கடியி னிருக்கு மிரவிதான்
கலத்தோரன் னத்தின் காவிலிக் காகும்
மலத்தோர் கொளுஞ்சுத்தி வகையறி வாளற்கு
வெலத்தா னொளிர்ஞான வீடது வாய்க்குமே. (9)

வீட்டுக் கொன்றும் வெளியி லிரண்டும்
கூட்டி முடிக்கக் குறிப்பறி யார்க்கு
ஏட்டுக்குட் சர்க்கரை யென்றே யெழுதி
ஊட்டினர் தித்திப்பு உண்டாகும் வாறே. (10)

உண்பார் மடையர் யோக மிரார்கள்
பெண்பால் மருவிப் பிறந்திறந் தார்கள்
நண்பாய்க் நீச ரடிதொழா தார்க்கு
விண்பூ விரண்டும் விளம்புகி லாரே. (11)

புகலா யடியேபூரணி யம்மை
அகலாச் சிவமு மதன்வழிக் கூறும்
மகநீர் ஜலத்தா லவியா ரிவர்கள்
நகையாச் சலத்திற் சமாதிகொண் டாரே. (12)

ஆரு மறியா ரதிரூப சத்தியை
ஆரு மறியாச் சிவமேபே ரின்பம்

ஆரு மறிந்த சிவகங்கை யொன்றாற்
சேருமப் பூவுந் தெளிகுருக் கொண்டே. (13)

கொண்டவை மேகக் குறுகி தப்பா
பிண்டத்தின் வாழ்வு பேரின்ப சத்தி
அண்டத்தில் மேவ அருந்தீ ராக்கும்
மண்டல மீதில் வளர்ந்து பூவே (14)

பூவே காலாய்ப் புரிவழலை யிந்நாம்
பூவே பெருமை புகலரி மான்கனே
ஆவேச மான ஆட்டெலா மிவ்வாட்டு
பூவா விருக்கும் புதுமையைக் கேண்மினே. (15)

புதுமா நிலத்திற் புற்கள்பற் றது
அதுதான் குறிப்பா மடிமுடி யிரண்டுக்கும்
மதுவா னிலம்போல் வளரடி மூலம்
கதிர்கண் டுலாவக் கங்கையின் பேரே (16)

பேறுயர் முத்திக்குப் பேரின்பஞ் சித்தி
தேறின தேங்காய் திருகினி பூப்போல்
வீறன வுப்பு வெண்மைப்பிர காசம்
ஆறணி நாத ரவர்வளங் கேளே. (17)

வளங்கேள் நிலவுப்பு வழலையுப் பாகும்
தளங்கேள் நிலத்திற் சமாதிருப் பார்கள்
இளங்கொண்டல் மேகத்தி லிங்கென்றும் பேராய்க்
களங்க மறவே கருதவன் றானே. (18)

வண்ணான் வெளுத்த வண்ணாம நோக்கும்
கண்ணான கல்லுப்புக் கதிர்கண் டுணர்ந்தே
பெண்ணா ளடுக்கப் பிறவி யவர்க்கு
உண்ணாது க்குந்த சலமிவ னாமே. (19)

இவர்சிவஞ் சத்தி யிவர்கள்தம் பேர்கேள்
சிவசத்தி யிரண்டு மிரவியிற் றாகும்
புவிவழ லைப்பூப் பூரண மென்றும்
ரவியென்றுங் காலென்றுந் நல்லடிப் பேரே. (20)

பேர்நா னடிநான் சிரோமணி யென்றும்
வேர்கட்ட தென்றும் விசைமுறை யென்றும்
பேருவர்ப் பூவென்றுஞ் சத்திக்கு பேரே
சிருவை யர்த்தி சிவநாமம் கேளே. (21)

காமலிக் தென்றும் வழலையுப் பாகும்
காமமுடி யென்றும் நற்சுக் கில்லென்றும்
நாமசிவ மென்றும் நற்பச்சை யென்றும்
நாமந் தானல மாவென்னுங் கல்லுப்பே. (22)

கல்லுப்ப தென்றுங் காருவ ருப்பென்றும்
சொல்லுவேன் கங்கை சிவசுத்தன் பேர்தான்
அல்லும் பகலு மாக வளர்ந்தோர்
வல்லமை சத்தி வளர்சிவந் தானே. (23)

தானவ் ஞான சதாசிவங் கண்டவர்
தானவ னாகத் தரையி லிருப்பார்
தானவ னென்ற தரையில வுப்புந்
தானவன் சத்தி தானறிந் தோர்க்கே (24)

அறிந்தோர் புவியி லவரேமெய்ஞ் ஞானி
அறிந்தோ னவனே வாதத்தின் கூறு
அறிந்தோ னடியுப் பாதியச் சிவமும்
அறிந்தே யுணர்ந்தா லதுவாத மாமே. (25)

வாதமென் றாற்றான் வருகுமோ கம்மா
வாதம் பலிக்க வருங்குரு வேணும்
வாதத்தின் சத்தி மதிமுழு துங்கொள்
வாதங்கை மேலே வருமடி தானே. (26)

தானே வராது வருந்தினுந் தங்கும்
தானே ஒருத்தன் செய்தொழி லேவலைத்
தானேசெய் தாலல்லோ கூலிகள் கிட்டும்
தானேநந் தீசர் திருவுளந் தானே. (27)

உளமே பலிக்க வொருமுடி கண்டால்
பழமாங் கனிதான் பசியாறு வார்கள்

களமாய் நினைக்குங் கசடற்கு நல்கார்
வெளியான சிந்தை படைத்தோர்க்கு வினை. (28)

வினைவ ராது வெளிகண்ட மச்சம்
ஆனையா லுக்கா லறிவானவன் ஞானப்
பூனைநற் சத்தியிற் புறங்குடி யிருந்தான்
மாறு வுனக்கு வகையிது தானே. (29)

தானென்ற மூப்பு தன்னை யறியார்
தானென்று பேசார் நாவு மெழும்பார்
ஊனைக் கலந்தே ஒழுகுநீர் தான்
தானுப்பு வென்ற சலமறி யாரே. (30)

அறியார்மெய் யுப்பறிக் கோனவன் வாதி
சிறியதிக் காய்ச்சல் தன்னிற் சிவக்கும்
உறிவெண்ணெய் யென்று மறியா துலுத்தச்
மறுகித் திரிந்து மலைத்துநின் றனே. (31)

நின்றனே கூத்தன் சிறைசெல்வ மாக
நின்று னடியில் நிலைக்கும்பொன் வாதம்
நன்றாய் லயிக்க நாயகன் வேணும்
குன்றான தெல்லாங் கொடுமுடி தானே, (32)

முடியான தென்னெண் சரக்கு மரிக்கும்
கொடிதான சூதஞ் சுனையினில் வாடும்
கடிசெம்பு லோகங் களிம்பற் றுலாவும்
துடியான கெந்தி அருக்கிடப் போமே. (33)

போமேநன் றுகப் பிரபை யிருக்கும்
சாமே சரக்குத் தளிர்தனைக் கண்டால்
சாமே யறுபத்து நாலு சரக்கும்
ஏமத்தைக் காணு மிசுருதி தானே. (34)

குறியான தட்ட லோகமு மீயம்
குறியான தென்னெண் சரக்குக ளீயம்
குறியான ரத்தின மொன்பது மீயம்
குறியா யிருந்து குணங்கள்சொல் வேனே. (35)

சொல்வே னடியைச் சத்திகள் செய்து
வெல்வாயிற் றப்பை மீறநற் சுண்ணம்
செல்லத் தளிரினிற் சேர்த்தனைத் தேதான்
கொல்வாய் குடகரிக் குளாடுங் காணே. (36)

ஆடிடு மெந்தச் சரக்குக ளானாலும்
ஓடிடுந் தூர மேரு வரைக்கும்
சாடிடுஞ் சத்துக்கள் பரிசன வேதி
கூடிடுஞ் சூதம் பிலத்திடுக் கட்டே; (37)

கட்டிய சூத மயநாக நாதமும்
கட்டிய லிங்கமுங் கற்பூர வீரமுங்
கட்டிய கெந்தித் தைலஞ் சுருக்கிடக்
கட்டிய மாற்று அறுபதுக் காலே, (38)

காலான செம்புக ளீயங்க ளாகில்
பாலான வெள்ளியிற் பாச்சக் களித்திடும்
மாலான வீரனை மாட்டிடு சூதங்
கோவா கலன்பிர தானியைக் கூட்டே. (39)

கூட்டி யுருக்கக் களங்கம தாகும்
நாட்டுத்தங் கத்தில் நாற்பதுங் கொண்டிட
மாட்டிடும் பூரி வளரியங் காணும்
தாட்டிகக் கின்னா மெனத்தட்ட லாமே. (40)

ஆமே சரக்கு அறுபத்து நாலும்
போமே புடத்திற் பெரியவ ருக்குச்
சாமேசெந் தூரந் தனித்தனி வேதை
ஏமத்தப் பாது இதுவுங்கை கண்டதே. (41)

கண்டது செம்புங் காந்தத்தி னியமும்
உண்டு செமிக்க வுறவறி வாரில்லை
உண்டு செமிக்க வுறவறி வாளர்க்குக்
கண்டுண்ணு தேன் கனி கைக்கு ளிதாமே. (42)

கைக்குட் பலிக்கும் வகையினிக் கேளு
அக்காரச் சன்னை மடிமுடி கூட்டி

ஓங்காரத் தென்னொடு மூலித்தக் குருவண்டு
முக்கிய குருவில் முதற்குருவாமே. (43)

குருவிது கெந்தித் கூட்டிக் கலந்து
கருவினிற் சேரக் காரக்கம தாரும்
பெருவித மாகப் பேரன்பு கொண்டு
ஒருமா களஞ்சி யுரியினிற் றூக்கே. (44)

உரியினிற் செம்பு பொற்செம்ப தாரும்
சரியது மைறு தருகுமன் னேரம்
சரியாச் செம்பொனி காட்டத் தங்கமாம்
விரியு மொன்பது மாற்றென விள்ளே. (45)

விள்ளுவேன் சக்கில மீதிற் கரோணிதம்
துள்ளிய குட்டி துரைவீரன் கூடனும்
எள்ளவே மெழுகா ளரைநாகங் கட்டித்
துள்ளுகுட் டிக்குச் சருக்கிட்டுத் தாக்கே. (46)

தாக்கான கெந்தித் தயில மிரக்கிச்
சேர்க்கல் லுப்பு சிவக்கச் செந்தூரப்
போக்கினிற் பால்வெள்ளி தன்னிலே போட்டுப்
பார்க்க வயசது பத்தரை மாற்றே. (47)

மாறுவராது மாற்றுள்ள தங்கம்
பேறு புடத்திற் பெரியவ னப்பா
ஏறுமின் னேறு வேனிப் பழுவாய்க்
கூறு முதிக்கக் குளிசெம்பு கூட்டே. (48)

கூட்டுங் கருத்தான் குருவை யறிந்தால்
மாட்டலா மித்த வகைபுட னப்பா
பூட்டிய பூட்டுமுன் பூரண காமம்
காட்டினே னந்தக் கைமுறை தானே. (49)

முறையை விடாதே முழுமோச மப்பா
இறையுள வாகிலுந் தப்பி னிடர்வரும்
மறைகனி வென்று மென்னிலை யாதே
திரைகொண்ட கல்லுப்புச் சேதியாம் போக்கே. (50)

போக்கினிற் கேளு புதுமை நிலைப்பைத்
தாக்கிடு நாதுக் கொண்டிறாச் சுத்தி
பாக்கிடு வீரம் பதிதொரு சாக்கும்
சேர்க்கறத் கன்னைத் திறவுகோ லாமிதே. (51)

கோலான கோசச் சாரீது வன்னமும்
சேலான மிசச் சாக்குத் தெரிந்தார்க்கு
மாலான பொன்மயம் வந்தே யுலாவும்
ஆலாதிருக்கி லழிகுருத் தானே. (52)

குருத்தான் முடிக்கப் பருவத மல்ல
கருத்தான்முன் சொன்ன கல்லுப்பைச் செய்யப்
பருத்தண்ட நீரிற் பருவதந் தண்ணீர்
பெருத்துமென் றந்தி பேசிய வாறே. (53)

வாறான சூஸ்திரம் ஆரு மறியார்
பேறான சூதனைப் பேதித்துக் கொண்டவர்
தேறுவ ரவர்குருச் செந்தூரங் கேளு
மீதகுரு கெந்தி வீரனுங் கூட்டே. (54)

வீரனுந் தாளு பதினாறு மிலோம்
பூரனுஞ் சீனத்திற் பூரி தருசகம்
காரங் கற்பூர சலாசத் துக் கைமுறை
பாரு தனிப்பத்தக் கொன்றிடச் சாக்கே. (55)

சாக்கெல்லாந் தூக்கி ஒருநிறை யாக
அரைக்கத் தயில மடையினிக் கேளு
இருப்பனைக் கள்ளு தெளித்திடும் வெல்லம்
சுருக்கெந்தி ரெண்டுஞ் சமனாகத் தூக்கே. (56)

தூக்கியே காட்டுள்ளிச் சாற்று லரைவில்லை
ஏற்குந் தயில மிறக்கி மிதிற்றூக்கு
தாக்குஞ் செந்தூர மருந்தை யரைத்து
மேற்கவ சஞ்சவு தாரிப் புடமிடே. (57)

புடமாறிச் சென்றும் புலர்த்த செந்தூரம்
கெட்டாகல் வெள்ளிக் குருபத்துக் கொன்று

இடேவே வயது மிரந் திருக்கலாம்
புட்டமே பிலக்குந் தொழிலுக்குப் பொன்னே. (58)

பொன்னடி பூரம் பொருந்த வரைத்துத்
தன்னடி மூலஞ் சமனுகச் சேர்த்து
அன்னமே திக்கு அதிகவ் சந்தான்
மின்னப்ப தற்கு கிமிளையைக் கொல்லே. (59)

கொல்லும் கிமிளை குருக்கூட்டிச் சேர்த்து
நல்லவங் கத்தில் நலமாக அப்பியே
செல்லப் புடத்திற் செயமான சுண்ணம்
சொல்லப் படாத துரைவங்கந் தானே. (60)

வங்கசுண் ணந்தான் மஞ்சாடி வாங்கி
லிங்கங் களஞ்சிதான் சேர யுருக்கில்
வங்கம் தாரும் வளர்லிங்க மப்பா
தங்கத்திற் சேர்க்கத் தங்கவ் களிப்பே. (61)

களிப்பான தங்கங் களஞ்சி குருவிற்
குளிப்பாப் புடத்தில் கொடுக்கச்செந் தூரமே
துளிப்பான லோகந் தொண்ணூறுக் கொன்றை
யளிப்பா புயர்வங்க மானது லோகமே. (62)

லோகவங் கத்தில் துன்னிய நாகம்
பாகமாய்ச் சேர்த்துப் பஞ்சதங்கங் கூட்டி
வாகான லிங்கத்தை மாட்டக் களங்கம்
சேகர மான சிவப்புக் களங்கமே. (63)

களங்கமஞ் சாடி சுருத்திடும் வெள்ளி
களஞ்சியிற் சேர்க்க வயிரொட்டிக் காணும்
வளங்கிய வங்கச் சுண்ணத்தைப் பின்னும்
களங்கொண்ட வங்கத்திற் கவசம் பொதிந்தே. (64)

பொதிந்தத யியம் பொன்சேர் சரியாய்
வதித்திடுஞ் சுண்ணம் வளமாகச்செய்து
இதின்சுண்ணஞ் சண்ட சாக்குக ளெல்லாம்
அதில்மிய லப்பா குளிகைக்கு மாமே. (65)

ஆமேசற் சூதக் குளிகையைக் கண்டால்
சாமே சரக்கு அறுபத்தி நாலும்
போமே செவுனம் பொன்மேரு மட்டும்
ஆமே மெழுகு அருந்தண்ணீ ராமே. (66)

அருந்தண்ணீ ரான அப்பாகந் தன்னில்
திருந்துசீ னத்தின் சுண்ணங் கலக்கிப்
பெருங்குருப் போட்டு ரவியினிற் காண
மருந்துற்ற பாகம் வாய்ப்பினிக் கேளே. (67)

வாய்ப்பா யறுபத்து நாலுபேர் வெவ்வேறாய்த்
தோய்ப்பாய் விளக்கிற் சுருக்கிட மெழுகாய்
ஏய்ப்பான சேதி யிதிலில்லை யப்பா
போய்ப்பார் மீண்டும் பழுத்திடும் பொன்னே. (68)

பழுத்திடுந் தங்கம் பத்துப்பத் தாக
வழுத்திடு மட்ட லோகமு மப்பா
கொழுத்திடுங் கோச பீசமி லாவிடில்
விழுத்திடும் பாரு வேதைகள் தானே. (69)

தானென்ற கோச பீச மகிமையை
நானென்று சொல்ல நாவெழும் பாது
போனென்ற பொன்னைப் புகழ்விட்ட மாக்கும்
தேனென்ற மித்திர சேதியின் னாதே. (70)

விள்ளக்கே ளப்பா வேதைச்சரக்கு
கொள்ளக்கேள் கோசம் பூரங் களஞ்சி
பிள்ளையின் பீசம் புழுகு களஞ்சி
வள்ளலே வீரங் களஞ்சிய தாமே. (71)

ஆமேகல் வீரம் பீசம தாகும்
கோமேகோ ரோசனை கோசம தாகும்
சாமே ரவிமதி தன்னையே சேர்க்க
ஆமே சரியிடை யாக நிறுத்தே. (72)

நிறுத்து மதுவால் நேர்கொண் டொருநாள்
வெறுக்க வரைத்து விடுமிது கோசம்

மறுத்தொரு நாள்தா னரைக்க மூலைப்பால்
குறுக்குள கோச பீசமி தாமே. (73)

இதுதா னரைத்து ரவிகாணச் செய்து
பொதுபாலகற் பூரம் வீரம் புழுகு
அதுகொரோ சனையாவ் பெண்ணுந் சத்தி
மதியாய்ப் பிழைக்க வகைப்றியாரே. (74)

அறியார்கள் கோச பீசத்தை யப்பா
செறியுந் தயிரைக் கடைந்திட ஆடை
உறிவெண்ணெய் யாரும் உருக்கநெய் யாரும்
பொறியாத நல்லபொன் வாதக் குருவதே. (75)

வாதக் காச்கு வாகான பெண்ணெய்
வேதைச் சாக்கை அறியாத மட்டை
போதயிருந் தென்ன மடைய னவனுக்கு
வேதமிருந் தென்ன விளங்காதென் றுரே. (76)

ஆர்க்குந் தெரிய அடக்கிவைத் தேனென்
ஏர்க்குமென் பாடல் இருநூற்றி லப்பா
பார்க்கப் பலன்றன் பலாபல முண்டாம்
மூர்க்கத்தின் மூலம் ரவி இந்து மூழ்மே. (77)

மூழாத வாத முனையில்லை யப்பா
வாழாத பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை யுண்டோ
சூழ்மேது சும்மா மதியதி னாலே
ஆழமது குருவி னடிமுடி தானே. (78)

அடிமுடி யான ரவியித்து கண்டால்
அடிதொழு தேத்தி அரனைப் பணிவாய்
படியென்பார் சத்தி பாதம் பணிந்தே
திடமாய்ச் சிதம்பரஞ் சேர்த்தறி வாயே. (79)

அறியார்பின் வாதம் அடங்கிமே போச்சு
பொறியார் பிரமன் பொறிதப்ப லாச்சு
மதிகளித் காலன் வந்தாற் பணிவான்
அறுவகை நீரி னதிசயஞ் சேனே. (80)

அறுவகைச் செயநீர்.

கோளாய் புளிரெண்டு செடிபூர மொன்று
தாளார் வெடியுப்புத் தானிரெண்டு சீனம்
ஆளான காரமொன் றடிமுடி சேரு
மாளாத் தாருசொன்று மாட்டியரையே. (81)

அரைப்பாய்நீ யந்தப் பழச்சாற்றி னாலே
விரைப்பாக ஆறுநா ளரைத்துநல் வில்லை
தரைப்பா விரவிசன் டெடுகவு காரி
யுரைப்பாரப் பாவொரு புடத்திற்சுண்ணம் (82)

சுண்ணந்தா னஞ்சுக் கொன்றிடு சாரம்
வண்ணம் பிறக்க வடித்திடு லோகத்தின்
கிண்ணியில் வைத்துப் பனிபிலிருக்கத்
திண்ண மறுவகைச் செயநீர் தாமே. (83)

ஆமடி யொன்று வழலையுப் பஞ்சு
தாமக்கரியுப்புத் தான்பத்துச் சேர்த்து
வமரு நீரா லரைத்துக் கதிரவன்
தாமுகங் கண்டபின் தான்புடம் போடே. (84)

புடங்கோழி யாறி யெடுக்கநற் சுண்ணம்
திடமான சூடன் சேர்த்தரை நீரால்
அடமாய்ப் புடமிட் டெடுக்கவா றுந் சுண்ணம்
திடவீரன் மேவச் சிலமாகும் பாரே. (85)

செலமே மகத்தான் செயநீ ரிதப்பா
வெலவிட்டுப் பூர வீரமுங் கூட்டி
வலமாக் தாருசிற் கவசம் தாக்கி
நலதிரு சாமம் நயந்திட் டெரியே. (86)

எரிரெண்டு சாமம் ஆறி யெடுக்கத்
தாருசது சுண்ணஞ் சொல்லப் படாது
புரிவீரங் கூட்டிப் பொன்னரி தாரம்
தரிகவ சந்தான் தானாது சுண்ணமே. (87)

சுண்ணம் நியிலை தடிவங்கநீருக்
கண்ணுத லிலிங்கம் கதுப்புள்ள சுண்ணம்

என்னுள்ள வீரமே இவரால்நற் சுண்ணம்
பண்ணும் அருகு பாண்டம தாமே. (88)

ஆமே அருக சிங்கித் தெரும்
போமே சவ்வீரம் போட்டாற் செப்பு
ஆமே மின்சேதிச் சப்பியே ஆக
வேமேதநு ஞானகம் வெள்ளைய தாமே. (89)

வெள்ளைமரல் கேளியில் வீரனைச் சேர்த்து
ஒள்ளிய வங்கத்தி லப்பியே பூத
வள்ளலே மல்லிகைப் பூமலர்ச் சுண்ணம்
தெள்ளு மியினை இறந்திடும் பாரே. (90)

பார் மிமினையில் வீரத்தைக் கட்டிச்
சாரத்தி லப்பி பூதநீர் வாங்கிற்
சாரநற் சுண்ணம் கரைகண்ட தில்லை
வீரனைக் கட்டி வெண்காரத் தப்பே. (91)

அப்பியபின் னூத அரிதாரச் சுண்ணம்
ஒப்புமிக் காரம் ஊமைச் சாரமும்
செப்பிய வீரமும் சேர்த்தரை நீரால்
அப்பித் தருகை அதிபுடம் போடே. (92)

புடத்திற் றருகு புகழ்பெற்ற சுண்ணம்
குடத்தில் ரசத்தைக் குறையாக விட்டுப்
புடத்தின் முரத்திற் குறிபோட் டதாக
குடத்தைத் தருகநீர் கொடுத்தெரித் தெடுத்தே. (93)

எடுத்தபின் றுத மிருதைபோது
தடுத்துச்செந் தூரந் தான்வகை சேரு
கடுத்தக் கருக்கல்லிப் பழத்தைப் பிழிய
தொடுத்த முறுக்கம்பு திறமாஞ்செந் தூரமே. (94)

செந்தூரங் கன்னி கொடியைப் பேதிக்கும்
அந்தமாற் றுப்பத் தெட்டென்று சரியாய்
வந்தே பழுக்கும் வழுத்துசெந் தூரம்
உந்தனுக் குள்ளே அருந்த வோர்மாவே. (95)

மாவிடை கொள்ள வச்சிர காயம்
நாசி லமுதம் நவலோகம் வேதை
சோலிய வீரால் மலையும் கொழுக்கும்
சாவில்லை யப்பா சதாசிவ மாமே. (96)

சிவனார் பிறந்து செறிவிட்டா லும்
இவனுக் கழிவே யில்லையெக் காலமும்
உலக மான பிரே மூலோகமும்
அவனேசஞ் சார னவனுந் சிவமே. (97)

சிவமான யோகஞ் சிட்டிக்க வேணும்
புவியீதிற் கற்பம் பொசிக்க வேணும்
சிவபூசை சத்தி தியானங்கள் வேணும்
கவனமென்று ஞானங் கற்றறி வாயே. (98)

கற்றுணர்ந் தென்ன கலைகள்பார்த் தென்ன
உற்றுணர்ந் தென்ன வுணர்வின் மடை
செற்ற சமர்த்தான் இக்கிரை யாவன்
முற்றப் பெறக்கோப் முன்னிக்கி பேசே. (99)

மறவொட் டாத வனிய முண்டே
அறவொட் டாத அதிகாந்த முண்டோ
தேறவொட் டாத சிக்கையு முண்டோ
கூறவொட் டாத ஊமைகோ வுண்டோ. (100)

ஊமையென் றுய மொருபுத்தி யுண்டு
காமிய மென்றே கனிந்திடு மாறு
கோமிய முறுங் குழிதான் சரகம்
ஆமடா ஞானத் தலைவர்க் காதே. (101)

சாகாத கல்வியைத் தாங்கற்க வேணும்
வேகாத சிந்தை படைத்திட வேணும்
கோகாமி யத்தைக் குறைத்திட வேணும்
ஆகாத மட்டைச் சிவத்தண் டாமே. (102)

உண்டாம் பதினு பிராத்திலொரு வற்றுப்
பண்டாமென் றாலே பார்த்தவன் தேறிக்

கொண்டே குகையிற் குலாவி யிருப்பான்
சண்டாள ருக்கில தள்ளிநிற் பானே. (103)

பானம் தாசப் பதிமதி யமுதம்
ஊனுறக் கொண்டோர்க் குரையில்லை யப்பா
வானம் பூமி யில்லைகட் டில்லை
ஞானம் பெருந்தா னமக்கொப் பவனே. (104)

அவனே பிரமன் அவனே சிவனும்
அவனே அரிதா னவனே சித்தன்
அவனே தேவன் அவனே யோகி
அவனே முனிவ னவன்சத்தி தானே. (105)

சத்தி புவர்ப்பூ நான்கண்ட பேர்கள்
மெத்தவுண் டப்பா வெளிச்சிவன் றானோர்
ஒத்த வழலை யுப்பென் றறியார்
வித்துச் சிவந்தான் விதையறி யாரே. (106)

விதையறி யாட்டால் வினைவில்லை யப்பா
கதைக்கேட்டுக் காதுட் கொள்ளாக் கசடர்
உதிகா னிரவி உவர்ப்பூவே சத்தி
மதியாகு சிவமாம் வழலையுப் பாமே. (107)

வழலையுப் பான மகிமையைக்கேளு
வழலை கலவுப்பு வாய்ப்புவ ருப்பு
வழலையைக் கண்டோர் மட்டில்லை யிந்த
வழலையைக் காணார் வாதங்கள் பொய்யே. (108)

பொய்யெனப் போமோ வழலையைக் கண்டால்
மெய்யாம் வாதப் பொறிவந்து மூண்டால்
கையு மெய்யுமாக் காணலாம் வாதம்
செய்யச் சிதம்பரம் பூசிக்கச் சொல்லே. (109)

பூசிக்க வாதம் புகழாகத் தங்கும்
பூசிக்கச் சத்தி பூவையர் நாட்டம்
பூசிக்க நந்தி யுபதேசிப் பார்கேள்
பூசியென் நூலைப் பொறிவழித் தேர்ந்தே. (110)

வழியாமென் நூல்தான் மாறுட்ட மில்லைதான்
கழியான சுண்ணங் கரைகாண லாகும்
அழியாத வாத மருள்தங்கு மப்பா
ஒழியாத பாட லுரையிரு நூறே. (111)

இருநூற்றில் வாதப் பொருளை யடக்கிக்
கருவொழி யாமற் கர்சினி யோர்க்குப்
பொருள்வெளி காட்டிப் பூமூன்றும் விண்டேன்
திருவுளக் தானே திருவாகு முப்பே. (112)

உப்பை யறியா ருலகமாந் தர்க்கு
உப்பென்ன வேறொன்று உலாவுமர மொன்று
அப்பில் தளிர்க்கும் அதிகார வுப்பொன்று
முப்பூவுஞ் சேர்க்க முழுக்குருவென் பாரே, (113)

குருவில்லாச் சீடர் குணக்கேட ரப்பா
குருவவ ராகார் குருடரவ ராவார்
குருவாவார் முப்பூவின் குலமறி வாரே
குருவாய்நல் லோர்க்கவர் கொடுப்பதுப் பாமே. (114)

உப்பை யறியான் உவரையறி வான்வண்ணான்
அப்பை யறியா னதில்நிலை மேவியும்
தப்ப வறிவான் தன்னழுக் கலம்பான்
செப்பரை யுப்புத் திருக்கண்கள் மூன்றே. (115)

மூன்றே பொருளாய் முடிந்தது அண்டம்
மூன்றே பொருளாய் முடிந்தது பிண்டம்
மூன்றே பொருளாய் முடிந்தது சீவன்
மூன்றே பொருளாய் முடிந்தது வாதமே. (116)

முடிந்த குருத்தான் முக்கண்ணர் நீறு
முடிந்தமுப் பூவொன்று முதற்குரு வப்பா
கடிந்தகல் லுப்புக் கனகுரு வப்பா
கடிந்தருள் நந்தீசர் கழறிய சொல்லே. (117)

சொல்லுங் குருவுந் தோற்றமு மூன்று
பல்லுயி ரண்டம் படைப்பது மூன்று

வெல்லும் இரக மேனியு மூன்று
அல்லும் பகலு மாவின்ற வாறே. (118)

அரணடி மூல மாதியப் பாரும்
திருவடிமூலந் திகழுவர்ப் பூவாம்
வருகுரு சத்தி வாழ்த்தி யுரைத்தார்
பொருவடி மூலம் பொன்னுவர் முத்தே. (119)

முத்தப் பவளம் முழுநீல மொன்றாய்
ஒத்தப் புணர உறவறி வாரில்லை
ஒத்தப் புணர உறவறி வாளர்
முத்துரைத் தோர்க்கு முதற்குரு வாமே. (120)

காணுவர்ப் பூரான் கண்டது சத்தி
மேனுவ ருப்பு விளைந்த சிவமாம்
கோலடி நீர்தனிர் கொங்கை சதாசிவம்
காலமே மூடிகுரு கற்பமுமாமே. (121)

கற்பஞ் சிவனார் கருத்துற் றுரைத்தது
அற்பயில் லாத அருங்கற்பம் நூற்றெட்டு
பொற்பிர காசம் போன்றிடுங் காயம்
கற்பத்தைக் கொண்டாற் காலன் வாரானே. (122)

வாராநற் போசனும் மாயப் பிறர்மனை
நேராம துண்மை நிலைத்திட்ட யோகர்
பாரார்சுவாசம் பன்னிரண் டங்குலம்
பிராண நாளுஞ் சிதறவொட் டாரே. (123)

சிதறவொட் டார்கள் சிவயோகர் சிந்தை
பதறுது குண்டலி பவனக் குதிரை
கதறாது தேயு கலந்திடும் வாயு
உதரூர் கபாலத்தி னுச்சிமேல் நிற்பர். (124)

மேற்சென்று கொண்டால் விழுங்கா னமுதம்
மேற்செல்ல வாச லஞ்சறைப் பூட்டு
மேற்செல்லின் விம்மி யறைகள் திறக்கும்
மேற்செல்வார்க் கமுர்தம் விழுமுத யத்தே. (125)

உதாரத்தி னுள்ளே உறையு மமுதம்
அதாரத் தமிழ்நீ ரதாசங் கட்டும்
பதமட்ட லோகம் பழுக்குஞ் சிறநீர்
இதமட்ட யோக மிருக்கவல் லாரே. (126)

வல்லாரை கொண்டு மருகற்பங் கொள்ள
வல்லாரை ஆதித்தன் சந்திர னுளில்
வல்லாரை மூலம் வயமாய்க் கழுவி
வல்லாரை தன்னை நிழலி னுலர்த்தே. (127)

உலர்த்திப்பின் சூர்ணஞ் செய்திடு காடி
ஜலத்திற் குழைத்து விழுங்கு வெருகடி
மலைப்புக னில்லா மனசுத்தி கொண்டு
கலக்கமில் லாதே குகைதனைக் காரே. (128)

குகையி லிருந்துகொள்ளப்பா கற்பம்
பகைகள் வாராது பதினறு நாள்மட்டும்
தகைகொண் டிடர்பண் ணுஞ் சதாசந்த மங்கையை
நகையாம் பெரியோர்க்கு நவிவுகொண் டாலே. (129)

கொண்டாற்பின் கோப மாகாது சொல்லக்கேள்
பெண்டா ருறவும் பிளைளாரி றுறவும்
கண்டாசைப் பட்டாற் காயங்க ளற்பம்
தொண்டாரைப் போலே தனித்திருப் பாயே. (130)

இருப்பா யிருமூன்று திங்கள் கழித்தால்
நரைப்போய் திரைபோய் கல்வச் சிரகாயம்
திருப்பால்சத் திசர் தெரிசனை யுண்டாம்
வரைப்பாற்படி மன திரங்குவார் பாரே. (131)

பாராய்நீ இச்சா பத்திய மாயிரு
வாரார்யுன் கோப மாத்திரந் தள்ளிடு
ஆரேனும் வந்து அழிம்புகள் செய்வார்
போரா டாமற் பொறிகோபம் விடுவாய் (132)

விடுவாய் சிவன்கற்ப மழிக்க வென்று
கடுகோபஞ் செய்யாக் கருத்தனு சரிப்பாய்

படுபாவி கற்பம் பழு[illegible]
திடமா யிருந்து செய்[illegible]மே. (133)

கற்பந்தா னென்ன கடி[illegible]
அற்பங்க ளாகும் அதி[illegible]
கற்பாத் திட்பட் டிருக்[illegible] மாட்டார்
உற்பனஞ் சொல்லி யு[illegible]யே. (134)

வினையார்கள் கற்பத்தை [illegible] மடியார்
மனைவிசேய் மாதா பி[illegible] மாண்பர்
கனவிலுந் தானே கருதா[illegible]
கனிவுறு வண்ணங் கா[illegible] (135)

இடுகோபம் நீக்கி யிருவி[illegible]
மடுவூறும் பால்போல் [illegible] கற்பம்
திடமாயீ ராறு திங்களுங் கொண்டால்
உடல்மீறி யுன்றன் வ[illegible]மே. (136)

இருநூறல் லாது இனி[illegible] கற்பம்
திரமா மமுதந் தேக்[illegible] பாரு
கரியானும் ஆநெய் க[illegible] மிதமாய்ப்
புரிவாய்மேல் வாசற் [illegible] செல்லே. (137)

செல்லுவாய் நாலு [illegible] சுற்றி
வெல்லுவாய் மண்டலம் மீனா[illegible]ருக்கப்
புல்லுவா யைந்து கதவி[illegible]ட்டுஞ்
சில்லென விட்டுத் தெரி[illegible]வே. (138)

கதவு திறந்தாற் கயிலா[illegible]
கதவு திறந்தாற் காரண[illegible]
உதவா தமுதம் உதவி[illegible]ல்
சதகோடி காலந் தா[illegible] (139)

நாளா யிருப்பான் ந[illegible]
ஆளாவ னப்படி யுகமா [illegible]
தாளான யீசன் தழுவி[illegible]
வேளாறும் [illegible]மே. (140)

தட்டலாஞ் சக்கரா யுதத்தையுங் கூட்[illegible]
தட்டாலாஞ் சூலா யுதங்களை யப்பா
தட்டலாம் மகரிஷி சாபங்க டம்மைத்
தட்டலாந் தெய்வேந் திரனையுந் தானே. (141)

தானவ ஞனபின் ஞுரைத் தணப்பது
தானவ ஞனபின் ஞுரைத் தனிவது
தானவ ஞனபின் ஞுரைநாஞ் சார்வது
தானவ ஞனவன் சதாசிவ சத்தியே. (142)

சத்திய மப்பா தவறில்லை சோதி
ஒத்த வழலையின் உப்பை யறியார்
சத்தி யுவர்ப்பூத் தையலைக் கண்டால்
சத்தி யறியான் சுழல்கின்ற வாதியே. (143)

வாதிநீ கேளு மகத்தாங் குருமுப்பு
நீதி யறிந்தோன் நிலைத்திட்ட வாதி
ஆதிமூ லந்தான் அரனுன உப்பு
கோதில்லா தத்துக் கடிதான் குருவே. (144)

குருமுடிக் தாலுங் கோசபீ சந்தான்
அருளை யறியா னவன்மட்டை வாதி
குருகோச பீச மறைத்திடக் கோசந்
தருநீருங் கூட்டித் தயவா யரையே. (145)

தயவான வங்கந் தன்னை யுருக்கி
சயமாம் வெடியுப்புக் களஞ்சி கொடுத்துச்
செயமாங் கெவுரியத் தப்படி சேர்த்தே
அயகெந்தி யொன்று அதிலீய்ந் திடப்பா. (146)

ஈவாய்நல் வீர னிருகாற் களஞ்சி
ஈவாய் அயநாக மீரிரண்டு கூட்டி
ஈவாய்பின் னாக மிடிகளஞ் சரைத்தே
ஈவாய் தழுவி லெடுக்கக் களங்கமே. (147)

களங்கமஞ் சாடிதனீ கத்திற் சேர்த்துக்
களஞ்சிதங் கத்திற் சரிசூதங் கூட்டிக்

களங்க மறவே வுருக்கி [illegible]
களங்கறுந் தானே யிருந்[illegible] கட்டுமே. (148)

கட்டைப்பின் கெந்திக் [illegible] கொடுக்க
காட்டுச் சிவப்பு நல்லி[illegible]
கட்டி விரும்பு மகா[illegible]
ஆட்டிடு மாமடை வக்[illegible]. (149)

மெழுகினிற் றாமே வே[illegible]
தாழுகொச பிசம் வேதை[illegible]
கழுவடி காய்போற் [illegible] மாதே
தழுகுசெந் நூர மெழுகா [illegible]டையே. (150)

மாவிடை செல்ல ரவிமதி [illegible]
மாவிடை தன்றல் [illegible]
மாவிடை கொள்ள [illegible]
மாவிடை பூட்ட வங்க[illegible]. (151)

பழுக்குமே வங்கம் ப[illegible]
பழுத்திடும் லோக [illegible] பார்த்தால்
பழுத்திடு மட்ட லோ[illegible]
பழுத்திடும் பூவைக் [illegible] பாரே. (152)

செய்திகள் சொன்னோ[illegible] கண்ட
செய்திகள் விண்டேன் [illegible] னோர்க்கு
செய்துமுப் பூவு [illegible]
செய்துகொண் டிக்[illegible] பாரே. (153)

வேதைபொய் யல்ல [illegible] தன்மை
வேதைச் சரக்கை [illegible] விடாதே
வேதைச் சரக்கு [illegible] பிசந்தான்
வேதை யெழும்பும் [illegible] போதே. (154)

கண்டானின் செம்பும் [illegible] செம்பும்
வண்டில் குருவும் [illegible] பூவும்
கொண்டபூ நாகம் [illegible] கட்டி
அண்டத்தி னீரா [illegible] புநக்கே. (155)

உருக்கினா மாஞ் வொளியிட்ட செம்பது
குருக்குள்ள நாகங் கட்டிக் கொடுத்துத்
தருக்கொடு தங்கஞ் சரியிடை தாக்கி
இரும்பியங் கட்டி யெடுக்கக் களங்கமே. (156)

எடுக்குமுன் குதம் [illegible] விரைத்துத்
கொடுத்திடு லிங்கங் குமாவி [illegible]
எடுத்துச்சொக் தூர மீரைக் காலே
கொடுக்குமுன் னூறு வெள்ளியிற் கட்டே. (157)

வெள்ளை பழுப்பாம் வெளிர்பத்துப் போயும்
பின்னாவி தப்பா போம் பலவன்
கொள்ளாற் றெப்பா குணமுள்ள பொன்னும்
விள்ளார் செலவுப்பு வேதையி ருந்தென்றே. (158)

என்றேயென் நந்தி யெடுத்துரைத் தார்காண்
சென்றமுப் பூவின் சேதி கண்டேன்
நன்றேயவ் வேதையை யுவந்திபான் விண்டேன்
நன்றுயென் னாயிரம் பாட்டிலெடுத்தே. (159)

எடுத்தேனம் தப்பா எழுநூறு மந்திரம்
தொடுத்தே வதிலே இருநூறு சொல்லும்
அடுத்தே யிருந்து அதனையா ராய்ந்து
கடுத்தசா வின்றிக் கற்பங்கொண் டேனே. (160)

கொண்டேன் கபிலையோன் கோவிலிற் சென்று
கண்டே னடியைக் கயிலாசன் காலைத்
தொண்டரு னின்று தொழுதபின் னப்பா
விண்டாரோன் தந்தைதக் கேசர்விளைக்கே. (161)

நந்திசர் சொல்ல நாமறி யோமென்றார்
சுந்தரி போடேசொல் தூயவன் சொல்லல்
சந்திர ஞப்பதைத் தன்கை முறையாய்
அந்தரி சொல்ல அறிந்தேன் வழியே. (162)

வழியே மகத்துவம் வாய்கொண்டு [illegible]
தொழுதாலும் விட்டகுறை யுணர்க்கது தோன்றும்

வழுவில தாகவாந் துனிர்மா முனீநும்
எழுநினம் படித்தறி யிருநூறுக் குள்ளே. (163)

உள்ள படியே உரைத்தேனு னிந்நூல்
விள்ளவொண் ணாத வெளிதனைக் கண்டால்
கள்ளரும் பதனிருங் கண்டாற் றெரியும்
கொள்ளுமிக் கன்னங் குருவென் றூகானே. (164)

காணும் பெருளைக் கரையேறிக் கண்டால்
வீணு யிராது வெளிகாணு முப்பு
மாணுநீ வாதி மதியாட்டா லில்லை
சாணேறி முழுஞ்சருக் காதிநூ கல்லே. (165)

கல்லுப்பென் பார்கள் அறியார்கள் கற்று
கல்லுப்பென் றஞ்சாறு உப்புண்டு காணலாம்
எல்லாங் குருவா யிருந்தால் மலையுங்
கல்லுப்பாம் பூவிற் கலைசேர்க்க லாமே. (166)

கலையான சாரலை கட்டவறி யார்கள்
துணையான வியந் தொண்ணூறுந் சேர்த்தால்
அலையாத மட்டைக்குக் குளிகைய தாமே
துணையான சித்தென்ன துறவென்ன பாரே. (167)

பார்த்ததைப் பார்க்கப் பலிதந் தோன்றும்
காத்ததை யடைத்துக் கலசத்தில் வைத்தான்
மூர்த்தியாம் யோகி மூச்சை யடக்கினேன்
மார்க்கந்தீஷியவன் வளர்கற்ப மாமதே. (168)

கற்பத்தைக் கொண்டு கரையேற வேணும்
அற்பமென் றெண்ணி யிருந்தா லழிவான்
சொற்பத்தி லப்பா யிருக்குஞ் சொரூபம்
உற்பனங் கோங்கிலுயர்கற்பங் கொள்ளே. (169)

கொள்வாய்கற் பூவைக்குளிர்நிழ லுலர்த்திக்
கொள்வாய்பின் சூரணம் வெருகடி கொடுநீ
கொள்வா யனுப்பானங் கொண்டறி பால்தேன்நெய்
கொள்வாய்கற் சீனியிற் குறையாமற் றூனே. (170)

தானமா மும்மதி தயவுடன் கொண்டால்
தானவ னவான் சக்கரா யுதன்போல்
தானவன் சங்கர சதாசிவ னவன்
தானமே வென்றுன் றாணிவெல் வானே. (171)

வெல்லுவான் தேவரை மிக்கதித் தாதிகள்
சொல்லும் பணிவிடை செய்து தொழுவார்
அல்லும்பகலு மவர்க்கில்லை யப்பா
மல்லன் மறலி யடிபணி வானே. (172)

பணிவாரிந் திராதுறு வசிமுன் னரம்பை
பணிதேவ கன்னியர் பரிந்துமனஞ் செய்வார்
பணிநீ யடிமையெனும் பரமாய் நினைந்திரு
பணியடி முடியிலாப் பதத்தன்பு வைத்தே. (173)

வைத்த பொருளை வகையறி வாரில்லை
வைத்தடி மூலம் வகைதா னிதுவென்று
வைத்த பொருளை வகையறி வாளர்க்கு
வைத்தசிம் புரியடி முடியும் வாதமே. (174)

வாதமென் றூற்றுன் சும்மா வருமோ
வாதமென் றூற்றுன் மதிவேணு மப்பா
வாதமென் றால்கல் விதிவரங் காணும்
வாதமென் நூலில் வகையறி வார்க்கே. (175)

வகையறி யாத மடையருக் கெல்லாம்
வகையறி விக்கும் வாகந்தி பாடல்
வகையறி யத்தான் மகிழ்ந்திதைப் பாரு
வகையறி வித்தோன் மகன்பாடல் லீதே. (176)

மகன்போக நாதன் வரவிட்ட நூல்பார்
மகன்சட்டை நாதன் வாய்விண்ட நூல்பார்
மகன்போக நாதன் மகிழுங்கொங் கணவன்
மகன்கரு வூரான் வழுத்துநூல் பாரே. (177)

நூல்பாரு கோரக்கர் நூல்பாரு ரோமர்
நூல்பாரு சத்தரிஷி நூல்களைப் பாரு

நால்ப[illegible] நால்பா ரிடைக்காடர்
[illegible] நூல் பாரே. (178)

பார[illegible] சித்தாதி பாடல்
[illegible] ஞ்சில்வாதந் தேரும்
சீரான [illegible] மூலந் தெரியும்
வாராது [illegible] கற்ப வகையே (179)

வகையாய்ப் படித்தான் கருவூர னப்பா
வகைகள் பிறக்க [illegible]த்தான சொல்லான்
தகை[illegible]ர் நூலதிற் றுனுந்
தகையான் [illegible] தடவிடந் தானே. (180)

விட[illegible] சட்டை முனிதாம்
விட[illegible] வெளித்தெரியாது
அடை[illegible] அலையப் படித்தார்
அடைவி[illegible] அருள்வாதந் தானே. (181)

தானு[illegible] மாகத்
தானுறப் பாடித் [illegible]தார் சிலபேர்
[illegible] அடைத்தார் சிலபேர்
தேனு[illegible] னக்கினுர் சிலரே. (182)

ஆக்கிய போக[illegible] பாடல்
பாக்கிய [illegible] ஆரான்
வாக்கிய [illegible] ளர்சின்ன நூலை
கோக்கியல் [illegible] நூல்காற் பதுவே. (183)

காற்பத்தெர[illegible] வுரை பாடல்
[illegible] பிசைப் படித்தான்
[illegible] ரது பார்க்க
[illegible] பவன் நூலே. (184)

நால்சட்டை [illegible] நால்பெரு நூலைப்
பா[illegible] பாத்திர மப்பா
[illegible] திரோமர் நூலில்
[illegible] குத்துரைத் தானே. (185)

உரைத்தார் சிலசில நூல்தோறு மப்பா
புரைத்தா ரதையு மறியார் புவியோர்
பரைத்தாளிற் பூசை சிவபூசை பண்ண
தரைத்தானே மூலந் தான்தோறும் பாரே. (186)

தோறும்பொன் வாதந் தொண்டடி மூலம்
சாணாறு மாருங் களிச்சுண்ண மப்பா
பேணிய வெள்ளை பிறாதி யார்கள்
பூணுவான் நந்தி பூசையைச் செய்யே. (187)

செய்புடன் சிரன் வாலையுஞ் சேர்த்து
மெய்புடன் சூதம் வீரத்திற் சேர்க்க
ஐயமீ நாகம் அரைசுகள் கூட்டிச்
செய்யனவா[illegible]யைச் சேர்க்கச்செந் தூரமே. (188)

செந்தூர மாவிடை செம்பினிற் றாக்க
வந்ததும் எட்டு மாற்று யிருக்கும்
எந்த இடத்துக்கும் எய்திடும் பாரு
அந்தர ரானை சொற்குரு சேரே. (189)

சேரா திருக்கச் சிதறி விடுங்கான்
வாரா வடிவை வளம்பண்ணிச் சேர்ப்பாய்
சீரான தாளகத் தியமே சேர்த்து
வீரனுஞ் சூதனும் மேலாட்டு வாயே. (190)

ஆட்டிடு வாய்பதி னென்றுஞ் சாக்கைக்
கூட்டிடு வாய்குரு கெந்தியுங் கூட்டி
மாட்டிடு மாகுகை தன்னிற் களங்கம்
நீட்டிடு காடையிற் செந்தூர மாமே. (191)

ஆமதாற் பொன்னட்ட லோகமு மப்பா
போயிதென் வேதை பொய்யல்ல கேளாய்
ஏமகண்டா லோமனும் ஏரான்
காம மிகுந்த கற்பத்தைக் கொள்ளே. (192)

கொள்ளுவான் கையான் மிளகுமோன் றாகக்
கொள்ளுவாய் நீயேழு வருஷங் குறியாக

13282

கொள்ளுவாய் மின்னுருக் கொப்புரீ யப்பா
தள்ளிடு கோபத்தைத் தான்மாத் திரமே. (193)

இரமாகப் பத்தியஞ் சென்று வரவே
பரமான சக்கரை பால்பழ மாகும்
உரமான ஆனும் மிருதியா காது
இரவினிற் றாக்கமிக வென்றுமாகாதே. (194)

ஆகாரஞ் சுற்பந்தான் ஆகத் துறைத்தால்
சாகாத வாழ்வு தான்வருங் கண்டாய்
போகரைப் போலே புணர்வாளிந் திராணி
ஏக மனதா யிருந்தோர்க்கி தாமே. (195)

ஆமே கெவுன மழகுள்ள காயம்
தாமே பெருகும் தனித்த ரிஷிகாண்
நாமேகை கண்டோம் நவின்றழு [illegible]
பூமேலுன் டறிஞர் புலைறி வாரே. (196)

அறியாத மட்டை யடங்காத கோபி
அறிந்தோ ரொருவ னவ்வித்த ருவன்
செறிந்தே யிருக்குஞ் சித்தி னழகம்.
உறைந்த மதியழ தந்தனை யுண்ணே. (197)

உண்டவன் ஞானி யோகி யவனும்
உண்டவன் வாதி யுலகசித் தாதி
கண்ட கெவுன[illegible] வுன் கடந்தோன்
தொன்[illegible] [illegible]செல் வாரே. (198)

செ[illegible] [illegible]மிதான் [illegible]த்தி
செல்[illegible] தப்பா சிவமான[illegible]
[illegible] துளிர்தான் சிறுசீர் [illegible]க்கை
[illegible]ழப் பூவுஞ் சிறந்த [illegible]வ. (199)

[illegible] தந்தையென் கந்[illegible]ப்பா
தி[illegible] நானே செய்[illegible] சொன்னேன்
கருவூ[illegible] கொங்கணவ[illegible] வர்கள்
தருபோக [illegible] தமிழறி முற்றே. (300)

முற்றிற்று.